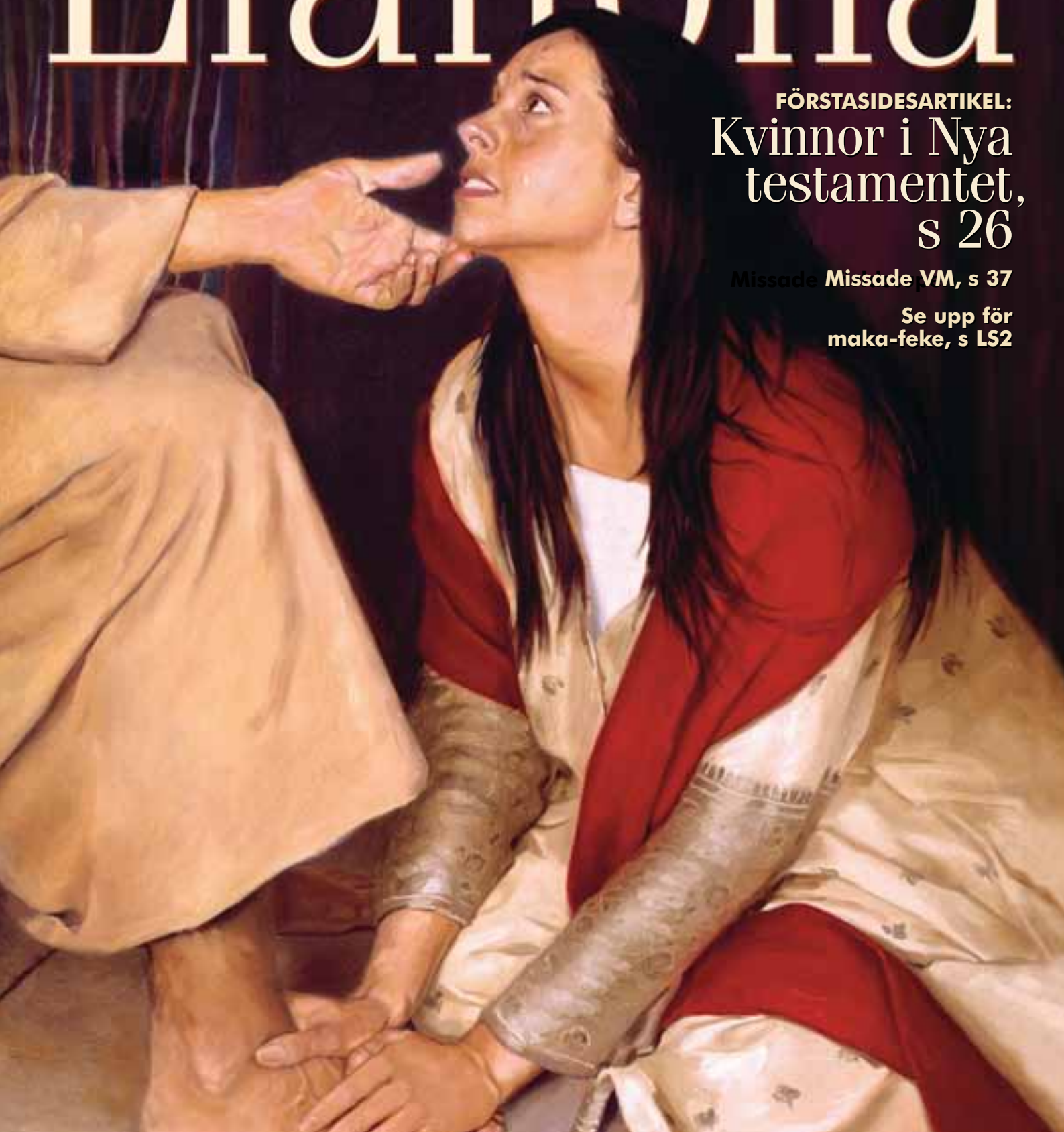

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:
**Kvinnor i Nya
testamentet,
s 26**

Missade Missade VM, s 37

**Se upp för
maka-feke, s LS2**

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,

David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,

Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekir, Judith M

Paller, Vivian Paulsen, Richard M Romney, Jennifer Rose,

Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie

Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette

Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,

Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,

Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Randall J

Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson,

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto) och betalas till pg 260353-B. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfällig, inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk, klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

June 2007 Vol. 131 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East

North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription

price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable

taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include

address label from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian subscriptions to

Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription

help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,

MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Poste Information: Publication Agreement

#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

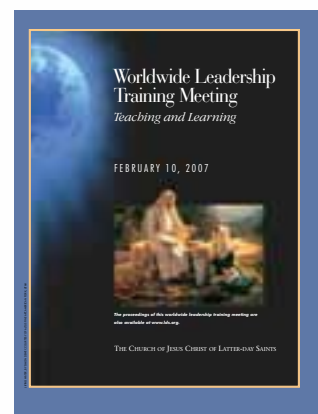
LIAHONA, JUNI 2007

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: En oändlig strid, en säker seger
Gordon B Hinckley
- 8 En stark grundval i en osäker värld *Adam C Olson*
- 13 Lärdomar från Nya testamentet: Tacksamhet för försoningen
Wolfgang H Paul
- 25 Besökslärarnas budskap: Bli ett medel i Guds händer genom att stå stark och orubblig
- 26 "Hon visar så stor kärlek": Kvinnor i Nya testamentet
- 30 Stöd din biskop *Joseph Staples*
- 38 Den gjorde oss till en familj *Raquel M Garcia-Rebutar*
- 41 Sista dagars heliga berättar
Han ville inte röra boken *Hermenegildo I Cruz*
Den orangea bilen *Elwin C Robison*
- 44 Åtta japanska bröder *Tadasbi Kina*

VÄRLDSOMFATTANDE LEDARUTBILDNINGSMÖTE: UNDERVISNING OCH INLÄRNING

- 50 Principer för undervisning och inläring
Boyd K Packer och L Tom Perry
- 56 Undervisning och inläring i kyrkan
Jeffrey R Holland
- 74 Stora lärare *Thomas S Monson*

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Dessa förslag kan användas i din undervisning både i klassrummet och hemma.

"Släpp in ljus i ditt liv",

s 16: Be en familjemedlem

sätta en låda eller korg

över huvudet. Be per-

sonen beskriva vad han eller hon

ser. Fråga hur detta liknar andligt

mörker. Välj exempel från artikeln

för att undervisa om vad som ger

oss andligt ljus.

"Stöd din biskop", s 30: Låt

familjemedlemmarna skriva ner

olika prövningar som de har eller kan få. Bestäm vilka personer som är lämpligast att hjälpa till vid dessa prövningar.

(Det kan till exempel vara

föräldrar, hem- eller

besökslärare eller

biskopen.) Läs stycket

"Lätta på hans börda" och prata

om biskopens ansvarsuppgifter.

Diskutera vad familjen kan göra

för att stödja biskopen bättre.

Planera en familjeaktivitet när ni

gör något trevligt för er biskop

eller grensresident.

FÖR UNGDOMAR

- 16 Släpp in ljus i ditt liv *James E Faust*
 22 Frågor och svar: Jag har kommit tillbaka till kyrkan och försökt börja om på nytt i livet efter en del miss-tag, men jag är rädd att jag ska falla igen. Hur kan jag komma över denna rädsla?
 34 Fotboll eller mission? *Alexandre Machado Vasconcelos*
 37 Missade VM *Suzana Alves de Melo*
 48 Affisch: Välj

37 Missade VM

LS10 Vänlighet

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Dödliga maka-feke *Thomas S Monson*
 LS4 Samlingsstunden: Kom ihåg *Elizabeth Ricks*
 LS6 Från president Spencer W Kimballs liv: Exemplets makt
 LS8 För små vänner: Kom ihåg Jesus Kristus under sakramentet
 LS10 Vänner emellan: Vänlighet *Won Yong Ko*
 LS12 Mirakulöst räddad från fara *Myra Hawke Dyck*
 LS16 Färgläggningssidan

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Hon visar så stor kärlek*, av Jeffrey Hein.

Baksida: *Jesus sade till henne: "Maria"*, av William Whitaker.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Chris Hawkes.

När du letar efter VDR-ringen som finns gömd i det här numret, tänk då på hur du kan hålla dina dopförbund.

"Missade VM", s 37: Be familjen lyssna efter vad Fabiana gjorde för att vara ett gott exempel medan du läser upp berättelsen. Som aktivitet kan ni kasta en boll till olika medlemmar i familjen. När de fångar bollen kan du be dem berätta hur de kan vara positiva exempel för andra.

"Den gjorde oss till en familj", s 38: Diskutera och utvärdera tidigare hemaftnar. Gå igenom de sex saker författarens familj gjorde för att få lyckade hemaftnar. Gör en uppställning där ni

kan anteckna olika uppgifter för hemaftnarna och diskutera vad ni kan göra under kommande hemaftnar.

"Dödliga maka-feke", s LS2: Beskriv en maka-feke och nämna några av de frestelser Satan använder för att locka människor. Låt familjemedlemmarna rita olika exempel på dessa nutida maka-feke. Leta efter skriftställen som illustrerar hur man håller sig borta från och övervinner dessa frestelser. Diskutera hur man kan säga nej till dåliga saker.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Ljus, 16
Besöksundervisning, 25	Lydnad, 25
Biskopar, 30	Missionärsarbete, 16, 34, 41, 44
Bön, LS12	Mormons bok, 41
Exempel, 37, 44, LS6	Motstånd, 2, 22
Familjens hemafton, 1, 38	Nya testamentet, 26
Frestelser, LS2	Primär, LS4, LS10
Fri vilja, 48	Rädsla, 22
Försoningen, 13, 16	Sakramentet, LS8
Gott och ont, 2	Ståndaktighet, 25, 44
Grenspresidenter, 30	Stödja, 30
Helande, 13	Tacksamhet, 13
Hemundervisning, 7	Tionde, 42
Hängivenhet, 2	Tjänande, 30, 44, LS10
Jesus Kristus, 2, 8, 13, 26, LS4, LS8, LS16	Tro, 8, 16
Kimball, Spencer W, LS6	Undervisning, 1
Kvinnor, 26	Vittnesbörd, 8, 44
Kyskhet, 16	Vänlighet, LS10

En oändlig strid, en säker seger

Vi är engagerade i en stor, evig strid som rör Guds söners och döttrars själar.

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Nästan tio årtionden har passerat sedan jag föddes och under en stor del av den tiden har krig pågått bland människorna på en eller annan plats på jorden. Ingen kan någonsin bedöma vidden av det fruktansvärda lidande som dessa krig världen över har orsakat. Miljontals liv har gått förlorade. Krigets hemska skador har kvarlämnat lemlästade kroppar och förstörda sinnen. Barn har lämnats utan fäder och mödrar. Unga människor som rekryterats till att strida har i många fall dött, medan det i människor som levt vidare har skapats ett hat som aldrig kommer att lämna dem. Nationers skatter har förslösats och kommer aldrig att kunna återställas.

Krigets förödelse är så onödig och ett sådant fruktansvärt slöseri av mänskligt liv och nationers resurser. Vi frågar oss om detta hemska, destruktiva sätt att hantera meningsskiljaktigheter bland Guds söner och döttrar någonsin kommer att upphöra.

Men det finns ett annat krig som har pågått sedan före världens skapelse och som troligen kommer att fortsätta länge än. Det är ett krig som når bortom frågor om besittningar och nationell suveränitet. Johannes Uppenbararen talar om denna strid:

”En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred,

men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen.

Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.” (Upp 12:7–9)

Den pågående kampen

Det kriget, som är så bittert och så intensivt, har aldrig upphört. Det är striden mellan sanning och villfarelse, mellan fri vilja och tvång, mellan Kristi efterföljare och dem som förnekat honom. Hans fiender har använt varje krigslist i denna strid. De har ägnat sig åt lögn och bedrägeri. De har använt sig av pengar och välstånd. De har förvridit människornas sinnen. De har mördat och ödelagt och ägnat sig åt alla slags onda gärningar för att omintetgöra Kristi verk.

Det första mordet på jorden skedde när Kain dödade Abel. I Gamla testamentet finns det många redogörelser för samma eviga strid.

Den gavs uttryck i de avskyvärda anklagelserna mot mannen från Galiléen, Kristus, som botade sjuka och upplyfte människors hjärta och hopp, han som undervisade om ett fridens evangelium. Hans fiender, drivna av den onda makten, fängslade honom, torterade honom,

spikade fast honom på korset och smådade honom. Men genom sin godhets kraft övervann han döden som hans fiender hade påtvingat honom och genom sitt offer åstadkom han frälsning från döden för alla människor.

Den eviga striden fortsatte med fördärvandet av det verk han hade upprättat, i korruptionen som senare infekterade det, när mörker täckte jorden och ett töcken kom över folken. (Se Jes 60:2.)

Men Guds krafter kunde inte kuvas. Kristi ljus vidrörde en människas hjärta här och en där och mycket gott utfördes trots stort motstånd och lidande.

Det kom en tid av förnyelse, med en kamp för frihet — en kamp för vilken man betalade med stor blodsutgjutelse och enorma uppoffringar. Guds ande påverkade människor till att grunda en nation där religionsfriheten samt yttrandefriheten och handlingsfriheten beskyddades. Sedan följde inledningen till tidernas fullhets utdelning när Gud den evige Fadern och hans älskade Son, den uppståndne Herren Jesus Kristus, besökte jorden. Efter denna förunderliga händelse kom flera änglar och återställde de forntida nycklarna och det forntida prästadömet.

Men striden var inte över. Den förnyades och omstrukturerades. Människor hyste förakt. Människor förföljdes. De tvingades flytta från den ena platsen till den andra. Guds unge profet och hans älskade bror mördades för 163 år sedan den här månaden.

Sista dagars heliga flydde från sina bekväma hem, sina gårdar, sina fält, sina affärer, sitt vackra tempel som de hade byggt med oerhörda uppoffringar. De färdades till

den stora dalen och tusentals dog längs vägen. De kom till en sådan plats som president Joseph Smith hade instruerat de tolv att leta efter, ”som djävulen inte kan driva bort oss från”.¹

Men den onde har aldrig slutat strida. Under oktoberkonferensen 1896 stod president Wilford Woodruff (1807–1898), då en gammal man, i Tabernaklet på Temple Square och sade:

”Det finns två krafter på jorden och ibland jordens invånare — Guds kraft och djävulens kraft. I vår historia har vi haft en del mycket märkliga erfarenheter. När Gud har haft ett folk på jorden, oavsett tidsålder, har Lucifer, gryningens son, och de miljontals fallna andar som kastades ut från himlen, stridit mot Gud, mot Kristus, mot Guds verk och mot Guds folk. Och de är inte sena att göra samma sak i vår tid och vår generation. Närhelst Herren har satt sig före att utföra något verk har dessa krafter verkat för att kullkasta det.”²

President Woodruff visste vad han talade om. Han hade nyligen genomlidit de svåra och farofyllda dagar då nationens regering hade gått emot vårt folk, fast besluten att förgöra den här kyrkan som organisation. Trots svårigheterna under denna tid gav de heliga inte upp. De gick framåt i tro. De litade på den Allsmäktige och han uppenbarade för dem vilken väg de skulle följa. De tog emot uppenbarelsen i tro och vandrade i lydnad.

Konfliktens mönster

Men striden var inte över. Den avtog något, och det är vi tacksamma för. Likväl har sanningens motståndare fortsatt sin strid.

Trots kyrkans nuvarande styrka verkar det som om vi är under ständigt angrepp från det ena eller andra

hållet. Men vi fortsätter framåt. Vi måste fortsätta framåt. Vi har fortsatt framåt och vi kommer att fortsätta framåt. Ibland är problemen allvarliga. Andra gånger är det lokala sammandrabbningar. Men de är alla en del av ett mönster.

Både inom och utanför kyrkan har många oförtröttligt försökt utplåna tron, förlöjliga, förnedra, bära falskt vittnesbörd, fresta, snärja och locka vårt folk att göra saker som inte stämmer överens med Guds verks lärdomar och normer.

Striden fortsätter. Den är som den var i begynnelsen. Den kanske inte är lika intensiv, och det är jag tacksam för. Men principerna som striden gäller är desamma. De offer som faller nu är lika dyrbara som de som föll tidigare. Det är ett fortgående slag. Prästadömetts män, och Guds döttrar som är våra kamrater och bundsförvanter, är alla en del av Herrens armé. Vi måste vara enade. En splittrad armé segrar inte. Det är av största vikt att vi sluter leden, att vi marscherar tillsammans i enighet. Vi kan inte vara oeniga och samtidigt förvänta oss seger. Vi kan inte vara illojala och förvänta oss enighet. Vi kan inte vara orena och förvänta den Allsmäktiges hjälp.

Prästadömetts unga män, diakonerna, lärarna och prästerna, har ålagts plikten i sitt prästadömsämbete att predika evangeliet, att undervisa om sanningen, att uppmuntra de svaga att bli starka, att ”inbjuda alla att komma till Kristus”. (L&F 20:59) Kyrkans unga kvinnor har ett lika

Denna strid, som är så bitter och så intensiv, har aldrig upphört. Det är striden mellan sanning och villfarelse, mellan fri vilja och tvång, mellan Kristi efterföljare och dem som förnekat honom.

stort ansvar, att följa Guds bud och att vara exempel på tro och dygd.

Ingen son eller dotter till vår himmelske Fader har råd att ta del av sådant som försvagar sinnet, kroppen eller den eviga anden. Detta inbegriper droger, alkohol, tobak och pornografi. Du får inte bli inblandad i omoraliska handlingar. Du kan inte göra detta och vara en tapper krigare för Herrens sak i den stora, eviga striden som pågår om vår Faders barns själar.

Kristi kyrkas män får inte var otrogna eller falska mot sin hustru, mot sin familj eller mot sitt prästadömsansvar om de ska vara ståndaktiga i att föra Herrens verk framåt i detta stora slag om sanning och frälsning. De kan inte vara oärliga eller skrupelfria i sina affärsangelägenheter utan att skada sin rustning. Kvinnorna i denna kyrka, vare de hustrur, mödrar eller systrar som inte har funnit en livskamrat, kan inte vara trolösa eller falska mot sina förbund och välsignelser och sedan verka som det rikets bålverk som de är avsedda att vara.

På våra möten sjunger vi ibland en gammal psalm:

Vem kämpar Herrens kamp?

Nu visa det med mod!

Ej rädsla fyll vår själ!

Vem kämpar Herrens kamp?

Vi för ej vanligt krig,

ej vanlig fiende

mot oss i striden står.

*Vem kämpar Herrens kamp?*³

En uppmaning att förplikta sig

För en del år sedan berättade en vän för mig om ett samtal han hade haft med en annan medlem i kyrkan.

Min vän hade frågat om hans medbroder kände sig nära sin himmelske Fader. Mannen hade svarat att han inte kände sig nära. Varför inte det? Han sade: "Ärligt talat därför att jag inte vill det." Sedan sade han: "Om jag stod min himmelske Fader nära så skulle han förmodligen kräva något av mig och det är jag inte redo för."

Tänk dig — en man som tagit på sig Herrens namn i dopet, en man som har förnyat sina förbund med Herren på sina sakramentsmöten, en man som har tagit emot Guds prästadöme och ändå säger att om han stod sin himmelske Fader nära, så skulle något åtagande krävas av honom och det är han inte redo för.

I detta verk måste det finnas förpliktelser. Det måste finnas hängivenhet. Vi är engagerade i en stor, evig strid som rör Guds söners och döttrars själar. Vi förlorar inte. Vi vinner.

Vi kommer att fortsätta vinna om vi förblir trofasta och sanna. Vi *kan* klara det. Vi *måste* klara det. Vi *ska* klara det. Herren har inte bitt oss om någonting som vi inte kan uträtta med tro.

Jag tänker på Israels barn när de flydde från Egypten. De slog läger bredvid Röda havet. De tittade bakom sig och såg Farao och hans arméer komma för att förgöra dem. De drabbades av rädsla. Med arméerna bakom sig och havet framför sig skrek de av fasa.

"Mose svarade folket: "Var inte rädda! Stanna upp och bevittna den frälsning som Herren i dag skall ge er. Ty så

som ni ser egyptierna i dag, skall ni aldrig någonsin se dem igen.

Herren skall strida för er, och ni skall hålla er stilla.’

Sedan sade Herren till Mose: ’Säg till Israels barn *att de skall dra vidare.*’” (2 Mos 14:13–15; kursivering tillagd)

Havet delade sig och Israels barn gick sin frälsning till mötes. Egyptierna följde efter mot sin egen undergång.

Ska inte vi också fortsätta framåt i tro? Han som är vår evige ledare, Herren Jesus Kristus, har gett oss en uppmaning i en uppenbarelse. Han sade:

”Upplyften därför edra hjärtan och fröjden eder, omgjorden edra länder och ikläden eder hela min vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen ...

Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen, iklädda rättfärdighetens pansar och haven såsom skor på fötterna den förberedelse som fridens evangelium skänker, vilket jag har sänt mina änglar att giva eder.

Tagen trons sköld med vilken I skolen kunna utsläcka de ondas alla brinnande pilar,

och tagen frälsningens hjälm och min Andes svärd ... och varen trofasta tills jag kommer, så skolen I bliva upptagna, så att där jag är, I ock skolen vara.” (L&F 27:15–18)

En ljus framtid

Striden fortsätter. Den pågår över hela världen och den handlar om handlingsfrihet och tvång. Den förs av en armé missionärer och handlar om vad som är rätt och fel. Den pågår i vårt eget liv, dag efter dag, i våra hem, på våra arbetsplatser, i skolan; det är en strid om frågor om kärlek och respekt, om lojalitet och trohet, om lydnad och redbarhet. Vi är alla delaktiga i den — barn, ungdomar

och vuxna, var och en av oss. Vi kommer att vinna, och framtiden har aldrig sett ljusare ut.

Må Gud välsigna oss i det arbete som så tydligt ligger framför oss. Må vi vara trofasta. Må vi vara tappra. Må vi ha modet att vara trogna den tillit Gud har till var och en av oss. Må vi vara orädda. ”Ty [för att citera Paulus ord till Timoteus] den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre.” (2 Tim 1:7–8) ■

SLUTNOTER

1. *History of the Church*, 6:222.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff (2004)*, s 218.
3. ”Vem kämpar Herrens kamp?” *Sånger*, nr 136.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Använd artikeln för att diskutera hur striden om gott och ont har pågått sedan före världens skapelse. Säg att Kristi ljus representerar hoppet i en mörk värld. Läs stycket ”En ljus framtid”. Ge förslag på vad vi kan göra för att vinna striden mellan gott och ont.
2. Skriv orden i Andra Timoteusbrevet 1:7–8 på ett kort till varje familjemedlem. Uppmana familjemedlemmarna att skriva ner ett personligt mål på baksidan av korten om att bli en mer hängiven lärjunge till Jesus Kristus. Be familjemedlemmarna sätta upp kortet på en plats där de ser det dagligen.
3. Ta med dig en psalmbok när du besöker varje familj. Be familjemedlemmarna använda registret till att hitta psalmer som inspirerar till hängivenhet. Välj en psalm som ni sjunger eller läser högt. Jämför orden med delar av president Hinkleys tal. Avsluta med att gå igenom president Hinkleys uppmaning om att vi ska vara hängivna och hans vittnesbörd om en ljus framtid för dem som trofast ”kämpar Herrens kamp”.

EN STARK GRUNDVAL I EN OSÄKER VÄRLD

*Låt inte något du inte vet skaka
din tro på något som du vet.*

ADAM C OLSON
Kyrkans tidningar

På morgonen den 1 november 1755 jämnade en enorm jordbävning många områden med marken i Lissabon i Portugal och orsakade en ödeläggande fem till tio meter hög flodvåg som välldes in över hamnstaden och startade en brand som rasade i över tre dagar. Tusentals dog i katastrofen.

Men den förödande jordbävningen skadade långt mer än bara byggnader. Eftersom katastrofen inträffade samtidigt som kristna samlades för att fira en stor religiös helgdag, allhelgonadagen, så skakade den också många människors tro runtom på kontinenten.

En sådan andlig ”omskakning” kan komma lika oväntat som någon seismisk aktivitet, och den kan göra lika stor skada.

”Vi stöter ofta på sådant som

kan skaka om vår tro”, säger Patricia Moreira, en medlem i Lissabons stav som säger att hon har upplevt sådana saker under de tjugo år som gått sedan hon ensam blev medlem i kyrkan. ”Det kan vara frågor från icke-medlemmar, angrepp från motståndare mot kyrkan, eller bara sådant som vi inte förstår.”

När frågor som det inte verkar finnas svar på orsakar spänningar i gränslinjen mellan världen och evangeliet kan det resulterande skavet orsaka en del förluster i fråga om tro bland dem som har en svag grund.

En stark grundval

När det gäller den andliga tektoniken är det inte närheten till epicentret som avgör skavets inverkan på vårt vittnesbörd utan vår närhet till Gud.

“Vi stöter ofta på sådant som kan skaka vår tro ... [När det händer] är vår grundval av stor betydelse.”

— Patricia Moreira vid Castelo São Jorge, återställd på sin ursprungliga grund efter jordbävningen i Lissabon 1755.

”Vår grundval är Jesus Kristus och hans evangelium” (se Luk 6:47–48), säger syster Moreira i en diskussion om det här ämnet med några av sina unga vuxna vänner i staven.

”Vi har ingen grundval utan honom”, tillägger Darryl Nequetela, ny medlem sedan drygt ett år. ”En del grundvalar är svaga, men hans är säker och sann.” (Se Helaman 5:12.)

Inga flodvågor av tvivel, ingen filosofisk eld, ingen världsomskakande skepticism kan förgöra vår Återlösares klippa, Hörnstenen, vår sanna grundval, Jesus Kristus.

”Jag vet att jag kan vara trygg när jag bygger på hans grundval”, säger broder Nequetela.

När det börjar skaka

Dessa sista dagars heliga känner väl till Satans metoder.

På jobbet utsattes Francisco Lopes (som nu är gift) regelbundet för andliga skalv. ”En del av människorna jag arbetade med var skeptiska till min tro och kritiserade mig för det jag trodde på”, säger han. ”De ifrågasatte mig ofta med vetenskapliga argument som verkade motsäga vår tro.”

Broder Lopes minns diskussioner om evolutionen, DNA och annat. ”De gjorde sitt bästa för att övertyga mig om att kyrkan är falsk”, säger han om frågorna som han inte hade svar på. ”Jag fick lita till mitt vittnesbörd om Gud och hans evangelium. Jag är tacksam för den grundvalen.”

Men som broder Lopes kan vittna om så är det för sent att börja förbereda sig när grundvalen väl har börjat skaka.

”Vi måste ha utvecklat tro på Jesus Kristus långt innan Satan ansätter oss”,¹ säger äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum.

VÅR PRÖVNINGS DAG

”Det vi behöver på prövningens dag är andlig förberedelse. Med andra ord att vi har utvecklat en tro på Jesus Kristus som är så

stark att vi klarar av livets prov, på vilket allt i evigheten beror ... Vi måste ha utvecklat tro på Jesus Kristus långt innan Satan ansätter oss, vilket han kommer att göra, med tvivel, lockelser för våra köttliga begär och med lögnaktiga röster som säger att gott är ont och att det inte finns någon synd. Dessa andliga stormar rasar redan omkring oss. Vi kan förvänta oss att de kommer att tillta till dess att Frälsaren återvänder.”

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: ”Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig”, Liahona, nov 2005, s 37, 38.

Bygg på Klippan

Hur gör vi Kristus till vår grundval?

Äldste Eyring har sagt: ”Vi är i säkerhet på Frälsarens klippa när vi i tro har böjt oss för hans vilja, har lyssnat till den Helige Andens vägledning till att hålla buden länge nog och noggrant nog, så att försoningens kraft har förändrat vårt hjärta. När vi genom denna erfarenhet har blivit som barn i vår förmåga att älska och lyda, står vi på den säkra grundvalen.”²

Det krävs tro. Det krävs lydnad och omvändelse. Och det tar tid.

”Vi behöver ge näring åt vår tro genom att be dagligen, dagligen studera skrifterna, tjäna i våra kallelser, hålla buden och göra vårt bästa för att bli bättre människor”, säger syster Moreira vars mamma och syster har blivit medlemmar i kyrkan sedan hon började bygga på klippan. ”Jag tror vi behöver följa president Monsons råd att fylla vårt sinne med sanning, vårt hjärta med kärlek och vårt liv med tjänande.”³

”Vi kan förbereda oss för prövningar genom att lära känna Herren och hur han hjälper sina barn. [Se 1 Nephi 2:12.]

Skrifterna hjälper oss med det”, säger broder Nequetela.
”Vi stärker vår tro genom att gå rättfärdighetens stigar.”

Finna svar på svåra frågor

Ibland får medlemmar frågor som de inte har något svar på, som fallet var med broder Lopes. Men han lät inte något som han *inte* visste skaka hans tro på något som han *visste*.

”Det finns sådant som jag inte vet än. Men jag ifrågasätter det inte för jag vet att Gud i sin tid kommer att uppenbara det jag behöver veta”, säger broder Lopes. ”Inte i min tid eller när jag vill det, utan när han tycker att det behöver uppenbaras.”

Vad gör man när man får svåra frågor som det inte verkar finnas något svar på?

”De flesta av svaren finns i skrifterna”, säger broder Lopes som inte bara har fått frågor från vänner och medarbetare utan också från sina föräldrar som ifrågasatte hans beslut att bli medlem i kyrkan när han var fjorton år. ”Men för att hitta och förstå dessa svar är vi beroende av personlig uppenbarelse. Jag kan också gå till mina ledare i kyrkan eller fråga Gud direkt. Jag är tacksam för den Helige Anden och en omtänksam Fader i himlen.”

Tålmod i fråga om uppenbarelse

När vi inte får ett svar genom att be, läsa skrifterna och studera våra ledares ord så är det bara att vänta. (Se L&F 101:16.)

”Vi är här för att vandra i tro, men vi glömmer att ... tro är att inte ha en fullkomlig kunskap om allt. Och vår tro måste bli prövad.”

— Darryl Nequetela som tittar ut över delar av Lissabon som återuppbyggt efter jordbävningen.

”Jag försöker ha tålmod”, säger broder Nequetela som år 2000 kom från Angola för att studera i Portugal. ”Även om jag inte får något svar så får vi ett trösterikt svar av den Helige Anden att vara tålmodiga, att Gud ger rad på rad, bud på bud, och att vi ska ta emot en bestämd uppmaning från en rättvis Gud. Han vet vad som är bäst för oss, och han uppenbarar allt i sin egen tid.”

Att ha tålmod i fråga om uppenbarelser gällde verkligen under kyrkans återställelse. Kyrkan återställdes på den ursprungliga grundvalen — Jesu Kristi evangelium. Men allt hände inte på en gång. Enligt profeten Joseph Smith kom svaren på olika evangeliefrågor ”rad på rad, bud på bud, något här och något där, tröstande oss genom att framställa det tillkommande och genom att stadfästa vårt hopp” (L&F 128:21), och det kommer att fortsätta så.

”Vi tror allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.” (Trosart 9)

Återställelsen i de sista dagarna

Högt över det nutida Lissabon tittar broder Nequetela ut över staden från tinnarna på Castelo São Jorge (S:t Georgs borg) och begrundar den återuppbyggnad som har skett sedan katastrofen 1755.

Den återuppbyggda staden blomstrar på nytt. Borgen som fick stora skador vid jordbävningen har återställts på den ursprungliga grunden. Och genom evangeliets återställelse har folket lärt sig hur och var de ska stärka en tro som är fast förankrad oavsett orsaken till skalven. ■

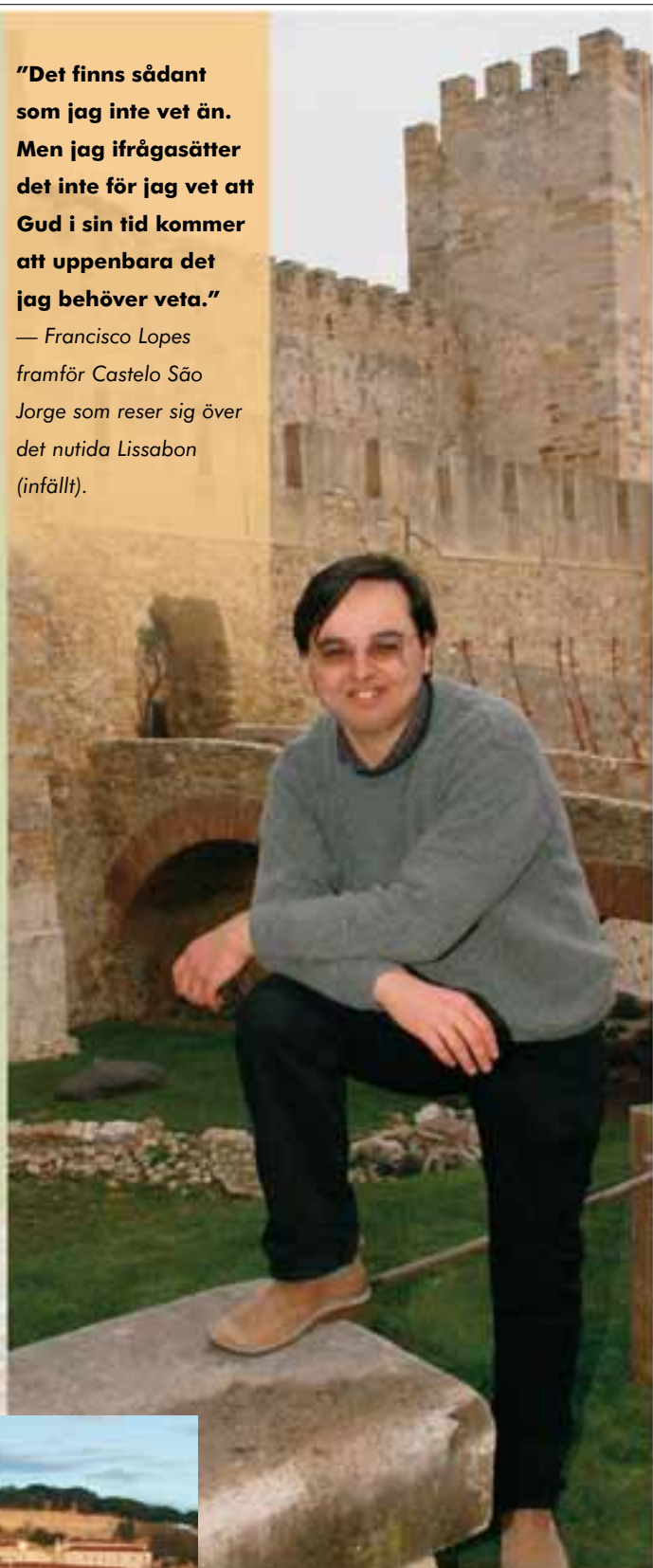
SLUTNOTER

1. ”Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig”, *Liabona*, nov 2005, s 38.
2. ”Som ett barn”, *Liabona*, maj 2006, s 15–16.
3. Se Thomas S Monson, ”Formel för framgång”, *Nordstjärnan*, aug 1995, s 7.

”Det finns sådant som jag inte vet än. Men jag ifrågasätter det inte för jag vet att Gud i sin tid kommer att uppenbara det jag behöver veta.”

— Francisco Lopes framför Castelo São Jorge som reser sig över det nutida Lissabon (infällt).

Tacksamhet för försoningen

ÄLDSTE WOLFGANG H PAUL

i de sjuttios kворum

I slutet av sin jordiska verksamhet gick Frälsaren med sina lärjungar till Oljeberget, till Getsemane örtagård.

Vi läser i Lukas i Nya testamentet:

”Sedan gick Jesus som vanligt ut till

Oljeberget, och hans lärjungar följde honom.

När han kom till platsen, sade han till dem:

’Be att ni inte kommer i frestelse.’

Och han gick ett stycke ifrån dem, ungefär ett stenkast, och föll på knä och bad:

’Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din.’

Då visade sig en ängel från himlen och gav honom kraft.

Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden.” (Luk 22:39–44)

Det var där som Frälsaren betalade priset för alla sorger, synder och överträdelse för varje människa som någonsin har levat eller som kommer att leva. Där drack han den bittra kalken och led för att ingen som omvänder sig ska behöva lida. Efter denna

fruktansvärda upplevelse fördes han till Golgata och spikades fast på ett kors, vilket var ännu en brutal och smärtsam tortyr han var tvungen att genomlida för att åstadkomma försoning för alla människor.

Ingen människa kan föreställa sig vad Frälsaren fick genomlida när han tog på sig denna tunga börda. I en uppenbarelse som gavs genom profeten Joseph Smith i mars 1830 får vi en glimt av Frälsarens lidande när han sade:

”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida, men om de icke vilja omvända sig, måste de lida som jag.

Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få tömma den bittra kalken och rygga.

Dock, ära vare Fadern! Jag tömde den och fullbordade mina förberedelser för människornas barn.” (L&F 19:16–19)

Om vi förstod vilken stor kärlek Frälsaren bade till oss när han sonade våra synder så skulle vi alltid älska honom, vara tacksamma mot honom och hålla hans bud.

Sist och slutligen är det bara genom försoningen vi kan bli helade. En medlem beskrev sina känslor när han genomgick omvändelseprocessen och upptäckte försoningens helande kraft: "Tiden mellan överträdelsen och bekännelsen var hemsk. Jag levde ständigt med kunskapen om det hemska jag hade gjort. Jag befann mig i ett djupt mörker, var deprimerad och apatisk. Allt kändes hopplöst först och jag plågades av rädsla, men jag tvivlade aldrig på evangeliets sanning eller försoningens

frälsande kraft. Jag visste att det bara fanns ett sätt för mig att bli helad.

Att bekänna för min hustru och mina barn vad jag hade gjort var det svåraste jag någonsin hade gjort i mitt liv. Sedan var de fortsatta omvändelsestegen, att bekänna för min biskop och stavsprezidenten, inte lika svåra. Till slut befriades jag från bördan som jag hade lagt på mig själv. Jag kände mig lättad över uteslutningen och det påföljande nya perspektivet.

Vilken glädje jag kände när jag återigen kunde döpas och få ha den Helige Anden med mig. Slutligen uppfylldes försoningens löfte på det klaraste och vackraste sätt när mina välsignelser återställdes.

Under årens lopp har min hustru och jag märkt att försoningen inte bara ger lättnad och läkning till syndaren utan har också makt att hela och återställa offret. Om detta vittnar jag med stor tacksamhet.”

Om vi förstod vilken stor kärlek Frälsaren hade till oss när han sonade våra synder så skulle vi alltid älska honom, vara tacksamma mot honom och hålla hans bud.

Som president Joseph Fielding Smith (1876–1972) sade: ”En av de största synderna, både i storlek och omfattning ... är otacksamhetens synd. När vi överträder ett bud, hur litet och obetydligt vi än tycker det är, så visar vi otacksamhet mot vår Frälsare. Det är omöjligt för oss att förstå omfattningen av hans lidande när han bar bördan av världens alla synder, en plåga så svår att vi får veta att blod sipprade ut från porerna på hans kropp, och detta var innan han fördes till korset. Straffet i form av den fysiska smärtan som kom av spikarna som drevs in i hans händer och fötter var inte det största lidandet, även om det säkert var fruktansvärt. Den större smärtan var den andliga och mentala vånda som kom av

bördan av våra överträdelser som han bar. Om vi förstod omfattningen av det lidandet och lidandet på korset så skulle säkerligen ingen av oss medvetet göra oss skyldiga till synd. Vi skulle inte ge efter för frestelser, tillfredsställa oheliga begär eller önskingar och Satan skulle inte ges något rum i vårt hjärta. Som det nu är så visar vi när vi syndar vår otacksamhet och likgiltighet för Guds Sons lidande, varigenom vi ska uppstå från döden och leva för evigt. Om vi verkligen förstod och bara i någon mån kunde känna Jesu Kristi kärlek och barmhärtiga villighet att lida för våra synder, så skulle vi vara villiga att omvända oss från alla våra överträdelser och tjäna honom.”¹

Frälsarens försoning är den största händelsen i världshistorien. President Gordon B Hinckley har sagt: ”Ingen annan handling i världens historia kan jämföras med denna. Inget som någonsin hänt är lika stort. Totalt osjälvisk och med obegränsad kärlek till hela människosläktet blev detta en oförliknelig barmhärtighetsgärning för hela den mänskliga rasen.”²

Må vi alltid vara tacksamma för denna underbara gåva, Guds Sons, vår Frälsares och Återlösares försoning. ■

SLUTNOTER

1. *The Restoration of All Things* (1945), s 199.
2. ”Vid tidsåldrarnas middagshöjd”, *Liabona*, jan 2000, s 87.

Frälsarens försoning är den största händelsen i världshistorien. Sist och slutligen är det bara genom försoningen som vi kan bli belade.

SLÄPP IN LJUS I DITT LIV

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Många av er kämpar med er identitet. Några av er undrar vad framtiden har i sitt sköte för er. Världen erbjuder oss frestande lockelser. Det är förvillande. En del av er är kanske inte bara osäkra på vart ni är på väg utan tvivlar också på ert verkliga värde. Får jag försäkra er att jag av hela mitt hjärta tror att ni är ett utvalt släkte.

Jag vill tala om hur man kommer ut ur mörkret och in i ljuset. Mika sade: "Om jag sitter i mörkret, är Herren mitt ljus." (Mika 7:8)

Hur vi tar emot ljus

Vi får ljus från Herren. Det kan vi få när vi studerar skrifterna och våra "ögon [öppnas] och vårt förstånd upplyses". (Se L&F 76:12.) Dagliga studier i skrifterna tänds ljuset för vår andliga uppfattningsförmåga och öppnar vårt förstånd för större kunskap. Jag försöker läsa i skrifterna i slutet av dagen. Det ger mig en härlig frid. Jag sover bättre när jag gör det.

Vi får andligt ljus när vi går på sakramentsmötet. Att ta del av sakramentet och inspirationen från sakramentsmötet laddar upp vårt andliga batteri varje vecka.

Vi får andligt ljus när vi tar emot kallelser. Att tjäna i ett ämbete i kyrkan välsignar oss mer än det välsignar andra.

Vi får andligt ljus när vi betalar vårt tionde. Då kan himlens fönster öppnas för oss. (Se Malaki 3:10.)

Vi får andligt ljus när vi sjunger psalmerna. När vi sjunger psalmerna får vi styrka och förs samman andligen.

Vi får andligt ljus när vi ber. Som tonåring läste profeten Joseph Smith: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt." (Jak 1:5)

Jag rekommenderar er att läsa hans redogörelse för den första synen som kom när han hade bestämt sig för att söka visdom från Gud. Han skrev: "När ljuset vilade på mig, såg jag ..." Vad såg han? Han såg Fadern och Sonen. Efter synen sade han: "När ljuset hade försvunnit hade jag ingen styrka." (Se JS skrifter 2:17, 20.)

Naturligtvis förväntar vi oss inte en syn från himlen, men vi är definitivt berättigade till ökad andlig och intellektuell upplysning om vi först söker "Guds rike och hans rättfärdighet". (Matt 6:33)

Vad är vår tros inriktning?

Hur mycket vi tar del av ljuset beror på vår tros inriktning. Ser vi på vår tro som ett förtryck eller en befrielse? När unga

Vi förväntar oss inte en syn från himlen, men vi är berättigade till ökad andlig och intellektuell upplysning om vi först söker "Guds rike och hans rättfärdighet".

Kallelsen att gå ut som missionär för den bär kyrkan är inte en rättighet utan en förmån. Missionärsarbetet är fyllt med glädje, men det innebär inte att man är ute för att ha roligt, det innebär hårt arbete.

människor går in i vuxenlivet får de ny kraft, nya passioner och nya ambitioner. Dock blir de tillsagda att en del av dessa måste tyglas. Att tygla våra lidelser, eller att på lämpligt sätt lägga band på oss själva, är nödvändigt för vår personliga tillväxt och framåtskridande. Som Alma sade: ”Tygla alla dina lidelser, så att du må vara fylld med kärlek!” (Se Alma 38:12.)

För några år sedan tittade jag på ett teveprogram om några brottslingar i fängelse som arbetade med att tämja vilda hästar. När fångarna blev vän med hästarna, lärde de sig tålmod, att behärska humöret, respektera andra och värdet av att arbeta systematiskt. När de såg hur hästarna lärde sig lyda deras kommandon, insåg de hur de kunde ha undvikit de hemska misstag som resulterat i fängelse.

I vårt nutida samhälle finns det så många röster i böcker, tidningar, teveprogram och filmer som framställer sexuellt umgänge utanför äktenskapet som ett socialt acceptabelt, ja, även önskvärt beteende. En del unga människor som lurats av denna villolära, frågar: ”Varför är det fel? Vi är kära!” Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum besvarade denna fråga på följande sätt:

”När det gäller intima förhållanden måste ni vänta! Ni måste vänta tills ni kan ge allt, och ni kan inte ge allt förrän ni är lagligt och rättmätigt vigda. Att olovligt ge det som inte tillhör er (kom ihåg, ’ni tillhör inte er själva’ [se 1 Kor 6:19]) och att ge bara en del av det som inte kan fullföljas genom att ni ger er själva helt och hållet, är att spela rysk roulett med känslorna. Om ni framhärdar i att söka fysisk tillfredsställelse utan himmelskt godkännande, löper ni den fruktansvärda risken att få sådana andliga och psykiska skador att ni kan undergräva både er längtan efter

intimt umgänge *och* er förmåga att helhjärtat kunna hänge er åt en mer äkta kärlek senare i livet ... Den allra bästa gåva ni kan ge er eviga livskamrat på bröllopsdagen är er själva i bästa skick — rena och värdiga att få samma renhet tillbaka.”¹

Tron för oss ut ur mörkret

Vår tro består inte av en bunt trosåskådningar och tillvägagångssätt som är för tunga att bära på. De som har kommit ut ur mörkret märker att deras tro bär upp dem. Tron är inte tung, tron lyfter upp oss och ger oss vingar så att vi kan ta oss över svåra platser. Som Jesaja lovade: ”Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.” (Jes 40:31)

Att komma ut ur mörkret och in i ljuset befriar oss från själens mörka sida, som kom-

mer av fruktan, missmod och synd. Man kan se på en människas ansikte och attityd att hon har kommit in i ljuset. Frälsaren sade det väl: ”Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd.” (Joh 10:10)

Sedan den 11:e september 2001 har vi känt oss oroade över en annan form av mörker — den inverkan som terrorister och flygplanskapare har. Den värld ni växer upp i är annorlunda än den jag växte upp i. I åratal reste vi med flyg utan att våra resväskor måste undersökas eller gås igenom en metalldetektor.

Mina kära unga vänner, inte alla era fiender är terrorister och flygplanskapare. Några fiender finns bland era kamrater, kanske till

och med bland dem ni anser vara era vänner, som uppmuntrar er till att frigöra er från alla band och pröva på droger, alkohol eller sexuellt umgänge med någon av det motsatta könet — eller med någon av samma kön. Det är de som kritiserar, avviker i sitt tänkande och som är skeptiska — alla som håller oss kvar i mörkret och försöker hindra oss att finna ljuset på vår eviga resa. Bland de andliga terroristerna finns också sådana som säljer pornografi, sådana personer som inte har några värderingar. Dessa människor befinner sig i mörkret, de har ingen tro och ingen önskan att söka efter lösningar på frågor och problem från någon bättre källa än sig själva. Somliga är så självupptagna, har sådan dålig självaktning och svag tro att de inte kan föreställa sig att skaffa sig ljus och kunskap på något annat sätt.

Bli trons försvarare

Vi borde alla bli trons försvarare. När vi försvarar vår tro kommer vi ut ur mörkret och förflyttar oss mot ljuset. Ni unga människor har del i ansvaret att förkunna sanningen om det återställda evangeliet. Ni kan endast göra detta på

ett effektivt sätt om ni försöker göra det som är rätt i era personliga liv. För att göra detta behöver ni förstå och ha ett vittnesbörd om kyrkans grundläggande lärdomar. Dessa grundläggande trossatser är för det första att Jesus är Kristus, Guds Son och världens Återlösare. För det andra att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus verkligen uppenbarade sig för profeten Joseph Smith och återställde evangeliets fullhet och den sanna kyrkan.

Av detta följer att kyrkans ändamål är: För det första att förbereda sina medlemmar för det fullkomliga livet. "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig." (Matt 5:48) För det andra att fostra och uppmuntra medlemmarna till att bli en grupp heliga som är förenade i tro och gärningar. För det tredje att förkunna budskapet om det återställda evangeliet för världen. För det fjärde att frälsa våra döda anförvanter.

Ni kanske håller på att förbereda er för att gå ut som heltidsmissionärer. Kallelsen att gå ut som missionär för den här kyrkan är inte en rättighet utan en förmån. Missionärsarbetet är fyllt med glädje, men det innebär inte att man är ute för att ha roligt, det innebär hårt arbete.

Herrens förmaning till missionärer finns i kapitel 4 i Läran och förbunden: ”Sen därför till, o I, som inträden i Guds tjänst, att I tjäna honom av allt edert hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka, att I mån stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen” (v 2).

Allt missionärsarbete förutsätter att vi är värdiga. Herren sade: ”Varen rena, I som bären Herrens käril.” (L&F 38:42) En del av er är värdiga men kan på grund av hälsoproblem inte klara det krävande proselyteringsarbetet på missionsfältet. Ni kan emellertid hitta andra tillfällen till att tjäna som blir till stor välsignelse för er.

Acceptera försoningen

För några år sedan när äldste Merrill J Bateman i de sjuttios presidentkap var i Japan, presenterade missionärerna en ung japan för honom som just hade blivit medlem i kyrkan. Han kom från en icke-kristen bakgrund. När han träffade missionärerna blev han intresserad av deras budskap men kunde inte förstå eller känna behovet av en Frälsare, och han hade inget vittnesbörd om evangeliet. En dag beslöt missionärerna att visa honom en av kyrkans filmer

om försoningen. Den unge mannen såg filmen men fick ändå inget vittnesbörd.

”Nästa morgon begav han sig till arbetet. Han arbetade i en optikverkstad och tillverkade glasögon ... En äldre kvinna kom in. Han mindes att hon hade varit där några veckor tidigare. Hennes glasögon var sönder. Hon behövde nya. Förra gången hon kom hade hon inte tillräckligt med pengar och hade gett sig av för att spara mer för att kunna köpa de nya glasögonen. När hon kom in den dagen visade hon honom återigen sina glasögon och de pengar som hon nu hade. Han såg att hon fortfarande inte hade tillräckligt med pengar. Då fick han en tanke: *Jag har en del pengar. Jag behöver inte tala om det för henne. Jag står för mel-lanskillnaden.* Så han sade till henne att hennes pengar räckte, tog hennes glasögon och avtalade en tid när hon skulle återvända för att hämta de nya glasögonen ...

Hon återvände senare. Han hade gjort de nya glasögonen klara. Han räckte över dem till henne och hon satte på sig dem [och utropade]: ’Jag ser. Jag ser.’ Sedan började hon gråta. Då började en brinnande känsla växa och svälla i hans bröst. Han sade: ’Jag förstår. Jag förstår.’ Han började gråta.

Han sprang ut genom dörren och började leta efter missionärerna. När han hade hittat dem sade han: 'Jag ser! Mina ögon har öppnats! Jag vet att Jesus Kristus är Guds Son. Jag vet att stenen rullades bort från graven och att

han uppstod från de döda den där härliga påskmorgonen. Han kan stå för mellanskillnaden i mitt liv när jag inte klarar av det själv.”²

Vi kan alla se med hjälp av inspirationens ljus, som är den Helige Andens inflytande. Det lyser upp vägen för oss ut ur mörkret och svårigheterna. Det säkraste sättet att ta sig ut ur mörkret och in i ljuset är genom kommunikation med vår himmelske Fader, och det sker genom en process som vi kallar uppenbarelse. President Wilford Woodruff (1807–1898) förkunnade: ”Närhelst Herren har ett folk på jorden som han erkänner som sitt, har detta folk blivit lett genom uppenbarelse.”³ Guds inspiration är tillgänglig för alla som värdigt söker efter den Helige Andens gudomliga vägledning. Detta gäller i synnerhet dem som mottagit den Helige Andens gåva.

Fortsatt uppenbarelse

De som önskar komma ut ur mörkret och in i ljuset måste se till att de är i harmoni med den inspiration och uppenbarelse som kommer genom våra profeter, siasare och uppenbarare. Amos säger: ”Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.” (Amos 3:7) Profeterna har genom århundradena varit inställda på den himmelska våglängden med ett ansvar att vidarebefordra Herrens ord till andra.

Det bästa sättet för er unga människor att vara i större samklang med Frälsaren är att stödja hans levande profet på jorden, kyrkans president. Om vi inte följer den levande profeten, vem han än är, är det fara att vi dör andligen.

Jag kan vittna om att kyrkan får uppenbarelse mycket ofta. Det händer dagligen. Det är nödvändigt för att kyrkan ska kunna fullgöra sin mission. Utan den skulle vi misslyckas. Denna kyrka behöver ständig vägledning från sitt överhuvud, Herren och Frälsaren, Jesus Kristus.

Fortlöpande uppenbarelse kommer inte och kan inte tvingas fram genom påtryckningar utifrån av människor eller händelser. Det är inte någon så kallad ”uppenbarelse för social utveckling”. Den kommer inte från profeterna, den kommer från Gud. Kyrkan leds av profeten under Herrens inspiration, vägledning och föreskrifter.

Min tro på och övertygelse om att kyrkan är gudomligt sann har nu bestått en lång tidsperiod — så långt tillbaka som jag kan minnas. Mitt vittnesbörd har vuxit sig starkare med åren. Den säkra kunskapen om att evangeliet är sant kom till mig innan jag kallades till det heliga apostlaskapet och har bekräftats om och om igen sedan dess. Jag vittnar för er ungdomar om att evangeliet innehåller svaren på livets svårigheter och problem. Det är den säkra vägen som leder till lycka och uppfyllelse av Frälsarens löfte som är ”frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande”. (L&F 59:23) ■

Från KUV:s brasafton den 8 september 2002.

SLUTNOTER

1. ”Personlig renhet”, *Liabona*, jan 1999, s 91.
2. Se ”Förläng dina tältstreck”, *Nordstjärnan*, jul 1994, s 63.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sammanst av G Homer Durham (1946), s 138; se också *Nordstjärnan*, aug 1996, s 3.

När optikern räckte över glasögonen till kvinnan utropade hon: ”Jag ser. Jag ser.”
Då började en brinnande känsla växa och svälla i hans bröst. Han sade: ”Jag förstår. Jag förstår ... Mina ögon har öppnats! Jag vet att Jesus Kristus är Guds Son ... Han kan stå för mellanskillnaden i mitt liv när jag inte klarar av det själv.”

Frågor och svar

”Jag har kommit tillbaka till kyrkan och försökt börja om på nytt i livet efter en del misstag, men jag är rädd att jag ska falla igen. Hur kan jag komma över denna rädsla?”

L I A H O N A

Du är inte ensam om den här prövningen. Vi gör alla misstag, och vi kan alla falla om vi inte är försiktiga.

Du kan få svar på några av dina frågor i Första Nephi 8, en beskrivning av Lehis syn. Här är några saker Lehi såg som kan vara till hjälp:

Han såg människor ”tränga sig framåt” på den trånga och smala stigen — det vill säga de försökte vara trofasta. Men några av dem ”vandrade bort och gingo förlorade” (v 23).

En del nådde fram till livets träd men sedan ”skämdes de inför dem som drevo gäck med dem, och föllo ifrån och kommo in på förbjudna stigar samt gingo förlorade” (v 28).

Andra klarade det bättre. De ”strävade framåt och höllo alltjämt fast vid ledstången tills de kommo och föllo ned och åto av trädets frukt” (v 30). Trädets frukt representerar Guds kärlek — välsignelserna som kommer av Jesu Kristi försoning.

Lägg märke till vad de gjorde för att lyckas. Om du också gör det kan du övervinna din rädsla för att falla ifrån.

”Sträva framåt” på den trånga och smala stigen för att övervinna din rädsla för att falla bort.

Följ Guds ord som står i skrifterna och våra nutida profeters lärdomar.

Dyrka Gud, sök efter att känna hans kärlek och omvänd dig så att Frälsaren kan stärka dig.

Bry dig inte om människor som hånar dig för att du gör det som är rätt.

1. Sträva framåt. Nephi säger: ”Därför måste I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv.” (2 Nephi 31:20)

2. Håll fast vid ledstången av järn. Nephi sade att ledstången av järn är ”Guds ord. Den, som vill hörsamma Guds ord och hålla fast därvid, skall aldrig förgås, ej heller kunna frestelserna eller motståndarnas glödande pilar göra dem vanmäktiga och blinda för att leda dem bort till undergång.” (1 Nephi 15:24)

3. Ta del av frukten från trädets. Att ta del av frukten innebär att känna Guds kärlek i ditt liv. Du kan be för att kunna känna den kärleken, och du kan omvända dig och låta försoningen välsigna ditt liv.

4. Bry dig inte om dem som hånar dig för att du gör det som är rätt. De som lyssnade på folket som pekade finger i den stora och rymliga byggnaden i Lehis dröm föll bort.

Byggnaden föreställer världens stolthet och uppfattningar. Eftersom byggnaden inte hade någon grund föll den, ”och dess fall var mycket stort”. (1 Nephi 11:36) Världens stolthet är tillfällig, men när du gör det rätta så välsignas du för evigt.

När du följer dessa fyra punkter så bygger du på Jesu Kristi evangeliums grundval, ”en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas”. (Helaman 5:12)

LÄSARNA

För tre år sedan hade jag kommit bort från kyrkan.

Jag var ledsen över mina felsteg och bestämde mig för att komma tillbaka till

kyrkan. Jag var rädd att göra om misstagen så jag bestämde mig för att gå ner på knä och göra något som jag inte gjort på länge: be till min himmelske Fader. Jag bad honom om hjälp att hålla mig borta från frestelserna så det onda inte fick någon plats i mitt hjärta, för det förstör

min frid och bedrövar min själ. Jag litade på att Herren skulle lysa upp min väg. Nu har jag frid i hjärtat. Om du känner dig ledsen över dina synder och misstag kan du läsa 2 Nephi 4:17-35.

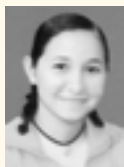
Äldste John Sanchez, 21 år,
Perumissionen Piura

Vi blir dagligen frestade och gör misstag varje dag fastän vi är medlemmar i kyrkan. Men det viktiga är att vi uppriktigt omvänder oss

från det vi gjort och hela tiden kämpar emot frestelser, och framför allt: Var värdig och be hela tiden din himmelske Fader om hjälp, för han glömmar aldrig bort oss. Om vi verkligen vill ändra oss så hjälper han oss eftersom han älskar oss så oerhört.

Denise E, 18 år, Rancagua, Chile

När du är rädd kan du be, fasta och studera skrifterna. Herrens ord finns där och svaren på våra frågor finns där. Kom ihåg att Herren inte ger oss några befallningar utan att bereda en väg för oss att följa dem. Och han älskar oss så mycket att han förlåter oss när vi omvänder oss.

Ana A, 16 år, Falcón, Venezuela

För det första måste vi inse att vår himmelske Fader älskar oss även när vi har fallit. Det viktiga är att ta sig upp igen och fortsätta sträva. För det andra är missmod Satans redskap för att hindra oss från att nå den sanna glädje som bara finns i Jesu Kristi evangelium. Ett av djävulens främsta knep är att se till att vi fokuserar på synder och misstag som vi gjort tidigare och på rädslan för att upprepa dem. Ett sådant tänkesätt hindrar oss bara från att gå framåt och förbättra oss själva. Här är slutligen ett citat som jag lever efter: "Låt inte rädslan för att missa bollen hindra dig från att spela matchen." Vi är vår himmelske Faders barn och med hans hjälp kommer vi att lyckas.

Chad C, 20 år, Utah, USA

Tala om din rädsla för att avfalla i dina personliga böner. Läs skrifterna varje dag för att få mer kunskap om evangeliet och för att känna Anden. Var med på så många möten, tempelresor och

Kraften i dina förbund är större än frestelsens kraft. Låt inte rädslan för tidigare överträdelser försvaga ditt beslut att omvända dig och överge dem. Kom ihåg! Gud har lovat att frälsa dig 'från din motståndares hand och återlösa dig från fiendens hand'. (Se Ps 106:10.)

Se äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum, "Vad jag önskar att varje ny medlem visste — och att alla andra medlemmar kom ihåg", *Liahona*, okt 2006, s 14.

aktiviteter i kyrkan som möjligt så att du kan känna Anden så mycket som möjligt. Det kan också vara bra att be din biskop och dina föräldrar om råd.

Jaclyn B, 17 år, Kansas, USA

Jag vet hur det känns. Jag har kommit tillbaka till kyrkan och deltar nu aktivt i alla kyrkans aktiviteter, även missionsarbetet. En sak jag har lärt mig är att ha en stark tro på Jesus Kristus. Om vi tror på honom så hjälper det oss att vara starka. Jag vet att Jesus Kristus är vår enda säkra grundval som det står i Helaman 5:12.

Cheene L, 17 år, Bulacan, Filippinerna

Vår himmelske Fader älskar oss och förstår oss. Han vet att vi inte är fullkomliga och att vi kan falla. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig och ger mig styrka att fortsätta framåt med hjälp av skriftstudier, bön och fasta. När vi faller måste vi hela tiden ta oss upp igen.

Celeste S, 20 år, Oslo, Norge

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som information om kyrkans lära.

NÄSTA FRÅGA

"Kan jag inte få prova på alkohol och tobak bara en gång så att jag får veta hur det verkligen är? Jag ska aldrig göra om det. Vad gör det om det bara är en gång?"

SKICKA DITT SVAR tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto (med skriftligt tillstånd från dina föräldrar att trycka fotot) till:

Questions & Answers 7/07

50 E North Temple St, Rm 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 juli 2007. ■

Bli ett medel i Guds händer genom att stå stark och orubblig

Välj under bön ut och läs från det bär budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Vad innebär det att vara stark och orubblig?

President Gordon B Hinckley:

”Det är så oerhört viktigt att kyrkans kvinnor står starkt och orubbligt för det som är rätt och tillbörligt enligt Herrens plan ... Ni måste börja i era egna hem. Ni kan undervisa om det i era lektioner. Ni kan ge röst åt det i ert samhälle.” (”Stå starka och orubbliga”, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, jan 2004, s 20)

President Joseph F Smith

(1838–1918): ”Sedan vi gjort allt vi kunnat för sanningens sak och motstått det onda som människor dragit över oss ... är det ändå vår plikt att stå fast. Vi får inte ge upp, vi får inte lägga oss ner ... Att stå fast inför överväldigande motstånd, då vi gjort allt vi kan, är trons tapperhet. Trons tapperhet är framgångens tapperhet. [De] som äger denna gudomliga egenskap fortsätter. De får

inte stå stilla efter eget behag. De är inte endast varelser som drivs av egen kraft och visdom. De är redskap för en högre lag och en gudomlig avsikt.” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 107–108)

Hur kan Herren använda mig när jag står stark och orubblig?

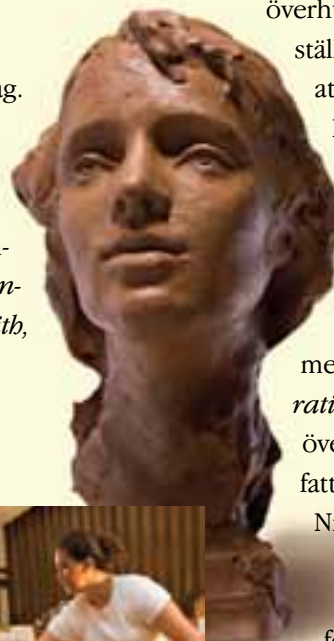
L&F 84:106: ”Om någon bland eder är stark i anden skall han taga med sig den som är svag, på det att denne ... även [må] bli stark.”

Anne C Pingree, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: ”Herren sade att de som ’genom dop [skola] upptagas i hans kyrka’ är de som, bland annat, ’äro villiga att ikläda sig Jesu Kristi namn och äro beslutna att tjäna honom intill änden’. Det innebär att vi förblir ’ståndaktiga och orubbliga, alltid överflödande av goda gärningar’ varje dag av vårt liv ... Det kommer att krävas av oss att vi gör allt vi kan och i vissa

fall till och med mer än vi vet hur vi ska göra.” (”Växa upp åt Herren”, *Liabona*, maj 2006, s 74–75, 76.)

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum: ”Idag kan ni överhuvudtaget inte föreställa er vad ert beslut att orubbligt lyda Herrens vilja kommer att låta er åstadkomma i livet. Er tysta, envisa beslutssamhet att leva ett rättfärdigt liv kommer att skänka er *inspiration* och *kraft* som övergår er nuvarande fattningsförmåga ... Ni kan genom denna gudomliga kraft uppfylla kraven för att bli ett medel i Guds händer och åstadkomma sådant som ni inte kunde gjort på egen hand.” (”Fatta rätta beslut”, *Nordstjärnan*, jul 1991, s 34, 35)

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: ”Jag lovordar er var och en för era dagliga rättfärdiga gärningar. Även om det kanske bara är några få som känner till det ni gör, så skrivs det ner i livets bok som tillhör Lammets, en bok som en dag ska öppnas och vittna om ert flitiga tjänande, er hängivenhet och det ni gör som ’medel i Guds händer [för] att utföra detta stora verk’. [Alma 26:3]” (”Medel i Guds händer”, *Liabona*, nov 2005, s 114) ■

”Hon visar så stor kärlek”

Kvinnor i Nya testamentet

© MED TILLSTÄND AV ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK, UTAH, KÖPERING FÖRBLIUDEN

© LIZ LEMON SWINDLE, FOUNDATION ARTS, KÖPERING FÖRBLIUDEN

Ovan: Hon skall föda en son, av Liz Lemon Swindle. ”Se, jungfrun [Maria] skall bli havande och föda en son, och man skall ge honom namnet Immanuel, det betyder Gud med oss.” (Matt 1:23; se v 18–25.)

Ovan till höger: Levande vatten, av Simon Dewey. ”Jesus svarade henne: ’Om du kände till Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bitt honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.’” (Joh 4:10; se v 6–30.)

(Luk 7:47)

Till vänster: *Inte en sådan frid som världen ger*, av Michael T Malm. ”Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen ...

De förståndiga [jungfrurna] tog olja i kärlen tillsammans med sina lampor.” (Matt 25:1, 4; se v 1–13.)

Ovan: *Maria lyssnade till hans ord*, av Walter Rane. ”Herren svarade henne: ”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar dig för så mycket.

Men bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne.” (Luk 10:41–42; se v 38–42.)

Ovan: *Lämnade allt*, av Elspeth Young.

Priskilla och hennes make Akvila var judiska flyktingar som bodde i Korint i Grekland. Aposteln Paulus bodde hos dem under sin andra missionärsresa. Liksom många andra troende under Nya testamentets tid lämnade Akvila och Priskilla allt för evangeliets skull. Här överväger Priskilla att lämna Korint och bege sig till Efesus. (Se Apg 18:1–3, 18–19; Rom 16:1–3.)

Ovan: Den goda delen, av Elspeth Young. Syskonen Maria, Marta och Lasarus från Betania var alla hängivna lärjungar till Frälsaren. Vid ett tillfälle ”tog [Marta] emot [Kristus] i sitt hem.

Hon hade en syster, Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord.” (Luk 10:38–39)

Om detta sade Kristus: ”Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne.” (Luk 10:42)

Ovan till höger: Lärjungeskap, av Elspeth Young. ”I Joppe fanns en lärjunge som hette Tabita — översatt heter det Dorkas. Hon gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga.” (Apg 9:36; se v 36–43.)

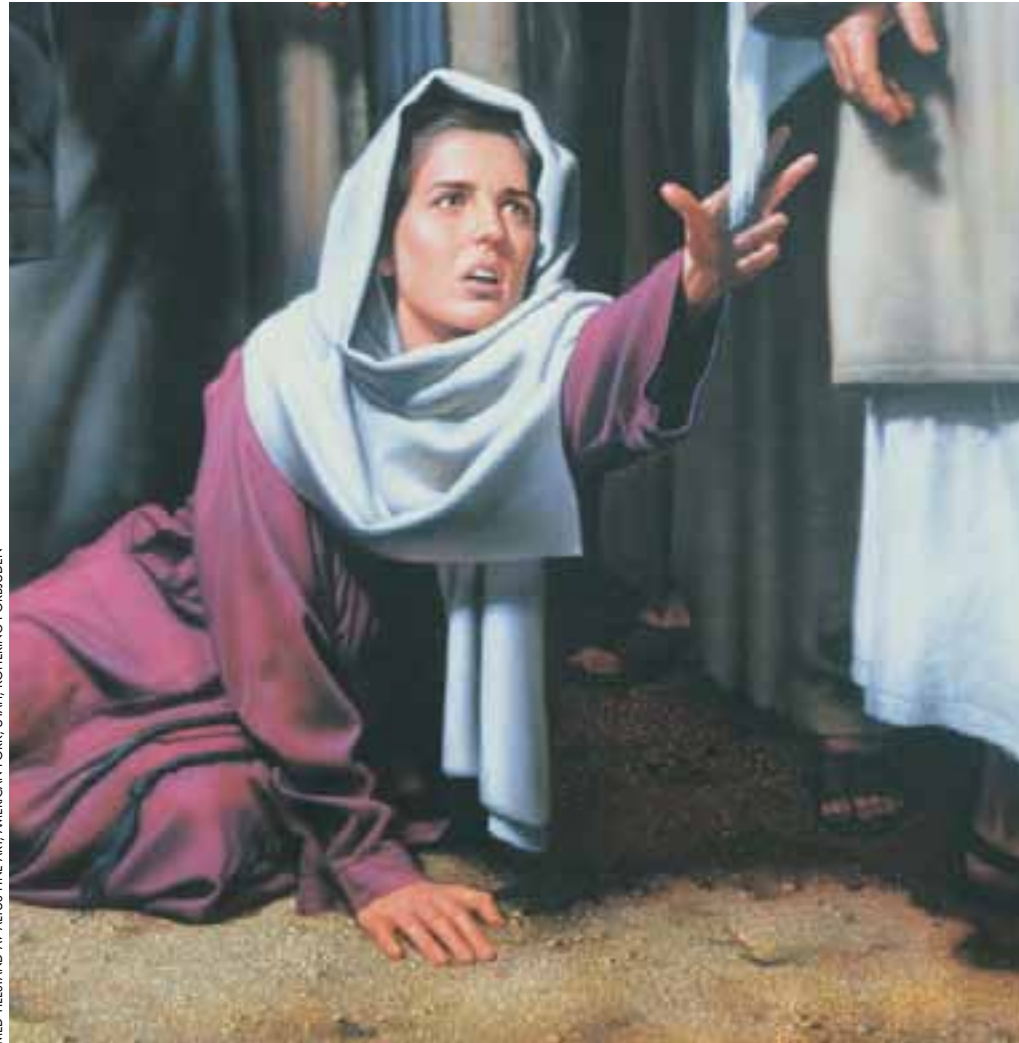
© LIZ LEMON SWINDLE, FOUNDATION ARTS, KOPIERING FÖRBJUDEN

Till vänster: Detalj från *Änkans skärv*, av Liz Lemon Swindle. ”Men han såg också hur en fattig änka lade ner två små kopparmynt.

Då sade han: ’Amen säger jag er: Denna fattiga änka gav mer än alla andra.’” (Luk 21:2–3; se v 1–4.)

MED TILLSTÅND AV ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK, UTAH, KÖPERING FÖRBUDEN

Ovan, till vänster: *Varför söker ni den levande bland de döda?* av Jan Astle.

”På den första dagen i veckan gick de [Maria från Magdala och andra kvinnor] tidigt på morgonen till graven ...

De fann att stenen var bortrullad från graven ...

Se, då stod två män i skinande kläder framför dem [och] ...

sade: ”Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått.” (Luk 24:1–2, 4–6; se v 1–13.)

Ovan: Detalj från *En beröring av tro*, av Simon Dewey. ”Och se, en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år närmade sig Jesus bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel.

Hon tänkte: ’Om jag bara får röra vid hans mantel blir jag frisk.’” (Matt 9:20–21; se v 18–22.) ■

Stöd din biskop

JOSEPH STAPLES

Mitt första möte med en sista dagars heliga biskop inträffade innan jag blev medlem i kyrkan. Jag var 17 år och kämpade med den förvirring, det tvivel och den stress som många sistaårselever på high school utsätts för. En lördagsmorgon beklagade jag mig inför min bästa vän. Fastän han hade goda avsikter gav han mig inte så många svar. Men han kom med ett förslag som visade sig vara klokt. "Ibland när jag inte vet vad jag ska göra", sade han, "så pratar jag med min biskop."

"Din biskop? Vem är det?" frågade jag.

"Han är min församlings överhuvud", svarade min vän.

Nu inser jag att min nästa fråga var en tydlig maning från Anden, men just då var det den konstigaste fråga som skulle kunna tänkas komma från min 17-åriga mun. "Tror du att han skulle vilja prata med mig?" frågade jag.

Min vän sade att han skulle ringa sin biskop och sedan ringa tillbaka till mig. En tid för ett samtal bestämdes snabbt till samma förmiddag hemma hos biskopen.

Jag visste inte vad jag hade att vänta. När jag körde upp framför den enkla enplansvillan förvånades jag lite över hur normal den var. Det stod cyklar på uppfarten och gräsmattan var välklippt. Jag blev ännu mer förvånad när jag såg mannen i pyrdlig sportskjorta som hälsade mig välkommen

vid dörren. Han log och sade: "Hej, du måste vara Joe. Jag heter biskop Maxwell. Kom in." När vi gick till hans lilla hemmakontor försökte jag rättfärdiga det hela i mitt sinne.

"Borde inte en biskops hem vara lite annorlunda?" frågade jag mig. "Borde han inte ha en högtidlig dräkt eller nå't?"

Under de följande 45 minuterna upptäckte jag att han var en medkännande man, en som uppriktigt intresserade sig för mina problem; en inspirerad man som var villig att tillbringa en del av sin dyrbara tid en lördagsförmiddag för att hjälpa andra, vem som helst, medlem i kyrkan eller inte, att fatta beslut och dra slutsatser.

Det har gått över 25 år sedan det mötet. Jag minns inte något särskilt råd som biskopen gav mig den där förmiddagen, men jag minns fortfarande tydligt den förunder-

liga klarhet och lättnad jag kände när jag lämnade hans hem. Inte förrän många år senare insåg jag att det mötet var en av de första gångerna jag kände Anden.

Jag blev medlem i kyrkan senare samma år. Min vän Bill som hade uppmanat mig att prata med biskop Maxwell döpte mig. Biskop Maxwell var med vid dopet. Senare gick jag ut som missionär, gifte mig med en vacker ung kvinna i templet med biskop Maxwell som vittne och har nu fem underbara barn.

Vad välsignade vi är, att Herren vill ge oss kärleksfulla, hängivna, omtänksamma biskopar. Vi kan hjälpa dem genom vårt stöd och våra positiva handlingar.

Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum har lovat att ”om vi stödjer våra biskopar, lär oss hysa omsorg om deras välfärd och ber om deras framgång i allt de har att göra, så kommer detta att välsigna vårt liv då vi underställs deras ledarskap och har tillfälle att följa deras inspirerade ledning då de leder kyrkans olika församlingar”.¹

Jag har insett att vi kan uppfylla vårt ansvar att stödja och hjälpa vår biskop (eller grens-president). Följande sex förslag kan vara till hjälp när vi ska nå detta mål.

Respektera hans tid för familjen

Din biskop släpper oftast vad han än håller på med för att hjälpa någon i sin församling. Han vet sitt ansvar som hjordens herde och anstränger sig att uppfylla sitt heliga förvaltar-skap. Att slitas i olika riktningar är något som han snabbt blir van vid.

Din biskop är också en make, för det mesta en far och ofta en far som fortfarande har barn som bor hemma och som behöver hans vägledning och uppmärksamhet. När vi vill söka vägledning från vår biskop behöver vi vara uppmärksamma och lyhörda för hans tid för sin familj och hans ansvar att försörja dem. Vi ska aldrig tveka att ringa biskopen om vi verkligen behöver hans hjälp, men vi ska ändå fråga oss: ”Kan det här vänta?” eller ”Finns det någon annan, till exempel en hem-lärare, som också kan hjälpa mig?” Frågor som rör värdighet ska naturligtvis bara tas upp med biskopen eller grens-presidenten.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlar-nas kворum sade följande när han talade om biskopar och andra ledare i kyrkan och den speciella börda de bär på: ”Jag vittnar om hem-met och familjen och äktenskapet, de allra vär-defullaste mänskliga ägodelarna i vårt liv. Jag

När vi vill söka vägledning från vår biskop behöver vi vara medvetna om att han behöver tid med sin familj och har ansvaret att försörja dem.

När hemlä-
rare och
besökslärare
tar väl hand om sina
tilldelade familjer
kan biskopen fokusera på det som
bara han kan göra.

vittnar om att vi måste skydda och bevara dem samtidigt som vi finner tid och sätt att tjäna trofast i kyrkan.”²

Biskopen är alltid upptagen med att utföra Herrens verk. Detta inbegriper att han tar sig tid till sin eviga kallelse som make och far. Med omsorgsfull planering kan vi vara till stort stöd och hjälpa biskopen hantera sin krävande arbetsbörda.

Lätta på hans börda

Det finns vissa ansvarsuppgifter som biskopen inte kan delegera. Det är bland annat att ta hand om disciplinära frågor, ha tiondeavräkning, dela ut välfärdshjälp och lyssna på ångerfulla medlemmars bekännelser. För övrigt finns det många ansvarsuppgifter som delegerats på lämpligt sätt som andra kan göra för att lätta på biskopens börda, till exempel att ta hand om behövande församlingsmedlemmar, planera sociala aktiviteter och hjälpa till med anställningsbehov.

När hemlärare och besökslärare tar ordentligt hand om sina tilldelade familjer,

när gruppleddare och presidenter för kvorum och biorganisationer leder i rättfärdighet, kan biskopen fokusera på det som bara han kan göra. Om vi vill stödja biskopen och lätta på hans börda ska vi vara flitiga i att utföra våra tilldelade ansvarsuppgifter.

Respektera ämbetet

En del nya biskopar har svårt med övergången från att vara en vanlig församlingsmedlem till att vara församlingens ledare. De inser att det i de flesta fall finns andra som är lika kompetenta att tjäna i ämbetet som de är. Fastän de fått en bekräftelse på att Herren har valt just dem till den här uppgiften kan det kännas lika svårt för dem att ta emot ”manteln” som det var för David att ta på sig kungens rustning innan han skulle strida mot Goliat.

Biskopens ämbete är ett heligt ämbete som Herren har anförtrött en viss person i varje församling för en tid. Vi kan hjälpa honom genom att visa respekt för ämbetet. Kalla honom ”biskop NN” i stället för att använda förnamnet eller något slangord eller

någon annan informell titel. Visa respekt i sättet du behandlar honom på så hjälper du honom att lättare anta den mycket verkliga mantel som Herren har lagt på honom.

Be för honom

I skrifterna står det: "Edra böners allmosor hava kommit upp för Herren Sebaots öron." (L&F 88:2) När vi ber för vår biskop så hör Herren oss. Och när vi ber för vår biskop i familjeböner så undervisar vi våra barn om de viktiga principerna tro, lydnad och tillit. Många biskopar har vittnat om styrkan de har fått genom sina församlingsmedlemmars böner.

Följ hans uppmaningar och råd

Biskopen är en representant för Herren Jesus Kristus. Han kan ge oss en uppmaning. Han kan be oss verka i ämbeten som vi inte känner oss riktigt väl till mods med. Han kan be oss att anstränga oss mer och att ge av oss själva. För vårt eget och biskopens bästa och för att hjälpa till att bygga Herrens rike här på jorden bör vi följa hans råd och ta emot och engagera oss i de kallelser han eller hans rådgivare ger oss.

Ge ditt stöd och döm inte

Biskopar är bara människor, liksom alla vi andra. De har alla olika starka sidor och olika ledarstilar. Som medlemmar bör vi inte jämföra en biskop med en annan utan vara medvetna om att vår biskop gör sitt bästa för att utföra det som Herren vill att han ska göra. Vi bör ge beröm, låta bli att döma och vara fast beslutna att inte kritisera eller skvallra.

Jag kallades som biskop för en del år sedan. Jag verkade i det ämbetet i flera år och fick uppleva några av de mest glädjefyllda stunderna i mitt liv — glädjen att intervjua entusiastiska åtta-åringar inför deras dop och konfirmation, att arbeta med unga män och unga kvinnor medan de förbereder sig för missionärstjänst och att undervisa om templets stora välsignelser för par som förberedde sig för att vigas för evigheten. Jag tänkte ofta på biskop Maxwell under den tiden. Hans inflytande på mitt liv kommer att vara för evigt.

Vad välsignade vi är att Herren vill ge oss kärleksfulla,

hängivna, omtänksamma biskopar som vakar över våra församlingsfamiljer. Deras kallelse kan vara prövande och deras börda tung emellanåt, men vi har ett bra tillfälle att stödja och hjälpa dem genom vårt stöd och våra positiva handlingar. ■

SLUTNOTER

1. Se "Ty en biskop bör vara oförvitlig", *Nordstjärnan*, apr 1983, s 52.
2. "Vi har valt att tjäna", *Liabona*, nov 2002, s 38.

LÄTTA BISKOPENS BÖRDA

"Alla ... är ansvariga inför en biskop eller grensresident. Oerbörda är de bördor de bär, och jag inbjuder varje medlem i kyrkan att göra allt i sin makt för att lätta den börda som tynger våra biskopar och grensresidenter.

Vi måste be för dem. De behöver hjälp att bära sin tunga börda. Vi kan vara mer stödjande och mindre beroende av dem. Vi kan bistå dem på alla möjliga sätt. Vi kan tacka dem för allt de gör för oss."

President Gordon B Hinckley, "Israels herdar", *Liabona*, nov 2003, s 60.

DET FINNS EN GRÄNS FÖR VAD BISKOPEN KAN GÖRA

"Det finns inget i hela världen som liknar ämbetet som biskop i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Förutom föräldrarna har biskopen det bästa tillfället att undervisa och att få andra att undervisa om det som är viktigast ... men var försiktiga så att ni inte lägger

beslag på hans tid i onödan. Det finns en gräns för hur mycket en biskop kan göra. Biskopsrådet måste få tid att förtjäna sitt uppehälle och vara tillsammans med sin egen familj."

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, se "Biskopen och hans rådgivare", *Liabona*, jul 1999, s 71, 73.

Fotboll eller

ALEXANDRE MACHADO VASCONCELOS

Liksom andra blivande missionärer behövde Lohran Saldanha Queiroz bestämma sig för om han skulle gå ut som missionär eller inte. Men förutom beslutet om han skulle överge skola, arbete, familj och vänner i två år, hade Lohran ett annat svårt val: Verka som missionär eller få möjlighet att spela professionell fotboll i Brasilien?

Lohran som är medlem i Barra da Tijuca församling i Jacarepaguá stav i Rio de Janeiro har fotbollen i blodet. Hans far Milton är känd som Tita i hela Brasilien. Han spelade professionellt i fem länder, vann många priser, blev bäste målgörare i staten och spelade i landslaget.

Tita lade tidigt märke till sin sons förmåga. "Under min uppväxt fanns det alltid en fotboll i närheten", minns

Lohran. "Pappa har alltid uppmuntrat mig att spela.

Jag började följa med honom på träningar när jag var tre eller fyra och har varit i närheten av professionella spelare ända sedan dess."

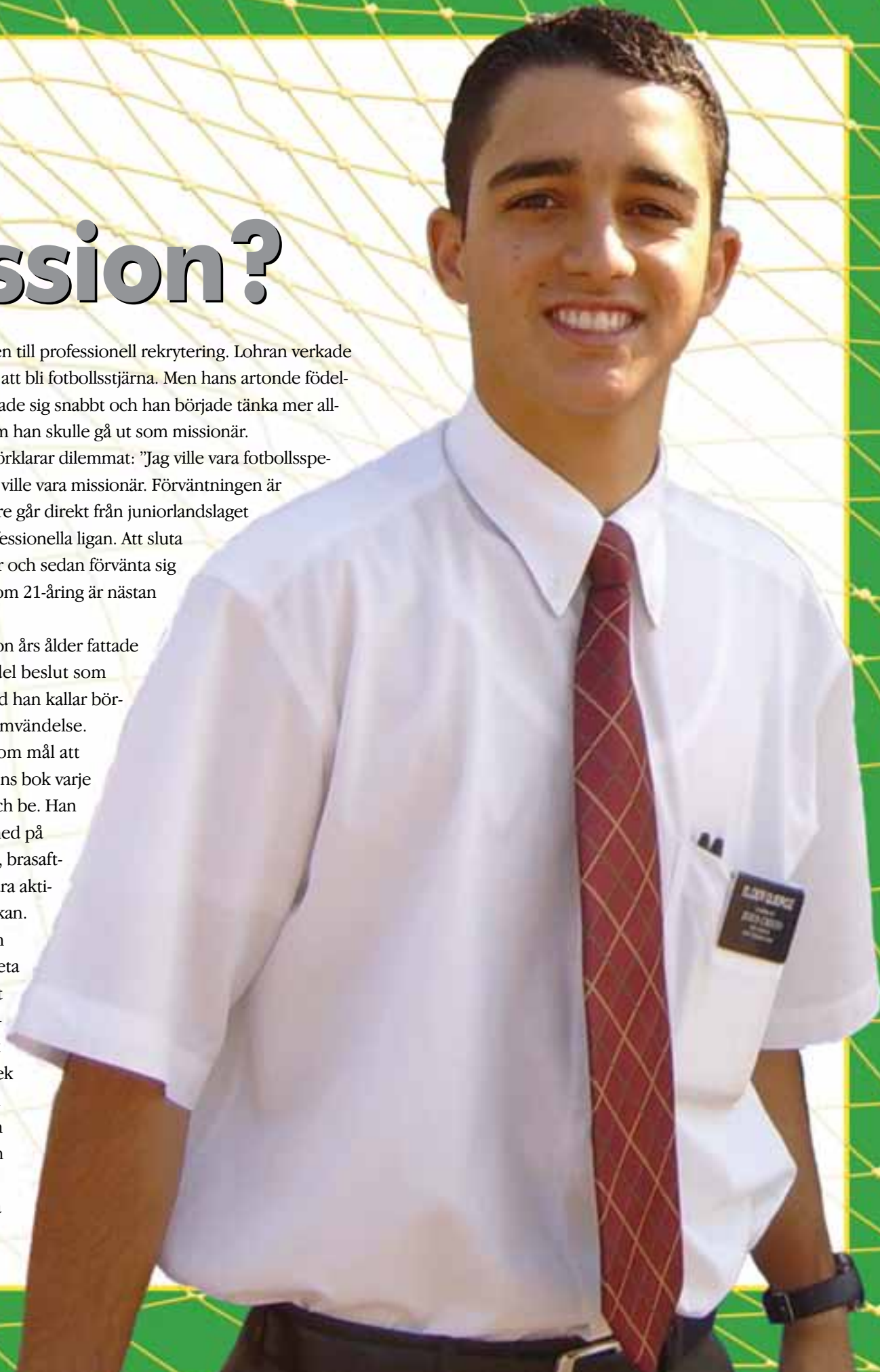
Den formella träningen för Lohran började vid sex års ålder i Mexico där hans far spelade fotboll just då. När han var tolv år var han med i elitövningar hemma i Brasilien. Och när han var sjutton spelade han i juniorlandslaget — den

mission?

snabba vägen till professionell rekrytering. Lohran verkade vara ämnad att bli fotbollsstjärna. Men hans artonde födelsedag närmade sig snabbt och han började tänka mer allvarligt på om han skulle gå ut som missionär.

Lohran förklarar dilemmat: "Jag ville vara fotbollsspelare och jag ville vara missionär. Förväntningen är att en spelare går direkt från juniorlandslaget till den professionella ligan. Att sluta spela i två år och sedan förvänta sig att anlitas som 21-åring är nästan otänkbart."

Vid sjutton års ålder fattade Lohran en del beslut som ledde till vad han kallar början på sin omvändelse. Han satte som mål att läsa Mormons bok varje dag, fasta och be. Han var oftare med på veckoträffar, brasaffnar och andra aktiviteter i kyrkan. Och när han började arbeta regelbundet med missionärerna fick han en kärlek till dem han besökte och bad för. Han ville att de skulle få alla evangeliets välsignelser.

Förra uppslaget:

Lohran bytte sin fotbollsdräkt mot en missionsärs vita skjorta och slips. Nedan:

Lohran visar upp sin

förmåga i tidig ålder.

Längst upp till höger

och längst ner: Lohran

med sin far och med sin fars lag.

Hans önskan att gå ut som missionär växte. Men när skulle det vara bäst för honom att verka? Och vad skulle hända med hans fotbollskarriär efter ett avbrott på två år?

Lohran sökte efter att få veta Guds vilja genom fasta och bön. Samma vecka lade han märke till tidningen *New Era* som nyss hade kommit och började titta i den. Han drogs till artikeln "Ice Dreams" (Drömmar på is) om skridskoåkaren Chris Obzansky som avbröt en lovande skridskokarriär för att verka som missionär som 19-åring. Han gick miste om tillfället att vara med i vinterolympiaden 2006.

Det var speciellt ett stycke som fångade Lohrans uppmärksamhet: När Chris var på ett sakramentsmöte och lyssnade när hans Unga mäns president berättade om sin egen missionskallelse, sade Anden till Chris: "Du behöver gå ut som missionär när du är 19. Annars kommer du att få ett svårt liv." Chris sade: "Budskapet var så tydligt att jag faktiskt vände mig om för att se om det var någon där. Känslan kom tillbaka, tio gånger starkare, och jag insåg att jag verkligen behövde gå ut som missionär."¹

Lohran ler. "När jag läste det kände jag att det var skrivet för mig. Nitton är den ålder som Herren har föreskrivit. Jag insåg att det var svaret jag behövde och det var som om en enorm börda lyftes från ryggen." Nu var

tiden inne för Lohran att gå ut som missionär.

Han pratade med sin biskop, gjorde de nödvändiga förberedelserna och såg aldrig tillbaka. "Det var inte ens svårt att besluta mig för att lämna fotbollen" säger han, "för jag visste att det var rätt tid att göra det."

Lohran verkade i sitt lands huvudstad i Brasilienmissionen Brasília. Han var känd som "äldste Glad" på grund av sin smittande entusiasm. "Jag är mycket lycklig när jag tjänar andra och berättar för dem om det jag vet är sant", säger han. "Det är så glädjande att se människor ändra på sitt liv när de har fått lära sig om evangeliet."

Men han fick uppleva sin del av svårigheter liksom alla andra missionärer. "Missionärlivet är naturligtvis inte bara roligt", säger han. "Det finns svårigheter, stunder då man känner sig svag och ensam, men allt det där betyder i princip ingenting jämfört med missionens alla skatter. Det är år jag aldrig ska glömma, som alltid finns i mitt sinne och, vilket är ännu viktigare, i mitt hjärta."

För några månader sedan avslutade han sin framgångsrika mission. Nu när han är hemma är han medlem av ett fotbollslag i Rio de Janeiro och tror att det kommer fler chanser för honom fortsätta med sin fotbollskarriär. Han säger trovisst: "Jag väntar nu på att möjligheterna ska komma, möjligheter som vår himmelske Fader kommer att välsigna mig med." ■

SLUTNOT

1. Citerad i Shanna Ghaznavi, *Liabona*, jan 2004, s 46; *New Era*, jan 2004, s 22.

MISSADE VM

SUZANA ALVES DE MELO

ILLUSTRATION DANIEL LEWIS

Det finns en sport som alla älskar i Brasilien — fotboll. Och det finns inget större fotbollsevenemang än VM. Så när Fabiana Silva, medlem i Brasils församling i Vitória da Conquista stav i Brasilien vann en tävling och fick vara med vid VM i Frankrike 1998 var hon överlycklig! Men hon hade ingen aning om att det skulle bli ett missionärstillfälle.

De andra vinnarna i tävlingen kunde inte undgå att lägga märke till Fabianas normer när de gick på match efter match och Brasilien gick till final mot Frankrike. De respekterade hennes anständiga klädsel, hennes positiva inställning och hennes rena språk. Men respekten vändes till misstro när hon berättade att hon inte skulle vara med på finalmatchen eftersom den skulle spelas på en söndag.

Trots att de andra i gruppen pressade Fabiana och skämtade med henne så stod hon fast. På söndagen satt hon på hotellrummet

och läste skrifterna eftersom hon inte visste var det fanns något möteshus. Brasilien förlorade och gruppen åkte hem.

Några veckor senare förvånades Fabiana över ett brev som kom från Fábio Fan, en vinnare i tävlingen från andra sidan landet. Han sade att han hade imponerats av hennes normer och att han höll på att undersöka kyrkan. Senare skickade han ännu ett brev — han hade döpts. Fábio hjälpte sedan till att föra in familjemedlemmar i kyrkan och gick ut som missionär.

Fabiana gick också ut som missionär, till Campinas i Brasilien. Och hon var väl förberedd eftersom hon redan hade lärt sig att "den effektivaste broschyr vi kan bära med oss är godheten i vårt eget liv och vårt föredöme".¹ ■

SLUTNOT

1. Gordon B Hinckley, "Finn lammen, föd fåren", *Liabona*, jul 1999, s 121.

Den gjorde oss till en familj

Sex sätt vi har använt för att göra hemaftonen meningsfull.

RAQUEL M GARCIA-REBUTAR

Enligt min erfarenhet finns det inget problem som är så stort att en familj som är fast förankrad vid evangeliets principer inte kan uthärda eller övervinna det på ett bra sätt. Det är med bakgrund av detta som min make och jag har lärt oss vilken enorm kraft det finns i lyckade hemaftnar. När vi anstränger oss för att göra varje hemafton rolig och meningsfull så lägger vi grunden till ett lyckligt hem.

Omkring ett år efter det att min make och jag hade gift oss kom min yngste brors tre döttrar för att bo hos oss. Min makes yngsta syster och en av mina väninnor frågade också om de kunde få bo hos oss ett tag, och eftersom vi inte hade några barn välkomnade vi dem alla. Plötsligt var vi inte längre bara ett par; vi var en stor familj.

Tidigare hade min make och jag inte varit så noga med att hålla hemaftnar eftersom det bara var vi två, men med de nya tillskotten i familjen bestämde vi oss för att på allvar införa programmet i vårt hem.

Måndagarna har inte varit sig lika sedan vi började med hemaftnarna och vårt liv kommer aldrig att bli sig likt tack vare de underbara upplevelser vi haft. Vårt vanligtvis så tysta hem började fyllas av musik. Barnen som inte kunde läsa började lära sig olika sånger och lärde sig älska dem. De som var blyga och osäkra när de fick en uppgift utvecklade sitt självförtroende och blev ivriga att bidra. De till och med anmälde sig frivilligt för att göra särskilda presentationer. Under veckorna tyckte alla om att prata om vad vi hade gjort förra måndagen och vad vi skulle göra nästa måndag. Spänningen steg när måndagen närmade sig och familjemedlemmarna höll på att förbereda sina "stora överraskningar".

Löftet om en spännande hemafton gjorde också barnen motiverade att göra sina hushållssysslor. Varje hemafton bjöd på nya insikter och upptäckter som berikade vårt liv.

Här följer några idéer som gjorde våra hemaftnar lyckade och givande:

1 Planera. Vi hade regelbundna familjemöten där vi bestämde veckoteman och bestämde oss för att göra en tremånaderskalender.

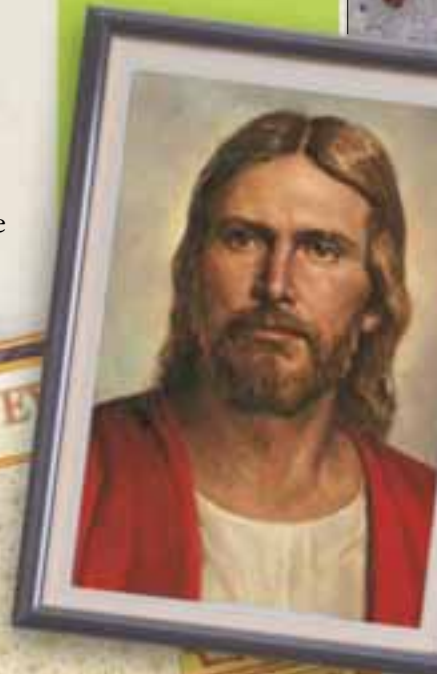
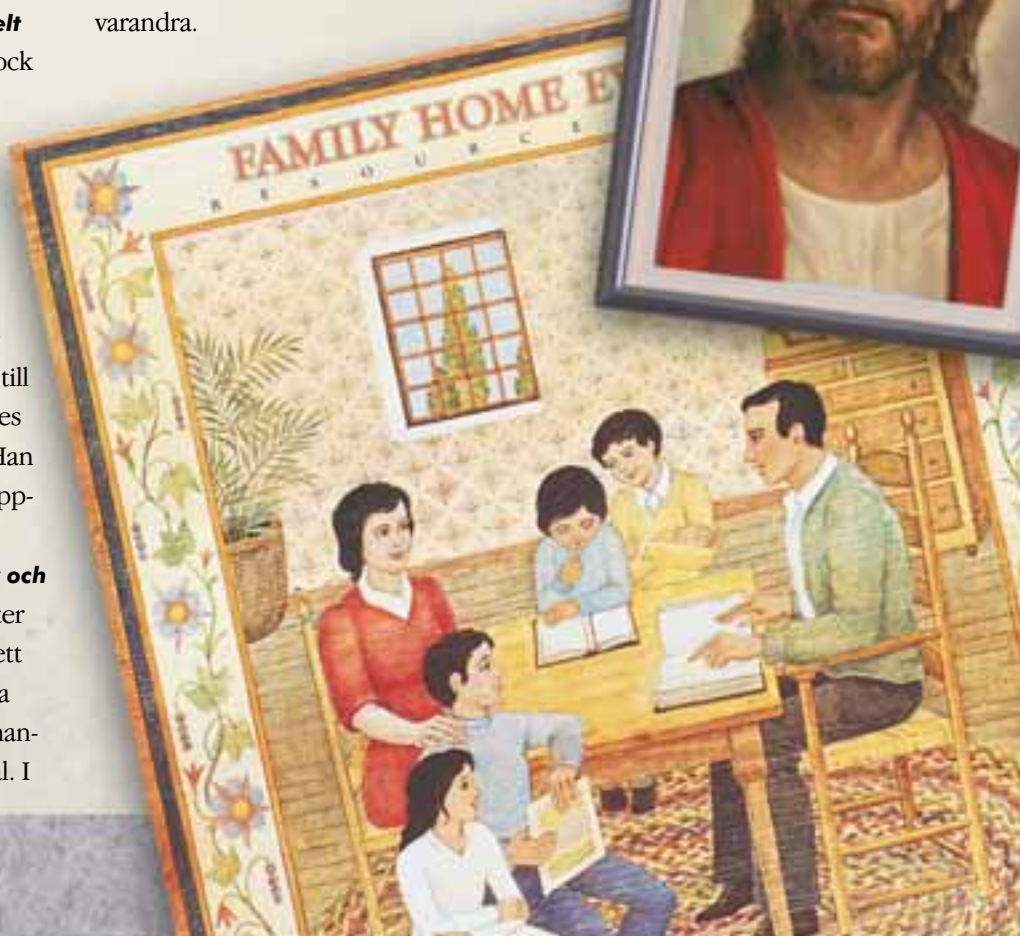
2 Engagera alla. Alla fick en uppgift, allt från att planera temat och aktiviteten till att tilldela lektioner och vara veckans hemaftonsledare. De som var blyga och osäkra fick extra mycket uppmuntran och hjälp att lyckas med sina uppgifter och att inse hur värdefulla deras bidrag var för hemaftnarna.

3 Gör upp ett strukturerat men flexibelt program. Vi hade ett anteckningsblock där vi skrev ner varje veckotema och vad som hände under hemaftnarna. Det hjälpte oss att komma ihåg de lektioner, lekar, aktiviteter och teman vi redan hade haft och underlättade för oss att följa upp de olika uppgifterna. Det var hemaftonsledarens ansvar att tillkännage temat för den kommande veckan och se till att uppgifterna för nästa hemafton delades ut och skrevs ner i anteckningsblocket. Han eller hon påminde också alla om deras uppgift under nästa hemafton.

4 Se till familjemedlemmarnas behov och intressen. Teman, lektioner, aktiviteter och lekar valdes noga ut för att uppfylla ett särskilt behov i familjen och för att bevara intresset hela kvällen. Allt var noga sammanställt för att understryka kvällens ändamål. I

början såg min make och jag till att alla aktiviteter hade något samband med temat och ändamålet, men snart hade till och med vår yngsta familjemedlem snappat upp det.

När vi till exempel hade haft en lektion med titeln "Visa uppskattning för vår familj" bad hemaftonsledaren alla att sätta sig i en ring och lyssna på de vänliga, uppskattande ord som var och en skulle säga. Sedan skulle vi två och två räkna upp vilka förmåner vi kunde få om vi lärde oss att uppskatta varandra.

Engagera alla i hemaftonens olika delar, alltifrån att planera till att leda.

5 Var konsekvent och engagerad.

En av de största anledningarna till vår framgång med hemaftnarna var kanske att vi var konsekventa med att hålla dem och att vi engagerade alla. Vi lät dem alltid veta att vi gärna hjälpte dem närhelst de behövde det. Under veckorna var vi uppmärksamma på vilka som behövde hjälp och vi tog oss tid att se hur vi kunde hjälpa dem. Om vi hade kommit överens om att införa något nytt efter en önskan eller begäran under de kommande dagarna så satte vi upp minneslappar på väggen och gjorde checklistor.

6 Använd tillgängliga resurser. Vi hade material, referensböcker och annat resursmaterial i vårt familjebibliotek, till exempel *Stora hemaftonboken* (artikelnr 31106 180) och andra lektionsböcker som kyrkan gett ut, böcker om lekar, böcker med förslag, skrifterna och

kyrkans tidningar.

Vi hade också ett lager med kontorsmaterial som alla kunde använda till aktiviteter.

Min make och jag upptäckte också att hemaftonen är en bra tid för att ta upp familjeproblem på ett otvunget sätt. Det förekom ingen tillrättavisning eller att vi skylldes på, gnällde på eller förlöjlidade varandra. Det var en tid då vi uttryckte kärlek, utvecklade förmågor, främjade olika värderingar, byggde upp tillit, ökade vår kunskap och undervisade om eviga principer. Vår familj välsignades av att vi gemensamt ansträngde oss för att konsekvent hålla våra hemaftnar.

Mina brorsdöttrar har flyttat tillbaka till sin pappa, min svägerska bor för sig själv och min väninna bor nu i en studentbostad i närheten av skolan hon går på. Nu är det bara vi två igen. Men vi har fortfarande roliga och meningsfulla hemaftnar. Ibland bjuder vi in andra familjer men annars gläds vi åt att bara lära känna varandra bättre, lösa problem

tillsammans och uttrycka vår uppskattning för varandra. Våra teman och aktiviteter är fortfarande enkla och inriktade på att uppfylla våra behov.

Det finns ingen tvekan hos oss om att familjens hemafton är ett inspirerat program. Varje meningsfull hemafton är en byggsten som ytterligare stärker vårt försvar mot de krafter som försöker bryta ner lyckliga och framgångsrika familjer. ■

Han ville inte röra boken

Hermenegildo I Cruz

I det sista området under min mission, i Molo i Iloilo i Filippinerna, bad jag ivrigt om att vi skulle få döpa och konfirmera en familj innan jag avlöstes. Min kamrat och jag bad en dag att vi skulle ledas till de i hjärtat uppriktiga, någon som var redo att ta emot evangeliet. Vi kände oss manade att knacka på dörren till ett hus med ett bambustaket. En man kom nerför trappan, öppnade dörren och bad oss komma in.

Vi bekantade oss med honom och fick veta att han var advokat. Han ställde många frågor och vissa kunde vi

inte svara på. Han var mycket värtalig och kunde göra vilken missionär som helst missmodig. Han blev en besvärlig undersökare. Vi presenterade Mormons bok för honom, men han sade: "Det räcker med Bibeln." Han ville aldrig läsa eller ens röra vid Mormons bok, som om han kunde bränna sig på den.

En dag kom en assistent till missionspresidenten för att arbeta med äldste Alcos, min juniorkamrat. De träffade mannen och efteråt sade assistenten rakt på sak: "Jag tror inte att den mannen är redo att ta emot evangeliet." Jag begrundade hans ord men fick en behaglig, fridfull, övertygande känsla när jag tänkte på hur vi hade vädjat till vår himmelske Fader att vägleda oss till dem som var redo att ta emot evangeliet. Jag visste att vår bön hade blivit besvarad.

Jag kände att det fanns något som vi behövde tala om för den här mannen. Vi visste bara inte vad det var eller hur vi skulle göra det. Men vi gav inte upp.

Sakta började hans hjärta vekna och han lärde sig tycka om hemaftonsprogrammet som vi introducerat för honom. Allteftersom dagarna gick blev jag mer och mer orolig för att vi inte skulle hinna döpa och konfirmera honom och hans familj innan jag åkte hem. Det var bara några dagar kvar tills jag skulle avlösas. En dag sade jag sorgset till honom: "Broder Garcia, jag tror att min mission blev misslyckad."

Han sade: "Nej, äldste Cruz, du har inte misslyckats. Vi har ju blivit vänner." Vi blev överlyckliga över det han sedan sade: "Oroa er inte. Vi

När vi presenterade Mormons bok för vår undersökare sade han: "Det räcker med Bibeln."

kommer till er kyrka på söndag.”

Han och hans familj kom till kyrkan och medlemmarna gav dem ett varmt mottagande. Jag såg honom gråta när han lyssnade på de inspirerade ord som talades under sakramentsmötet. Han gick hem glad och uppbyggd den dagen. Jag visste att hans hjärta hade berörts.

När rätt tid var inne och vi kände att han var redo uppmanade vi honom att döpas och konfirmeras. Han gick med på det. Vi uppmanade honom också att fasta och be och läsa Mormons bok. Min kamrat och jag fastade för honom och hans familj.

Den 4 maj 1986 var min sista söndag på missionsfältet. Det var faste- och vittnesbördsmöte och jag bar för sista gången mitt uppriktiga vittnesbörd för folket jag hade lärt mig älska. När jag hade burit mitt vittnesbörd såg jag advokaten, som först inte ville ta emot vårt budskap, ställa sig upp och gå fram till talarstolen med sin Mormons bok i handen. Hela han darrade och han hade tårar i ögonen när han lyfte upp Mormons bok och snyftade: ”Bröder och systrar, jag vet att Mormons bok är sann.” Vi var överlyckliga över att få höra hans vittnesbörd.

Den eftermiddagen var många församlingsmedlemmar med på familjen Garcias dop.

När jag hade blivit avlöst som missionär brevväxlade jag regelbundet med broder Garcia. Han var glad att berätta nyheten för mig när han blev president för Söndagsskolan. Senare kallades han som biskop.

Han reste i många timmar med båt för att vara med på min vigsel i templet i Manila i Filippinerna. Så småningom kallades han att verka som stavspremier och som rådgivare i presidentskapet för Filippinernamissionen Bacolod.

Han har varit ett redskap i många människors omvändelse till det återställda evangeliet. Den man som reagerade som om han kunde bränna sig på handen om han rörde vid Mormons bok blev ett starkt vittne för bokens gudomlighet och dess sanning. ■

Den orangea bilen

Elwin C Robison

I början av vårt äktenskap gick min hustru och jag på en skola i nordöstra Förenta staterna där vintarna är hårda och vägarna saltade. Efter flera vintrar började vår gamla bil bli rostig. Det slutade med att en passagerare klev rakt ner genom golvet i bilen. Jag köpte optimistiskt några aluminiumbitar och nitar och ringde mina föräldrar för att se om vi kunde komma på besök den helgen och försöka laga bilen.

Vi kom dit sent på fredagskvällen och min far och jag gick upp tidigt på lördagsmorgonen för att arbeta med bilgolvet. Vi tog bort gummimattorna och började leta efter ett område med rostfri metall som vi kunde fästa metallbitarna på. Det fanns inget annat än rostig metall. Vi tittade på varandra utan ett ord, lade tillbaka mattorna och gick och åt frukost.

Sedan vi långsamt och försiktigt kört den fem timmar långa vägen tillbaka till vår lägenhet ringde telefonen precis när vi klev in. Mamma hade beslutat att hon ”behövde” en ny bil och undrade om vi ville ha hennes gamla. Pappa varnade oss och sade

att bilen var tre år gammal och hade gått många mil. Men mamma skojade och sade att det inte kunde vara så farligt — den som hade kört bilen hade ju betalat fullt tionde. Vi skratade, och när vi hade lagt på luren dansade vi runt i lägenheten i tacksamhet för denna bit manna som kommit från ovan.

Den orangea bilen var underbar. Den hade fyra dörrar, luftkonditionering, och inga rosthål. Den tog oss igenom studierna och vidare till vårt första jobb. Men efter sex år och ytterligare 13 000 mil hade den blivit den fula bilen jag använde för att köra till jobbet. Den blanka orangea färgen hade missfärgats av solen, luftkonditioneringen fungerade inte längre, rutan vid förarsätet gick inte att få ner och mamma började åter leta efter en ny bil (vilket den här gången verkligen var befogat). Bytesvärdet för hennes gamla bil handlade om så lite pengar att mina föräldrar bestämde sig för att ge den till oss.

Mitt i all glädjen över att ha en nyare bil undrade vi vad vi skulle göra med den orangea bilen. Ja, den var ful,

men motorn var pålitlig. Vi skulle kunna få några dollar för den på skroten men vi kände båda att vi skulle se om det fanns någon som vi kunde ge den till.

På söndagsförmiddagen gick jag till kamrerens kontor för att fråga församlingskamreren om han behövde en bil. Han och hans hustru hade flera tonåringar. Han log och tackade nej. Han behövde ingen mer bil. Men i ena hörnet av kontoret satt en församlingsmedlem och skrev på något. Han blev intresserad när han fick höra talas om en bil, så jag gick igenom den långa listan på sådant som inte fungerade. Men jag försäkrade honom om att den hade bra däck, att motorn var pålitlig och att den inte var alltför risig, för den som hade kört bilen hade ju betalat fullt tionde.

Han och hans hustru hade bara en bil, och han arbetade nätter medan hon arbetade dagar. Han hade fått tacka nej till bättre jobb eftersom han skulle ha behövt bilen när hans hustru också behövde den. En ytterligare bil skulle hjälpa dem att öka sin inkomst och ge tillfällen till befordran för honom. Så vi gav dem den gamla orangea bilen.

Detta skulle bara ha blivit ett trevligt minne om det inte hade varit för ett samtal vi hade tre månader senare.

Vi sökte efter någon som vi kunde ge vår gamla bil till och var helt ovetande om hur Herren skulle använda den till att uppfylla sina löften.

Denne församlingsmedlem och hans hustru ville att vi skulle veta lite mer om deras omständigheter när vi gav dem bilen.

Som så ofta är fallet med unga par hade de dåligt med pengar, och i och med att deras första barn föddes ökade utgifterna i snabbare takt än inkomsten. De hade kommit efter med att betala tionde och det kändes hemskt för dem. Efter varje månad som gick kändes det allt värre, men de såg ingen väg ut ur sitt dilemma. Det hade gått sex månader sedan de betalade sitt tionde, och de hade bett och känt att de bara måste göra det rätta inför Herren. Den söndagsmorgonen när jag kom in på kamrerens kontor

hade han skrivit sin tiondecheck och undrat hur han skulle klara alla utgifter under den kommande månaden.

Först blev jag generad över mitt skämt om att bilen hade körts av någon som betalade fullt tionde. Men när jag tänkte på situationen förundrades jag över hur väl Herren håller sina löften när vi håller våra. Bläcket hade inte ens torkat på hans check när lösningen på hans problem ovetande kom in genom dörren.

Jag har ofta tänkt tillbaka på det exempel på tro som det unga paret visade. Det känns trösterikt att veta att om jag visar tro så kan någon vara på rätt plats i rätt tid och hjälpa till att lösa mina problem. Vad tacksam jag är för vår himmelske Fader som känner oss så väl att han välsignar oss redan innan vi är färdiga med att visa vår tro. ■

8 japanska bröder

Syster Haru Kina med sina åtta söner 1962. Till höger: Syster Kina och hennes make Gen-ei med sex av sina barn.

TADASHI KINA

Mina föräldrar fick nio barn — åtta söner och en dotter. Den enda dottern dog som liten under andra världskriget, under slaget om Okinawa. Efter kriget öppnade min far en blomstrande bilverkstad i Nago som ligger i norra delen av Okinawas huvudö. År 1954, när min yngsta bror var två år och min äldsta sju ton dog min far, och mor blev änka vid fyrtio års ålder. Mor kunde inte acceptera fars död. Ibland ville hon i sin sorg följa efter honom, men hon hade åtta pojkar som hon inte kunde lämna.

Före fars död hade min mor Haru litat till far som familjeförsörjare. Men när han nu var borta var hon tvungen att arbeta. Hon försökte glömma sin sorg genom att arbeta och sedan komma hem och ta hand om sina barn. Hon kämpade med att uppfostra sina åtta bråkiga pojkar ensam. När jag blev gammal nog att förstå insåg jag att jag aldrig hade vetat när mor gick upp eller när hon gick och lade sig.

Undervisa mina barn om Gud

Tio år efter fars död, som om hon hade väglets av Anden, lämnade mor Nago trots motstånd från vänner och släktingar och flyttade till Naha, Okinawas huvudstad. Några år senare, omkring år 1967, knackade två missionärer på vår dörr. På den tiden låg huset isolerat och var omgivet av sockerrörsfält

och en kyrkogård. Vägen till vårt hus var i dåligt skick och det var inte många som kom och hälsade på. Missionärerna hette äldste Jackson och äldste Fuchigami, en andra generationens japan-amerikan från Hawaii. Missionärerna frågade: "Får vi tala med dig om Gud?" Mor hade oroat sig för sina söners utbildning och tänkte att missionärerna kanske skulle lära oss något bra, så hon bjöd in äldsterna och sade: "Undervisa mina barn om Gud."

Mor kände frid när hon fick lära sig om evangeliet. Hon imponerades av att missionärerna själva betalade sitt uppehälle och att äldste Jackson verkade som missionär trots att han hade förlorat sina föräldrar i en bilolycka när han var yngre och sedan hade fått kämpa vidare med sin äldre syster. När mor lyssnade på missionärerna fällde hon tårar för första gången sedan fars död. Hon kände Herrens kärlek och Anden under lektionerna. Hon visste att det här var kyrkan som vår familj hade letat efter.

För att vara ett exempel för sina söner döptes mor först. Hon berördes av missionärernas budskap och av deras kärleksfulla och vänliga uppträdande. Hon började tänka att den bästa utbildningen hon kunde ge sina barn var om vi lärde oss evangeliet och blev missionärer. Mor sade

Tack vare vår mors tro på missionärernas budskap välsignas vår familj och många andra i hela Japan av evangeliet.

Nedan, vänster till höger: Äldste Fuchigami, en av de missionärer som undervisade syster Kina om evangeliet. Syster Kina vid 85 års ålder. Syster Kina med sin son Toshimitsu och sonson vid templet i Laie i Hawaii 1970.

På det här monumentet i Mabuni på Okinawa står namnen på offren vid slaget om Okinawa. Tadashi Kina pekar på sin systers namn, Fumiko. Hon dog två år gammal. Nedan: Missionären Tadashi Kina (till höger) vid ett dop. Nedan till höger: Den yngste sonen Kina, Akira, som missionär 1972.

alltid till missionärerna: "Det finns åtta pojkar i familjen. Kom hem till oss och undervisa dem om evangeliet. När alla är omvända finns det åtta ytterligare prästadömsbärare i kyrkan. Och de kan bli missionärer i framtiden."

Verkar som missionärer

De flesta av mina bröder och jag påverkades av mor och blev medlemmar i kyrkan en efter en. När vi kom till kyrkan förändrades vårt liv tack vare evangeliet och den hjälp vi fick av bröderna och systrarna i kyrkan. Vi blev bättre söner och bröder. Vi började hjälpa varandra mer och fann större glädje i livet. Fyra av oss predikade senare evangeliet som missionärer i olika delar av Japan. När en av mina äldre bröder som hade flyttat ifrån Okinawa såg vilken fin man en av hans yngre bröder som verkade som missionär hade blivit, sade han: "Jag kan inte fatta att det här är min lillebror som brukade vara så vild." Sedan sökte han på eget initiativ upp kyrkan och döptes och konfirmerades efter en kort tid.

Innan en annan av mina äldre bröder döptes vid 27 års ålder hade han ingen aning om hur man ska leva. Han hade bekymmer och drack och festade. Han orsakade sin familj och folk runtomkring sig stor sorg. När denna bror hade fått lära sig om livets mening genom evangeliet döptes och konfirmerades han och gifte sig så småningom med en underbar kvinna i kyrkan. Han började glädjas åt livet och började känna att det fanns en mening med hans liv. Han berättade om evangeliet för sina vänner och hade ett gott inflytande på många. Mina bröder som var ute som missionärer kunde knappt tro det när de hörde att denna bror hade blivit medlem i kyrkan.

Som missionärer fick mina bröder och jag hjälp från våra missionspresidenter och kamrater likaväl som från kyrkans medlemmar och från Herren. Vi arbetade flitigt och med hjälp av Anden hade vi möjlighet att döpa och konfirmera många människor. Bland dem som omvändes verkar nu en som stavs-president, några som högrådsmedlemmar och några som biskopar. Deras familjer har beseglats i templet och deras barn verkar nu som missionärer. Genom det tjänande vi hade möjlighet att utföra har evangeliets frö planterats runt

Syster Kina (i mitten) med familjen omkring sig under en släkträff 2002.

hela Japan och börjar gro. Mors dröm att hennes barn skulle bli missionärer gick i uppfyllelse.

Bygga riket

Genom att verka i olika ämbeten har mina bröder och jag växt andligen. Varje bror som har blivit medlem i kyrkan har beseglats i templet och fostrar nu lyckliga barn. I templet i Laie i Hawaii beseglades mor till vår far och syster och till dem av oss som har omvänts till kyrkan. Hon fick del av Jesu Kristi återställda evangeliums fullhet när hon tog emot templets välsignelser. Hon besökte senare olika släktingar och söker ivrigt efter information som kunde hjälpa henne med hennes släktforskning. Mor har verkat i Hjälpföreningen och i Unga kvinnors program och som seminarielärare.

Familjen Kina omfattar nu svärdöttrar, barnbarn och barnbarnsbarn, totalt 66 familjemedlemmar. Av dessa är 51 medlemmar i kyrkan och tio är återvända missionärer. Barnbarn och barnbarnsbarn kommer att fortsätta gå ut som missionärer när de har åldern inne. Vi känner att de som har tagit emot evangeliets välsignelser har en plikt att göra det.

Medlemmarna i familjen Kina har verkat eller verkar i följande ämbeten: två i stavspresidentskap (eller distriktspresidentskap), tre som högrådsmedlemmar, sju i biskopsråd (eller grenspresidentskap), fyra som ledare för högprästgrupper, åtta i presidentskap för äldstekvorumet, sex som

missionsledare och sju i presidentskap för Hjälpföreningen. Vi känner oss välsignade genom dessa tillfällen att tjäna andra.

Mors vittnesbörd

Mor fick ett starkt vittnesbörd när hon såg sina barns liv förändras till det bättre tack vare Jesu Kristi evangelium. Hon fick en önskan att berätta om evangeliet för dem hon älskade. Hon presenterade missionärerna för vänner och släktingar och hade ofta familjesammankomster hemma hos sig. Tack vare detta hjälpte hon till att föra in många människor i kyrkan, bland andra femtio släktingar.

Mor som nu är 90 år bar en gång följande vittnesbörd: ”Som mor skulle jag med glädje offra mig själv så att mina barn skulle kunna återvända till sin himmelske Fader. Hur kan någon lämna ett barn som han eller hon älskar och ändå få återvända till vår himmelske Fader? Min viktigaste uppgift här på jorden som mor är att föra tillbaka barnen jag fick av min himmelske Fader till honom.”

Vi söner är nu i den åldern att vi har barn och barnbarn och vi kan förstå och uppskatta vår mors vittnesbörd.

Evangeliet är sant, och sanningen förändrar människor. Genom evangeliet har vi fått kunskap om Guds kärlek och barmhärtighet. Vi har fått många vänner bland de underbara bröderna och systrarna i kyrkan och är tacksamma för de förändringar vi har fått gå igenom tack vare deras exempel. Vi går framåt som medel i Guds händer här på Okinawa och predikar det återställda evangeliet, bygger kyrkor och tempel och hjälper till att etablera Sion. ■

VÅRT VAL

Att komma på idéer till affischer är något av det svåraste och mest givande som vi gör på kyrkans tidningar.

Det är en upplevelse vi vill dela med våra läsare. Förra året valde vi därför en bild som kunde ha skiftande innebörd och inbjöd er att skicka in idéer. Och det gjorde ni verkligen! Vi fick hundratals svar från hela världen via post och e-post. Ofta kom det liknande tankar med nästan identiska ordalydelser samma dag från olika kontinenter och det blev snart uppenbart att vi inte kunde välja bara en vinnare.

Det var omkring ett halvt dussin teman som återkom hela tiden:

- Vänd dem inte ryggen (familjen, vänner, kyrkan).
- Följ profeten.
- Våga stå ensam.
- Omvänd dig — vänd dig om och gå åt rätt håll.
- Välj det rätta.
- Dela med dig av evangeliet.

I slutändan var det tydligt att de flesta av era svar hade mer att göra med att göra bra val än något annat. Så det är *vårt* val.

Och vinnaren är: var och en som deltog. Ni tog er tid att

begrunda och diskutera med varandra och kommunicera med Anden för att komma fram till och

dela med er av sanna principer. Och det är den upplevelsen *vi* ville dela med er. ■

FOTO DAVID TIRLING © GETTY IMAGES

VÄLJ

GOTT OCH ONT ÄR POLÄRA MOTSATSER.
(Se 2 Nephi 2:27.)

Världsomfattande ledarutbildningsmöte

Undervisning och inlärnin

10 FEBRUARI 2007

**Undervisningen från detta världsomfattande ledarskapsmöte finns
också på www.lds.org.**

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

Principer för undervisning och inläring

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kvorum

Undervisning och inläring

President Packer: Vårt tema är undervisning och inläring av Jesu Kristi evangelium, både i klassrummet och hemma. Alla vi som är ledare, lärare, missionärer och föräldrar har en livslång uppmaning från Herren att både undervisa om och lära oss evangeliets lärdomar så som de har uppenbarats för oss.

Vi börjar med ett kort samtal mellan äldste L Tom Perry och mig själv

om principer som ligger till grund för god undervisning. Mitt uppdrag är att återge några personliga upplevelser som har lärt mig mycket om undervisning och inläring. Om ni tittar och lyssnar noga så kommer ni att märka att för att vara en bra lärare så måste man också vara en villig elev.

Efter vårt samtal ska äldste Jeffrey R Holland tala om hur man förbereder sig för att undervisa. Han kommer sedan att vara i ett klassrum med

elever för att demonstrera hur undervisning i klassrummet kan gå till.

Vem som helst av de tolv skulle kunna ha gett presentationen på ett effektivt sätt. Var och en skulle ha haft en egen infallsvinkel. Det finns inte någon metod som fungerar för alla lärare eller situationer. Anden är nödvändig för att vi ska få vägledning när det gäller vår förberedelse, upplevelse, personlighet, kunskap och vittnesbörd i en given undervisningssituation.

Ledarnas ansvar

Ledare har ett ansvar att undervisa, vare sig det är på rådsmöten eller i intervjuer eller på kyrkans möten. De har också ett ansvar att se till att fortbildning och effektiv evangelieundervisning är ett återkommande inslag i medlemmarnas liv.

Därför gav första presidentskapet ut ett brev, daterat den 17 november 2006, där de tillkännagav att ämbetet lärarutbildningsledare för stav och församling hade upphört. Med brevet kom en lista på ledarnas ansvarsuppgifter i samband med lärarutbildning. Vi förlitar oss på att principerna som lärs ut i den här utsändningen tillsammans med förslagen och resurserna som anges i brevet hjälper ledare inom prästadömet och biorganisationerna att rådgöra tillsammans för att förbättra undervisningen och inläringen av evangeliet. Det ska inte vara nödvändigt att ha särskilda möten för fortbildning annat än i era rådsmöten och intervjuer då och då efter behov.

Vi ber att denna utsändning må

Presentationerna i det här ledarutbildningsmötet kan hjälpa dig förbättra dig som lärare och elev. Läs informationen i de gula rutorna som finns nära början av varje presentation för att hitta och tillämpa tankarna i presentationerna. Du kanske också vill markera skriftställen och viktiga meningar i presentationerna och skriva upp intryck som du får.

Läs president Packers inledningsord. Lägg märke till tankar som kan hjälpa dig bli en bättre lärare och elev.

Fundera på följande fråga och skriv upp de tankar och intryck du får: Var bör jag göra för att se till att jag har Anden med mig i min undervisning hemma och i kyrkan?

Vad tror du hjälper president Packer att vara en bra elev?

hjälpa er bli bättre lärare och elever i undervisningen av Jesu Kristi evangelium.

Villighet att lära

Äldste Perry: President Packer, du skrev en bok med titeln *Teach Ye Diligently* (Undervisa flitigt). I varje position i kyrkan krävs det en effektiv lärare. Det är vår viktigaste kallelse. Kan vi i några minuter tala om hur man undervisar flitigt, vilket är ett krav i de olika ämbetena i kyrkan?

President Packer: Jag hade utsetts till seminarieledare och jag visste ingenting. Jag fick en uppgift, anställdes, och betalades mer eller mindre för att åka runt i kyrkan och tala om för seminarielärare hur de skulle undervisa och vad de gjorde fel. Det var mycket pinsamt, för jag skulle vara med på en lektion och se läraren göra något och vara tvungen att påpeka när han eller hon gjorde fel, när jag visste att jag gjorde samma sak varje gång jag undervisade, och jag lärde mig en del om det.

Äldste Harold B Lee och äldste

Marion G Romney undervisade alltid, och de brukade anstränga sig att säga något till mig eller lära mig något. Jag tror anledningen till att de gjorde det — jag vet inte om de någonsin såg mig i den här positionen eller kallelsen — är att jag hade en dygd: Jag ville lära mig, och jag var inte motsträvig. Och om man inte är motsträvig, och om man vill lära sig, så kommer Herren hela tiden att undervisa en, ibland om sådant som man egentligen inte trodde att man ville veta.

Dessa båda utmärkta lärare brukade undervisa mig. När jag träffade broder Romney, så sade han ibland: "Grabben, jag vill tala om något för dig." Jag visste vad som skulle komma. Han skulle tala om för mig att jag gjorde något som jag inte borde, och jag brukade alltid tacka honom.

Jag lärde mig tidigt att det är mycket värdefullt att lyssna på äldre människors erfarenhet. Jag hade en gång en stavs-president som sade: "Jag försökte alltid vara nära beundransvärda människor." Han bodde i en liten stad i Idaho, men han sade: "Om

en föreläsare skulle komma, eller något annat speciellt skulle hända, så brukade jag alltid vara där eftersom jag kunde lära mig något."

Jag har alltid velat umgås med äldre människor. (Nu är jag en.) Jag minns att LeGrand Richards inte brukade gå lika fort som de andra bröderna i de tolvskvorum, och jag brukade alltid vänta och öppna dörren för honom och gå tillbaka till byggnaden med honom. Och en dag sade en av bröderna: "Du är så snäll som tar hand om broder Richards." Och jag tänkte: "Du känner inte till mitt själviska motiv," att när vi promenerar tillbaka så brukar jag lyssna på honom. Jag visste att han kunde minnas Wilford Woodruff, och han brukade berätta. Undervisning mellan fyra ögon är mycket mäktig. I allmänhet sker undervisning mellan fyra ögon när man blir tillrättvisad.

En annan princip som gäller undervisning är att gå upp tidigt (se L&F 88:124) — men det lätta med det, eller det svåra, är att gå till sängs och sedan begrunda på morgonen

när sinnet är klart. Det är då tankarna om undervisning kommer.

Jag vet inte hur ofta jag har fått en uppgift och jag inte har en aning om vad jag ska göra. I går var jag på ett möte med generalauktoriteterna. Jag visste att jag skulle tala först, och jag tänkte: "Vad ska jag säga?" Och jag litade på att det skulle komma, och det gjorde det.

Använda skrifterna

Äldste Perry: Hur viktigt är det för dig att använda skrifterna när du undervisar?

President Packer: Jag har alltid litat till skrifterna. Det bästa föredömet i fråga om undervisning och hur man undervisar, det bästa mönstret för undervisningsmetoder, förutom själva ämnet, som är evangeliet, är Herren och hans undervisning. Det är därför jag inte tycker om att gå fram till talarstolen eller ställa mig framför en klass utan att ha mina skrifter till hands. Jag har dem i handen i dag.

Äldste Perry: President Packer, du har burit med dig skrifterna. Varje gång jag har träffat dig har du haft med dig skrifterna. Du berättade en gång hur de blev blöta och att det bara gjorde dem bättre, för du kunde bläddra i dem fortare.

President Packer: Ja, jag studerade skrifterna ute på gräsmattan och någon ropade på mig och jag lämnade skrifterna uppslagna på det lilla bordet, glömde dem, som gamla män gör, och så gick vattenspridaren på. Jag kom ut dit nästa morgon och tänkte: "Å, mina skrifter som

jag har gjort understrykningar i under 50 år är borta." Men så upptäckte jag att sidorna hade blivit lättare att bläddra i. Jag tror att om jag skaffade nya skrifter så skulle jag låta dem ligga ute i regnet innan jag började använda dem.

Äldste Perry: Andra talar alltid med oss om skrifterna och några av dem om hur svårt det är att ta sig igenom dem. Hur får du skrifterna att komma till liv i din undervisning?

President Packer: Håll ut. Jag minns när jag bestämde mig för att jag skulle läsa Mormons bok. Jag var tonåring. Jag slog upp boken och läste: "Jag, Nephi, är född av goda föräldrar." (1 Nephi 1:1) Och jag fortsatte att läsa mig igenom kapitlen, och jag lärde mig en del. Det var intressant, och jag fortsatte tills jag kom till kapitlet om Jesaja och språket från Gamla testamentet. Några månader senare bestämde jag mig för att försöka läsa Mormons bok igen. Jag läste: "Jag, Nephi, är född av goda föräldrar," men varje gång jag kom till de där svåra Jesaja-kapitlen så undrade jag varför de fanns med. Till slut bestämde jag mig för att läsa dem också. Så när jag var tonåring behövde jag bara titta på orden. Jag förstod dem inte,

men jag kunde vända på bladen och ta mig igenom det hela. När man kommer till Alma så går det lätt som en plätt.

Så man behöver ha bestämt sig för att läsa dem, och inte bara snappa upp lite här och där, utan läsa dem från början till slut — Mormons bok, Nya testamentet, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. I flera år gjorde jag det till en vana att läsa skrifterna varje sommar när vi hade lite tid över, för att uppfriska minnet.

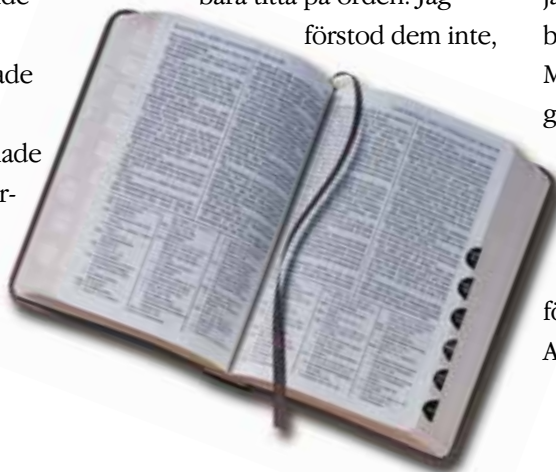
Be om att få gåvan att undervisa

Äldste Perry: Vilket råd skulle du ge nyomvända innan de kallas som lärare för första gången?

President Packer: Jag skulle säga att de kan klara det. Alla kan undervisa. Jag skulle råda dem att be om att få gåvan att undervisa. I Mormons bok talas det om gåvor och ett flertal beskrivs, bland annat gåvan att undervisa om evangeliet genom Anden. (Se Moroni 10:8–10.) När jag läste det för många år sedan, tänkte jag: "Det är en gåva som jag vill ha, att kunna undervisa genom Anden." Jag fick veta genom skrifterna att man måste be om den — be och ni skall få — så jag skulle säga till dem att fortsätta be och söka "och ni skall finna" (se Matt 7:7; 3 Nephi 27:29) och att gåvan måste förtjänas, men den kan komma.

Söka Anden

Äldste Perry: Vad bör lärare göra för att se till att de undervisar med Anden?

President Packer: Man måste leva värdigt och man måste be om hjälp. Man kan be om hjälp om man är förälder. Och sedan måste man hålla buden och be hela tiden, oavbrutet, om att få förmågan och inspirationen att veta vad man ska göra och när. Herren sviker oss inte: "Jag skall inte lämna er faderlösa, jag skall komma till er." (Joh 14:18) "Vadhelst du begär med full tro i Kristi namn, troende att du skall få, det skall du få." (Enos 1:15) Och i ett av skriftställena finns ett litet tillägg — om det är gott för dig. (Se Moroni 7:26.) Evangeliet är mycket praktiskt.

Du kanske är en gammal man som tycker att du har gjort ditt, du kan vara en ung människa som är rädd för allt, eller en mor som är upptagen med sina barn, eller en far som har för mycket att göra, men du kan undervisa, och du kan be och du kan få vägledning. Och du klarar det. Du blir välsignad av Herren, det kan jag lova dig.

När Herren undervisade så talade han alltid om sådant som folket kände till. Till exempel: "Himmelriket är likt ett nät." (Se Matt 13:47.) Det är inte ett nät, det är bara likt ett, och sedan förklarade han varför. Och "himmelriket är ... likt en köpman som söker efter vackra pärlor." (Matt 13:45) När han berättade liknelsen om såningsmannen (se Matt 13: 3–8) så var det något de kunde relatera till, och det är inte bara möjligt utan ganska troligt att när han hade återgett liknelsen om såningsmannen och talat om säden som hamnade på stenig mark och i

god jord, att en av dem som lyssnade, en månad senare när han själv planterade och hade säd i handen, återupplevde lektionen.

Om ni använder liknelser och berättelser och illustrationer så lever de kvar när eleverna har lämnat klassrummet. Hans metod var anmärkningsvärt enkel. Ibland var han ganska sträng, men han undervisade alltid på deras nivå.

Undervisning är en högtidlig kallelse, en helig kallelse. Det jag tror jag skulle säga till lärarna är att de aldrig undervisar ensamma. De behöver aldrig vara ensamma. Herren har lovat det i skrifterna. Alma sade att Herren förlämnar alla folk lärare på varje språk (se Alma 29:8), och Herren sade: "Lären flitigt så skall min nåd vara med eder." (L&F 88:78)

Jag vet inte hur man undervisar om evangeliet utan ihärdighet i bön. Man kan uttala en bön men man kan också tänka en bön. Många

gångar när jag har undervisat en grupp eller en klass så har jag bett inom mig: "Hur ska jag ta mig igenom det här?" Och jag vet inte hur man ska göra det utan att ha den kraften tillgänglig.

Ansvar att undervisa

Äldste Perry: Undervisning är kärnan i kyrkans alla aktiviteter. Vilka har ansvaret att förbereda sig för att undervisa?

President Packer: Alla är lärare — ledaren är lärare, efterföljaren är lärare, rådgivaren är lärare, föräldrarna är lärare. Alltså har vi ett ansvar att lära oss principerna om undervisning. Herren organiserade sin kyrka så att alla är delaktiga i att göra allting i kyrkan. I Läran och förbunden står det att "var och en må tala i Herren Guds, ja, världens Frälsares namn." (L&F 1:20) Vad välsignade vi är att ha ett lekmanprästerskap, som det heter, så att alla bröderna kan ha prästadömet. Alla systrarna kan få en kallelse i kyrkan och alla blir föräldrar. Därför är undervisning kärnan i allt vi gör.

Äldste Perry: Du nämnde undervisningen i hemmet. Vad är skillnaden mellan att undervisa i kyrkan och att undervisa i hemmet? Är det stor skillnad?

President Packer: I hemmet är det mer personligt och bättre och lättare och mindre formellt, och föräldrarna undervisar genom sitt exempel. Föräldrar undervisar också om annat som kan vara svårt för barnen när de frågar varför och

Man måste leva värdigt och man måste be om hjälp. Ni kan be om hjälp om ni är föräldrar. Och sedan måste man hålla buden och be hela tiden, oavbrutet, om att få förmågan och inspirationen att veta vad man ska göra och när.

allt föräldrarna kan säga är ”därför” — eftersom de inte vet varför, de bara vet att man inte ska göra det, och de undervisar dem om lydnad så att de vet och förstår. Och i hemmet finns det där starka kärleksbandet mellan föräldrar och barn som man inte kan låta bli att undervisa om.

Undervisa genom Anden

Äldste Perry: President Packer, hur förmedlar läraren Anden i klassrummet till eleverna så att det blir en meningsfull upplevelse för dem?

President Packer: Först måste de få veta att du älskar dem, att du vill undervisa dem. Sedan måste du kommunicera på deras nivå. Man kan inte flyta ovanför, när det gäller evangeliet, och tala om sådant som de inte kan relatera till. Det är inte vad Herren gjorde. Herren gick med dem och talade med dem i vardagslivet, och hans undervisning låg alltid på den nivån.

Om du har något att lära ut så vill de verkligen lära. Också tonåringar —

särskilt tonåringar — vill lära. De törstar efter det.

Många lärare tror att de måste vara så förberedda att de kan varje mening. Ja och nej. I förberedelsen ingår att göra presentationen så anpassningsbar att du kan engagera eleverna och få dem att ställa frågor och göra dem delaktiga. Du måste lämna lite plats för inspiration.

Den Helige Anden hjälper oss att minnas. Om vi har svårt med något vi ska undervisa om och vi tänker på vilka vi är och vad vi gör så finns det alltid någon liten upplevelse vi har haft, eller någon plats vi har varit på eller något vi har sett, som vi kan använda i lektionen. Och skrifterna är en del av allt detta. De är inte bara en bok man läser då och då för att få veta kyrkans regler och föreskrifter.

En ganska stor del av undervisningen i kyrkan utförs på ett så stelt sätt. Det blir en föreläsning. Vi reagerar inte så bra på föreläsningar i klassrummet. De går bra på sakramentsmöten och på konferenser, men undervisning

kan vara en tvåvägskommunikation så att man kan ställa frågor. Du kan lätt använda frågor i en klass.

Tänk dig att du undervisar om profeten Joseph Smiths martyrdöd. Du är nu kyrkohistorielärare och du har studerat alltihop, och du vet att det var den 27 juni 1844, klockan 17.00 i Carthagefängelset som profeten sköts. Om du frågar eleverna vilken tid och dag och var profeten sköts så är det ingen som vet det. Du visste det inte innan du läste det i lektionsboken. Men du kan säga: ”Vad ledde till hans död? Vad tror ni ledde till hans död?” Så fort du säger ”Vad tror ni?” så har de något att säga. De kan delta, till och med de mest blygsamma elever kommer att ha något att säga. Så det finns ett sätt att ställa frågor och observera och styra klassen. Svara på frågor. Ställ frågor till klassen.

Du kan inte ge bort något som du inte har, lika lite som du kan komma tillbaka från en plats du inte har varit på. Så du måste ha med dig Anden. ■

Undervisning och inläring i kyrkan

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND
i de tolv apostlarnas kворum

En hög prioritet

Vi tackar president Packer och äldste Perry för deras inspirerande grundval till vårt ämne idag, och som kronan på verket ser vi fram emot budskapet av president Monson i slutet av vårt möte.

Den höga prioritet bröderna ger ämnet undervisning och inläring framgår tydligt av det faktum att vi ska ägna hela ledarutbildningsmötet i år åt detta ämne. Kanske är anledningen till detta uppenbar. Vi förstår alla att

framgången med att sprida evangeliets budskap är beroende av att det undervisas och förstås och sedan efterlevs på ett sådant sätt att dess löfte om lycka och frälsning kan förverkligas.

Av den anledningen gav Jesus följande sista storslagna uppmaning till sina lärjungar strax före sin himmelfärd:

”Gå därför ut och *gör alla folk till lärjungar!* Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och *lär dem* att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt 28:19–20; kursivering tillagd)

Det som Frälsaren betonar i det här skriftstället är att hur mycket det än finns att göra för att efterleva evangeliet — och det finns mycket att göra för att efterleva det — så kan inget av det fullföljas förrän vi har lärt oss dessa sanningar och hur evangeliet fungerar. I flera år nu har president Hinckley uppmanat oss att hålla vårt folk nära kyrkan, särskilt ungdomarna och de

nyomvända. Han har sagt att vi alla behöver en vän, ett ansvar och näring ”genom Guds goda ord”. (Moroni 6:4; se också Gordon B Hinckley, *Nordstjärnan*, jul 1997, s 48.)

Inspirerad undervisning i hemmet och i kyrkan tillför denna nödvändiga näring genom Guds goda ord. Och möjligheten att hedra denna kallelse finns överallt — fäder, mödrar, syskon, vänner, missionärer, ledare och lärare inom prästadömet och biorganisationerna, klasslärare, inklusive våra underbara seminarie- och institutlärare som är med oss idag. Ja, listan kan göras lång. Faktum är att i den här kyrkan är det praktiskt taget omöjligt att hitta någon som inte är lärare.

President Packer påpekade detta i sitt samtal med äldste Perry. Han sade:

Välj några tankar från äldste Hollands presentation som du kan tillämpa som elev eller som lärare.

Äldste Hollands klassdiskussion inriktades på fem principer. Begrunda dem. Planera sedan hur du kan undervisa om dessa principer för någon annan.

Vad *demonstrerade* äldste Holland beträffande inläring och undervisning som tillägg till det som han samtalade om?

”Alla är lärare” — ledaren, efterföljaren, föräldern, rådgivaren. Inte undra på att aposteln Paulus skrev följande: ”Gud har i sin församling för det första satt några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare” och sedan kom den stora välsignelsen i form av underverk, andliga gåvor och himmelska manifestationer. (Se 1 Kor 12:28.)

Med betoning på den gudomliga naturen hos dem som kallas som lärare, sade en ung apostel vid namn David O McKay följande under en generalkonferens 1916: ”Inget större ansvar kan vila på en man [eller kvinna] än det att vara en lärare för Guds barn.” (Conference Report, okt

1916, s 57) Detta gäller fortfarande. Det var från det citatet vi tog titeln till kyrkans underbara undervisningshjälp och handledning *Undervisning: Den högsta kallelsen*. Från den utomordentligt vördade primärsången ”Jag är Guds lilla barn” sjunger barnen följande vädjan till föräldrar och lärare:

*Led mig, stöd mig, gå bredvid
mig, så att jag en dag
återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.
(Psalmer, nr 194)*

Detta är vår gemensamma uppgift i kyrkan. Detta är vårt gemensamma ansvar. Vi är alla Guds barn och vi måste undervisa varandra. Vi måste

hjälpa varandra hitta rätt väg. Det är det vi ska försöka göra idag.

Förberedelser för undervisning

Ni kan se från materialet jag har här på bordet att jag försöker förbereda en lektion. Ser det bekant ut? Det är dagens lektion — en lektion för er alla. Det kräver stor ansträngning att förbereda en lektion, och det tar tid. I det hänseendet vill jag uppmana er att tidigt börja tänka på och planera för en lektion som ni ska hålla.

Om jag till exempel ska hålla en söndagslektion så skulle jag läsa igenom och börja be om lektionen söndagen före. Då har jag en hel vecka på

Inspirerad undervisning i hemmet och i kyrkan ger den nödvändiga näringen genom Guds goda ord.

Överst: Äldste Jeffrey R Holland förbereder sig för en demonstration av undervisning som en del av det världsomfattande ledarutbildningsmötet.

Ovan: Några av kyrkans medlemmar i Salt Lake City-området inbjöds att utgöra en klass för den här undervisningsdemonstrationen. Några av deras ytterligare kommentarer har medtagits i rutorna på de följande sidorna.

mig att be, söka inspiration, tänka, läsa och söka efter olika tillämpningar i livet som ger liv åt mitt budskap. Ni kommer inte att bli klara med lektionen så tidigt, men ni blir överraskade över hur mycket som kommer till er under veckan, hur mycket Gud ger er, sådant som ni känner att ni kan använda när ni slutför er förberedelse.

Medan jag talar om förberedelser så vill jag också uppmana er att undvika

en frestelse som drabbar nästan alla lärare i kyrkan, åtminstone är det så jag har upplevt det. Det är frestelsen att ta med för mycket material, frestelsen att fylla timmen — eller eleverna — med mer än de möjligen kan ta emot! Kom ihåg två saker när det gäller detta: För det första är det människor vi undervisar, inte ämnet i sig. Och för det andra har alla lektionsöversikter jag någonsin sett mer material att gå igenom än vad

som är möjligt att ta med på den tilldelade tiden.

Så sluta oroa er för det. Det är bättre att bara ha med några bra tankar och ha en bra diskussion — och bra inläring — än att bli förtvivlad av att försöka lära ut varje ord i lektionsboken. I materialet här framför mig har jag redan tre eller fyra gånger så mycket information som det är möjligt att förmedla till er idag under en lektionstimme. Liksom ni har jag varit tvungen att välja ut en del. Jag sparar en del material till en annan dag.

En lugn atmosfär är absolut nödvändig för att Herrens ande ska kunna råda under er lektion. Glöm aldrig det. Alltför många av oss jäktar rakt förbi Herrens ande i ett försök att slå klockan i en fullkomligt onödig kapplöpning.

Demonstration av undervisning

Låt oss nu återvända till det härliga samtalet mellan president Packer och äldste Perry för att hitta några av huvudnycklarna till framgång i den stora uppgiften att undervisa och lära. För att göra det ska vi använda ett klassrum här i kyrkans huvudkontor där vi ska ha ett liknande samtal som vi hoppas att ni har i ert klassrum var ni än befinner er i världen. Detta är orepeterat och spontant, just så som era lektioner är. Läraren har gjort sitt bästa för att förbereda sig och be — jag kan försäkra er om att jag har gjort det — och det har också eleverna. Vi har nu haft inledningsbönen för lektionen och litar på att Herrens ande

vägleder oss i vår undervisning.

Välkomna till lektionen. Det är meningen att det här ska vara en klass i vanlig storlek, *mer eller mindre*. Några av er har fler elever i klassen och andra har färre, men principerna för undervisning är i huvudsak desamma oavsett hur stor klassen är. Här har vi femton absolut underbara personer i vår publik, och en sextonde, vilket inkluderar dig, där ute i den världsomfattande lyssnarkretsen.

Om vi ber så får vi, och om vi bultar så öppnas dörren. Vi kan göra det här.

Var uppmärksam på nya tankar, sådant som kanske bara kommer till dig. De kanske inte har något att göra med det vi säger. Men det är så Anden verkar. Var öppen för maningar om hur du kan undervisa. Och kom ihåg, du kan undervisa! Du kan göra det här!

Alla kan undervisa

Äldste Perry ställde en fråga till president Packer mitt i deras samtal: "Vad skulle du säga till en ny lärare?" Om någon nyss hade kallats, vad skulle du då råda honom eller henne att göra? Vad skulle du säga för att hjälpa läraren fatta mod och kunna ta

emot kallelsen och fullfölja och glädjas åt den?

Broder Charles W Dahlquist II: Du klarar det.

Äldste Holland: Du klarar det. Alla kan undervisa. Och det var det president Packer sade när han besvarade den frågan från broder Perry.

Han hänvisade till skriftställen som lovar dig att du kan klara det. Skrifterna ger oss alltid en extra uppmuntran. Kommer ni att tänka på några skriftställen?

Äldste Jay E Jensen: Moroni 10:17.

Äldste Holland: Moroni 10, det sista kapitlet i Mormons bok, är ett utmärkt sammanfattande uttalande om gåvor. Skulle du vilja läsa det, broder Jensen?

Äldste Jensen: "Alla dessa gåvor komma genom Kristi Ande, och de komma till varje människa enligt hans vilja."

Äldste Holland: Vad fint.

Äldste Jensen: Ingen är undantagen.

Äldste Holland: Alla kan vara delaktiga i detta. Ibland tror vi att det betyder "Alla utom jag. Alla kan undervisa utom jag, eller alla kan leda utom jag." Men så är det inte. Dessa gåvor är till för oss alla. Lägg märke till en liten varning angående detta, medan vi ändå talar om det. Broder Jensen, läs den första meningen i vers åtta.

Äldste Jensen: "Vidare uppmanar jag eder, mina bröder, att icke förneka Guds gåvor, ty de äro många, och de komma ifrån en och samma Gud." (Moroni 10:8)

Äldste Holland: Jag tror att vi kan

"När jag var medlem i grenen i Colonia Suiza i Uruguay var mitt första ämbete att vara president för

Primär när jag var 13 år gammal. Jag var presidenten och jag var läraren också. Jag minns hur jag avskildes och fick en lektionsbok, och uppgiften var att undervisa lektionerna och evangeliet för barnen. Jag öppnade lektionsboken och jag visste inte vad jag skulle göra, hur jag skulle undervisa en lektion. Därför bad jag. Jag sade: 'Himmelske Fader, jag behöver undervisa den här lektionen för barnen nästa lördag. Vill du hjälpa mig?' Och jag fick Andens inflytande och jag lärde mig att undervisa tack vare att Anden undervisade mig."

Syster Delia Rochon

frestas att "förneka" gåvorna. Vi liksom håller oss tillbaka. När vi får en kallelse eller står där i klassrummet — och det är en ganska skrämmande upplevelse för oss alla — så tror jag att det är något inom oss som säger: "Jag klarar det inte och jag tänker förneka gåvorna. Jag tänker förneka att gåvan kan komma. Jag tänker förneka att gåvan är min. Jag tänker så att säga förneka kallelsens tillförlitlighet." På sätt och vis är det så vi säger. Och det Moroni säger här är: Förneka inte. "Förneka [icke] Guds gåvor, ty de äro många."

"Bed och ni skall få"

Jag tänker på något som Frälsaren själv sade direkt till sina lärjungar i Nya testamentet, och det har sagts mig att det här är ett löfte och en uppmaning som har upprepats flera gånger än nästan varje annan uppmaning i skrifterna. Någon har sagt att det finns omkring hundra variationer av detta löfte i skrifterna. Om det bara förekom på ett eller två ställen antar jag att vi kunde anamma det en eller två gånger, men om något upprepas 20, 40, 60 eller 80 gånger så har det uppenbarligen stor betydelse för Herren.

Har någon en tanke om vad det här löftet är för något?

Syster Vicki F Matsumori: Jag tror att det är skriftstället som uppmanar oss att be och bulta så ska dörren öppnas för oss.

Äldste Holland: Det är rätt. Syster Matsumori, när du nu har lett oss i rätt riktning, vill du då läsa Matteus 7:7? Det här är från Bergspredikan, ett av de många ställen där det här löftet ges.

Syster Matsumori: "Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er."

Äldste Holland: Tack. Jag älskar den klara och tydliga andan i det löftet. Om vi ber så får vi, och om vi bultar så öppnas dörren. Det klarar vi.

Nu har vi kommit till en punkt när vi börjar samla på oss några förslag. Och jag ska be syster Kathy Hughes i Hjälpföreningens generalpresident-skap att skriva åt oss. Ett tema börjar utvecklas här, något som vi fick av

president Packer i hans samtal med äldste Perry. Och det är "Gåvan att undervisa". Kan du skriva det på tavlan som rubrik åt oss, syster Hughes?

Vi ska skriva upp några saker som vi vill komma ihåg om hur man får gåvan att undervisa. Det som syster Matsumori just gav oss blir nummer 1: "Be, sök och bulta andligen" — kanske det mest grundläggande kravet för en lärare som söker denna gåva som Gud har lovat oss.

Äldste W Rolfe Kerr: Det känns att det är mycket viktigt att lägga till slutresultatet till detta och kanske också ha det framför oss. Det som händer när vi ber är att vi får. Det som händer när vi söker är att vi finner. Vi bultar, och dörren öppnas för oss.

Äldste Holland: Låt oss skriva det på tavlan, syster Hughes, att vi kommer att få. Det finns ett löfte här.

Broder Orin Howell: Jag tycker också om Lukas 12:12 där det står: "Ty den helige Ande skall i den stunden låta er veta vad ni skall säga."

Äldste Holland: Detta öppnar en helt ny värld för det är så vi alltid säger till missionärerna. Vi uppmanar hela tiden missionärerna att öppna sin mun och säger att om de har förberett sig och gjort sitt allra bästa så kommer Gud att ge dem vad de ska säga just när de behöver det. Det är en underbar omfattande ny tanke om att be och ta emot vid rätt ögonblick. Det är en underbar vers, Orin.

Syster Tamu Smith: Jag tror att ibland när jag är i situationer där jag känner mig överväldigad, som

omvänd till kyrkan, och blir ombedd att undervisa en klass där deltagarna har ett pionjäraryr, så kan Anden mana en att säga något som man inte är benägen att säga. I Andra Moseboken 4:12 står det: "Gå nu! Jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall säga." Jag tror att om vi är villiga att låta Anden påverka oss att säga det, även om vi kanske inte känner att vi har alla svar, så låter vi vår himmelske Fader göra sin del och tala genom oss.

Äldste Holland: Det är en utmärkt vers. Under alla år som jag har diskuterat det här ämnet tror jag inte att jag någon gång har hört det skriftstället användas. Tack så mycket, syster Smith. Och situationen här var förstås den överväldigande uppgiften Mose hade att hjälpa Israels barn frigöra sig från livets problem. Det är något som vi alla kämpar med. Det är en utmärkt vers, att säga: "Oroa dig inte, det kommer att ges dig." Tack för det skriftstället.

Ha dessa skriftställen i åtanke om ni ska undervisa om ett sådant ämne. Ni kan använda dessa och många, många fler.

Undervisa från skrifterna

Äldste Steven E Snow: Många av oss, när vi kallas att undervisa, överväldigas av uppgiftens omfattning och känner oss otillräckliga och oförberedda. Men som ni vet, om vi gör vårt bästa för att studera materialet vi får och söker i skrifterna och lyssnar på Anden så får vi hjälp i hela processen.

Jag tror att vi ibland blir överväldigade för att vi inte vet tillräckligt.

Äldste Holland: Absolut. Så känner vi alla. Alla lärare som någonsin har undervisat har känt det så. Och jag tror att det är rimligt att säga att alla här representerar kyrkans samlade ansträngning att föra ut bra material till medlemmarna. Vi har verkligen bra undervisningsmaterial. Vi har bra lektionsböcker. De undervisar inte sig själva, men det finns en stor trygghet i att veta att vi inte är ensamma i detta arbete, och vi behöver inte uppfinna hjulet på nytt. Vi har utmärkta resurser, och vi ska prata om dem under dagens lopp. Det gör att vi inte känner oss fullt så överväldigade.

När president Packer samtalade med äldste Perry sade han: "Jag litade alltid till [utelämnat]" oavsett om jag stod vid talarstolen eller framför klassen. Han sade att han aldrig ville gå någonstans utan dem. Vad var det han syftade på?

Syster Julie B Beck: Skrifterna.

Äldste Holland: Skrifterna, absolut. Det kan du skriva som nummer två, syster Hughes: "Undervisa från skrifterna."

Jag tror inte att vi nog kan betona betydelsen av detta i vår roll som lärare i kyrkan. Naturligtvis är det själva kärnan i evangeliet, skrifterna, det som vi kallas att undervisa om, vare sig det är i Primär, våra vuxna grupper eller tonårsgrupper, hemma eller i kyrkan. Jag påminns om något mäktigt som sagts i Alma 31, en

favoritvers som jag tycker säger detta lika bra som någon annan vers jag känner till i skrifterna.

Alma hade åtagit sig en mycket allvarlig uppgift, en mycket svår uppgift, att missionera bland zoramiterna, och han hade precis haft sitt samtal med Korihor. Han upptäcker vad som fungerar för honom, och han upptäcker vad som inte fungerar i den här utmaningen att undervisa och vittna.

Broder Wada, vill du läsa Alma 31:5?

Broder Takashi Wada: "Emedan ordets predikan hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt — ja, emedan den gjorde ett mycket kraftigare intryck på männi-

"Jag kommer aldrig att glömma en söndagsmorgon. Vi var vid Athifloden i Kenya, och det var en ung man som stod och höll ett sakramentsmöte enbart med hjälp av skrifterna. Det var så kraftfullt. Han måste ha varit bara omkring 15 år, han kunde inte ha varit äldre än så. Jag bara log och tänkte: 'Fantastiskt, jag önskar att vi alla kunde bära den här unge mannen bära vittnesbörd och tala om Kristus och predika om Kristus.'"

Syster Kathleen H Hughes

Evangeliets kärna, själva skrifterna, är det som vi kallats att undervisa om.

skornas sinnen än svärdet eller något annat som hade hänt dem — trodde Alma, att det nu skulle vara rådligt att försöka Guds ords kraft på dem.”

Äldste Holland: Tack så mycket. Under årens lopp har det här på något sätt blivit ett av mina favoritskriftställen. Vi har alla verser som vi då och då går tillbaka till, och jag har alltid gått tillbaka till det här. ”Emedan ordets predikan” — kraften i ordet — ”hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt”, och gjorde ”ett mycket kraftigare intryck på människornas sinnen än svärdet”, och de hade haft många svärd i boken och i livet, ”eller något annat”, alla de andra slagfälten, konflikterna och svårigheterna, ”trodde Alma, att det nu skulle vara rådligt att försöka Guds ords kraft på dem.”

Kraft är ett viktigt ord här. När kvinnan kom för att röra vid hörntofsen på Kristi mantel i en av berättelserna i Nya testamentet, sade han: ”Jag kände att kraft gick ut från mig.” (Luke 8:46) Även i den ursprungliga grekiska texten användes ordet **kraft** här.

Alltså säger Alma att vi ska försöka Guds ords kraft eftersom det har en sådan mäktig inverkan.

Broder Wada: Jag tror att alla kommer till kyrkan för att lära sig något och för att få näring. En mening från Jakobs bok, Jakob 2:8, lyder: ”Jag antager, att de hava kommit hit upp för att höra något angenämt Guds ord, ja, [Guds] ord som helar den sargade själen.” Det känns gott när någon efter en lektion kommer fram till mig och säger: ”Det här är precis vad jag ville höra. Jag behövde det.”

Äldste Holland: Det är en viktig detalj — tack, broder Wada, för människor kommer till kyrkan för att få en andlig upplevelse. Det är därför de kommer. Vi kommer till kyrkan och samlas på detta sätt för att få höra Guds ord, för att få en försäkran och för att lyssna på Anden och på vittnesbörd och få en övertygelse. När livet blir svårt, när vi behöver bli helade, så räcker inte det som världen erbjuder. Vi kommer för att helas av Guds ord.

Syster Matsumori: För de flesta primärlärare är det en stor utmaning att undervisa om Guds ord för barn. De läser inte, de har inga egna skrifter, de känner inte till dem om inte deras familj har undervisat om dem. Det kan vara en utmaning.

Äldste Holland: Det har du rätt i. Här har vi en erfaren primärlärare som påminner oss om att vi kommer

”En gång satt jag tillsammans med ett sexårigt barnbarn och hon sade: ’Jag vill lära mig hur jag ska studera mina skrifter.’ Och jag tänkte: ’Hon är bara sex år. Kan hon verkligen lära sig något kraftfullt från skrifterna?’ Därför sade jag: ’Vi slår upp Första Nephi, kapitel 1, och om du läser något du förstår eller om det betyder något för dig, kan du stryka under det. Och om du vill säga något om det kan du skriva ner det.’ Så vi började med versen: ’Jag, Nephi, är född av goda föräldrar’ (1 Nephi 1:1), och hon stannade där och sade: ’Jag har goda föräldrar.’ Hon förstod det från första raden. Hon gjorde understrykningar i sina skrifter och sade: ’Jag tänker läsa hela Mormons bok innan jag döps.’ ’Vissa dagar’, sade hon ’förstår jag inte något.’ Men det var kraftfullt för henne att läsa första versen i Mormons bok första gången hon försökte göra det.”

Syster Julie B Beck

att ha barn i olika utvecklingsfaser och att vi behöver undervisa dem successivt, så som barn behöver bli undervisade. Tack för den påminnelsen, syster Matsumori.

Broder Dahlquist: Det är samma sak med unga män och unga kvinnor. Om de ska förstå något så måste de, som Nephi sade, kunna tillämpa det. De behöver kunna relatera till det.

Äldste Holland: De behöver tillämpa det på sig själva. (Se 1 Nephi 19:23.)

Broder Dahlquist: De behöver känna att skrifterna blir levande för dem.

Äldste Holland: Ja, och vi pratar här om stor erfarenhet, en del upplevelser i hemmet, en del i seminariet och institutet. Vi pratar om något som behöver utvecklas med tiden hos våra unga män och unga kvinnor. Vi blir inte otåliga om det tar ett tag innan det utvecklas.

Äldste Jensen: Hittills har vårt samtal kretsat kring de fyra standardverken. Vi har även andra skrifter.

Äldste Holland: Ja. Vill du säga något om de levande profeterna?

Äldste Jensen: Vi har bra lektionsböcker och vi har tidningar och berättelser. Är inte de kraftfulla?

Äldste Holland: Vi har verkligen utmärkt material, för att inte tala om de levande profeternas värld och halvårsvisa generalkonferensutsändningar, och alla publikationer som går ut till kyrkan. Vi har rikedom i Guds ord tillgänglig för oss och vi borde använda den.

Syster Kathleen H Hughes: Detta ger mig en fråga. Vi ser ofta, som äldste Oaks påpekade i ett annat tal han gav, att man bara ger flyktig uppmärksamhet åt lektionsboken, och sedan gör vi en egen lektion. Varför gör vi så? Hur kan vi hjälpa våra bröder och systrar förstå att handböckerna och lektionsböckerna är till för vår uppbyggelse?

Äldste Holland: Ja, det är en bra påminnelse. Det stämmer med vad äldste Jensen sade. Tack vare allt det underbara ni har sagt och de insikter ni har gett mig, nya insikter om ordets kraft och om helandet, hjälpen och ljuset som kommer av det, påminns jag om en berättelse som president Packer återgav för de tolv kvarum för en del år sedan. Han berättade om en hård vinter i Utah med mycket snö som hade drivit hjortarna långt ner i några dalar. Några av dem snärjdes av stängsel och andra omständigheter när de togs bort från sin naturliga miljö, och välmenande, fullt engagerade, organisationer försökte mata hjortarna och hjälpa dem igenom vinterns kris. De tog dit hö och lade det överallt, så gott de kunde efter omständigheterna. Senare fann man att ett mycket stort antal av dessa hjortar hade dött. De som tog hand om djuren efteråt sade att magarna var fulla av hö, men de hade svultit ihjäl. De hade fått mat, men de hade inte fått någon näring.

Varje lärare behöver komma ihåg att vi måste ”ge näring genom Guds goda ord.” Vi kan också få näring. Det

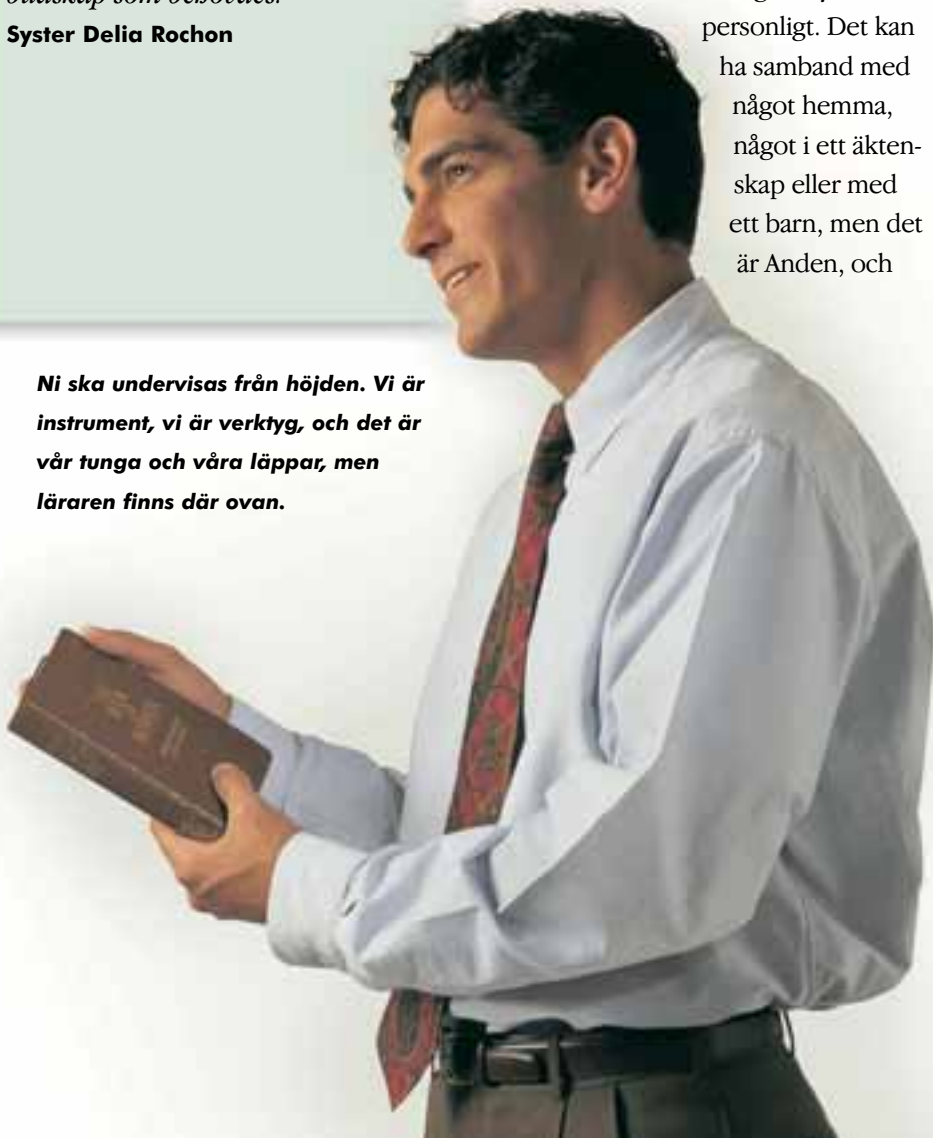

"Ibland när man undervisar försöker man arbeta med Anden, undervisa med Anden, använda skrifterna.

Men det verkar för mig, enligt min erfarenhet, att den som förbinder det som vi undervisar med elevens behov är Anden. Och av det skälet har jag ibland haft en elev som kommit och sagt till mig: 'Åh, tack för att du sade så och så', och jag tänkte: 'Sade jag det? När då?' Jag undrar om den personen faktiskt börde Herrens röst, och att allt jag gjorde var att med hjälp av skrifterna och genom Anden, skapa den miljö som gjorde att eleven fick det budskap som behövdes."

Syster Delia Rochon

Ni ska undervisas från höjden. Vi är instrument, vi är verktyg, och det är vår tunga och våra läppar, men läraren finns där ovan.

kan vara en del av det roliga, men innebörden av undervisningen är närings förankrad i Guds ord.

Undervisa genom Anden

Syster Hughes, kan du skriva ner punkt nummer tre: "Undervisa genom och med Anden."

Herrens ande är den verkliga läraren, och det är därför jag sade tidigare: "Lyssna." Lyssna med hjärtat. Lyssna med själen, och ni kan få känslor eller maningar som inte har något att göra med vad vi säger. Det

kan vara något mycket

personligt. Det kan ha samband med något hemma, något i ett äktenskap eller med ett barn, men det är Anden, och

han är den verkliga läraren.

I Läran och förbunden 43:16 står det att vi ska få undervisning från höjden. Vi är instrument, vi är verktyg, och det är vår tunga och våra läppar, men läraren finns där ovan.

Det är en god sed i undervisningen att klassdeltagarna får lära känna varandra och bli lite bättre bekanta, och det ska vi se till nu under en stund med Orin Howell.

Orin, när blev du medlem i kyrkan?

Broder Howell: Jag blev medlem i juni 1996.

Äldste Holland: Var blev du medlem i kyrkan, broder Howell?

Broder Howell: I Bosnien.

Äldste Holland: Vad gjorde du i Bosnien, broder Howell?

Broder Howell: Jag tjänstgjorde som militär just då.

Äldste Holland: Var och i vad döptes du i Bosnien?

Broder Howell: Jag döptes i Tuzla, i en rysk bar som hade gjorts om till möteslokal. Vi hade en gammal motorhuv från en stridsvagn och den vände vi upp och ner, tog in i möteslokalen och använde som dopbassäng.

Äldste Holland: Det här är en underbar ung man i militärtjänst som påverkas av andra medlemmar i militärtjänst och får ett vittnesbörd om evangeliet och vill döpas. I den ombyggda möteslokal som de träffades i under kriget vändes en motorhuv från en stridsvagn upp och ner för att användas som bassäng och fyllas med vatten, och sedan fyllde Orin

”Vår slutliga försäkran finns i Herrens röst — insikten att ni är Herrens redskap, att detta är hans

lektion, detta är hans kyrka, detta är hans folk. Låt er sedan uppriktigt påverkas av den Anden. Generellt sett ger studiekursen oss vår undervisningsram, vår kurs och vägledning under årets månader. Men vi är mindre än vi förväntas vara som lärare i Herrens bänder om vi inte hela tiden är villiga att lägga åt sidan det speciella som vi har förberett och hörsamma något som Herren manar oss att göra. Vi behöver säga: ’Tillfället är nu. Det här är undervisningsögonblicket.’

Föräldrar ställs inför den här situationen hela tiden. Föräldrar måste ta vara på undervisningstillfället för det kommer kanske inte tillbaka. Vi måste förbereda oss så bra vi kan och sedan förlita oss på att Herren ger oss några oväntade tillfällen under lektionen. Vi behöver vara beredda att gå dit han leder oss.”

Äldste Jeffrey R Holland

bassängen. Han döptes. Orin, vem konfirmerade dig som medlem i kyrkan där?

Broder Howell: Det gjorde du, äldste Holland.

Äldste Holland: Jag hade den underbara förmånen sommaren 1996 att konfirmera Orin Howell som medlem i kyrkan i Tuzla i Bosnien under krigsförhållanden då vi stred för våra liv. Denna underbara unga man är nu högpräst och verkar trofast i kyrkan här i Saltsjödalen. Han är en hedersgäst i vår klass i dag. Tack, Orin, för den informationen. Den gör att klassdeltagarna lär känna varandra lite bättre.

Jag ska be broder Howell utveckla temat ”Undervisa genom Anden” med oss. Gå till kapitel 50 och de verser som vi regelbundet och ivrigt använder tillsammans med missionärerna. Men vi borde använda dem lika mycket med alla. Broder Howell, vill du läsa Läran och förbunden 50:13?

Broder Howell: ”Därför frågar jag, Herren, eder: Vartill bleven I ordinerade?”

Äldste Holland: Låt oss ersätta ordet *ordinerade* med ordet *kallade* för att ändra på betoningen lite för att få ett vidare begrepp här. *Ordinerade* är prästadömspråk, och vi ska tala om den allmänna kallelsen att undervisa. Alltså: ”Därför frågar jag, Herren, eder: Vartill bleven I [kallade]?”

Broder Howell, läs nu Herrens svar i vers fjorton.

Broder Howell: ”Till att predika mitt evangelium genom Anden, ja, Hugsvalaren, som sändes för att

undervisa om sanningen.”

Äldste Holland: Det är en försäkran i skrifterna för att betona vad vi försöker utveckla och redan har sagt, att den verkliga läraren är Anden. Jag är inte läraren och ni är inte lärarna. Vi behöver alla vara mottagliga för den Helige Anden, för himlens vägledning, som är läraren. Vi ska

Äldste Richard G Scott sade till seminarie- och institutlärare att
”elevernas val att delta ger den Helige Anden rätt att undervisa dem. Det hjälper också eleverna att komma ihåg ditt budskap.”

”predika [evangeliet] genom Anden, ja, Hugsvalaren, som sändes för att undervisa om sanningen.”

Nu en varning: Vad händer om vi försöker göra det på något annat sätt? Vad händer om vi försöker undervisa

utan Anden eller är ouppmärksamma på eller inte mottagliga för Anden? Vad säger Herren om sådan undervisning?

Syster McKee, vill du läsa vers 18?

Syster Maritza McKee: ”Sker det på annat sätt, så är det icke av Gud.”

Äldste Holland: Säg det en gång till. Det är så mäktigt.

Syster McKee: ”Sker det på annat sätt, så är det icke av Gud.”

Syster Beck: Innebär det då att om jag sätter mig ner och studerar mina böcker och lektionsböcker och gör en lektionsöversikt och har en plan, att jag inte kan undervisa enligt den? Jag förbereder mig, men måste jag vara beredd att sätta det åt sidan och ledas av Anden med den förberedelse jag har gjort?

Äldste Holland: Finns det några kommentarer till den frågan innan jag kommer med mitt eget svar? Det är en legitim fråga.

Broder Dahlquist: Det är inte så att Anden viskar just när ni står där utan att använda era anteckningar. Jag tror att Anden kan viska medan ni förbereder er och då ni utformar lektionen. Det är på många sätt som generalkonferensen. Generalkonferensen har ett underbart sätt att beröra vårt liv på, men det krävs stora förberedelser.

Äldste Holland: Okej, låt oss få några fler kommentarer om detta. Vad är lärarens roll och vad är Andens roll?

Syster Beck: Jag förberedde mig. Jag arbetade på det. Men sedan, om någon i min klass har haft ett problem den veckan så förändrar det hela lektionen. Hjälp mig förstå hur

jag ska veta var föreningen sker mellan att vara förberedd och få vägledning och vara vägledad att säga det som kommer i mitt hjärta den stunden eller till att använda ett annat skriftställe.

Äldste Holland: Det är en utmärkt fråga, och alla lärare ställs inför den.

Äldste Kerr: Jag tror att nyckeln — bortom förberedelsen och studierna — är att inte vara bunden vid lektionsplanen, utan låta den bara utgöra bakgrunden och sedan vara öppen för maningar.

Äldste Holland: Det vore inte rätt att bara komma in till en klass och säga: ”Jag har inte förberett mig, men Anden kommer att vägleda oss.” Å andra sidan, att vara så fastlåst i förberedelserna att vi inte lyssnar till de maningar vi får allteftersom, är extremt åt andra hållet.

Jag tror att syster Beck styr oss mot någon kombination av dessa. Vi har förberett oss, men vi är mottagliga för Anden, och vi har friheten att gå i rätt riktning vid rätt tidpunkt, just när vi får en maning.

Äldste Snow: Vi måste förstå att varje medlem i klassen kan gå hem med en något annorlunda maning från Anden, och det är mycket viktigt att Anden är närvarande. Men många av oss har hört, när en förträfflig diskussion pågår, att läraren säger: ”Det här var en mycket bra diskussion, men jag måste gå igenom resten av lektionen nu.”

Äldste Holland: Ja, vi har alla hört det.

Äldste Snow: Och vi går ibland miste om möjligheter när det händer.

Äldste Holland: Ja, det gör vi. Och det är situationer vi måste lära oss att anpassa oss till, och vi behöver vara mottagliga för sådana intryck så att vi gör det rätta just då och tar vara på tillfället.

”Jag såg ett underbart exempel när jag undervisade tillsammans med två missionärer. De undervisade den

femte lektionen. Den ena missionären var tysk, han kunde språket. Han hade verkat som missionär i flera månader. Den andra var relativt ny, det var den första femte lektion som han undervisade.

Och jag var åskådare. Den ena var självsäker. Han var en bra missionär. Han undervisade med självförtroende. Den andra måste förlita sig lite på sin lektionsplan — men medan jag satt och iakttog dessa två, verkade Anden genom båda. Alltså kan Anden viska till lärare på olika undervisningsnivåer var vi än är, om vi har gjort vår del. Det var underbart.”

Broder Charles W Dahlquist II

Syster Hughes: Det här har alltid varit mycket intressant och en aning förvirrande för mig. Hur vet vi och hur kan lärare veta att de undervisar genom Anden? Jag vet inte. Jag är inte säker på, när jag ska undervisa, att jag alltid är förvissad om det.

Äldste Holland: Har någon ett svar på detta? Hur kan läraren vara förvissad om att hon eller han undervisar genom Anden? Vad skulle ni söka efter för att få ett tecken på det, eller undervisar ni bara med tro och hoppas att det sker även om ni inte alltid vet det?

Äldste Jensen: Jag har samma fråga. Och jag undrar om inte svaret finns, åtminstone för mig, i Läran och förbunden 50:21–22:

”Varför kunnen I då icke förstå och veta, att den som mottager ordet genom sanningens ande, mottager det såsom det predikas av sanningens ande.

Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra.”

Äldste Holland: Kanske du blir lite glad, Kathy. Kanske om ditt hjärta gläder sig, att det är åtminstone en indikation.

Äldste Jensen: Står läraren där framme och bara pratar, han ger men han inbjuder inte andra att delta? Jag har ett litet citat som jag bär med mig i skrifterna angående den versen, och jag uppskattar den ännu mer idag när vi har pratat om den. Äldste Scott undervisade om detta under ett

utbildningsmöte för KUV: ”Försäkra er om att eleverna deltar mycket, eftersom deras val att göra detta ger den Helige Anden rätt att undervisa dem. Det hjälper också eleverna att komma ihåg ditt budskap. När eleverna pratar om sanningar bekräftas dessa inom dem och stärker deras vittnesbörd.” (Richard G Scott, *To Understand and Live Truth* [tal till religionslärare i KUV 4 feb 2005], s 3)

Äldste Holland: Vad fint. Det får mig att tänka på något som president Marion G Romney sade en gång: ”Jag vet alltid när jag har talat under Andens inflytande för då lär jag mig något som jag inte visste.” Han är läraren, och plötsligt säger han eller tänker något som han inte hade tänkt på tidigare. Eller om han hade tänkt på det tidigare så kom det nu med ny glädje och ny kraft. Det kan vara några av sätten att få en indikation om att man undervisar genom Anden.

I många fall vet vi inte. Vi gör allt vi kan, och vi hoppas att hundratals saker händer i människornas hjärta eller kommer att hända tack vare den här upplevelsen eller andra upplevelser i kyrkan, men vi får aldrig veta det.

Kanske en del av en lärares gudomliga kall är att vara ett redskap och gå vidare, att lita på att vi har varit så andliga och hängivna som vi har kunnat, och sedan låta underverket med personlig uppenbarelse fortsätta och fortsätta. Jag tycker det är en mycket tillfredsställande tanke när det gäller undervisning och att vara lärare.

”Jag tror att man kan vara djärv nog att säga att vi inte är framgångsrika om en elev i slutet av 40 minuter går ut genom dörren och säger: ’Å vad det var bra.’ Om lektionen är över när eleven går ut genom dörren tror jag vi har misslyckats med undervisningens yttersta syfte, känslan av att ständigt bli undervisad. Vår undervisning bör vara så provokativ, så andligt ljuv, så ny och intressant att eleverna säger till sig själva: ’Jag upplevde så mycket att jag ska tänka på det i eftermiddag och i morgon och nästa vecka och nästa månad.’ På det sättet får vår lektion en egen livskraft och för med sig nya tankar.

Det är en verklig fara med klassundervisning som verkar vara så självcentrerad eller bländande att deltagarna underhålls i 45 minuter och säger: ’Oj, jag kan knappt vänta tills jag kan komma hit och bli underhållen nästa vecka’ — och aldrig har någon annan tanke under veckan eller månaden om innehållet i den lära som de undervisats om.”

Äldste Jeffrey R Holland

Ansvar för inläringen

Punkt 4: ”Hjälp eleven att ta ansvar för inläringen.”

Vad gör man när man kommer till en ny klass och det inte händer så mycket — där någon säger genom sitt kroppsspråk: ”Tro inte att du kan

undervisa mig. Jag ska sitta och hänga i stolen, jag ska sitta och titta ner, jag ska titta på mina skor. Och när jag tittar på dig ska jag se sur ut.” Det kanske inte alltid är så illa, men jag har haft några sådana klasser. Vi har förmodligen alla varit i situationer när det kändes som om personerna inte hade kommit redo att lära. Hur hjälper vi dem att göra det?

Syster Beck: Ibland anstränger jag mig för att förbereda bra frågor. Men jag tror att det verkar vara detta som vi säger: Ju fler frågor vi kan få från eleverna om något, desto mer engagerade blir de i inläringen.

Och det som jag kom att tänka på var när Joseph Smith läste en vers i Jakobs brev och det uppstod frågor i hans sinne, och han sade:” Hur ska jag få veta det? Och kommer jag någonsin att få veta det? Och om jag inte tar reda på det så får jag aldrig veta.” Och han hade en läraaktig inställning när han frågade Gud. Men detta är en utmaning för mig som lärare — inte så mycket vilka frågor jag ska ställa utan vad det är som händer som gör att andra ställer frågor så att den Helige Anden kan undervisa dem.

Äldste Holland: En av mina favoritböcker i kyrkan är skriven av en gammal vän som är lärare vid BYU, Dennis Rasmussen. Den heter *The Lord's Question* (Herrens fråga). Den är ett exempel på hur Herren alltid undervisar med en fråga. Så tidigt som på Adams tid sade Herren: ”Var är du?” (1 Mos 3:9) Han vet precis var

Adam är. Han behöver veta om Adam vet var Adam är. Det är därför han frågar: ”Var är du?” Och så vidare — ”Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?” (Luk 2:49) Frälsarens liv kretsade kring att undervisa genom att ställa frågor. Många av uppenbarelserna — jag vet inte hur många, jag har inte räknat dem — men många, många av uppenbarelserna i Läran och förbunden kom som svar på en fråga som profeten eller bröderna hade ställt till Herren.

Syster Matsumori: Jag har haft lite svårt med det här ämnet när det gäller barn, också med tanke på när president Packer sade att han ville lära. Men uppriktigt sagt tycker jag det är ganska avancerat att tänka att eleven

ska ta ansvar för inläringen, särskilt när det gäller små barn. Och hur gör en primärlärare detta?

Äldste Holland: Bra fråga. Vad gör man om man kommer i den situationen och fortfarande är lärare? Man måste ändå prestera. Vi är på punkt fyra förresten för att vi inser att det är ett lite mognare och ett lite mer avancerat begrepp. Men det är något som vi förmodligen inte pratar om tillräckligt, så låt oss samtala om syster Matsumoris fråga. Ett barn, en seminarieelev, en fjortonårig lärare eller Miaflicka — ibland är de inte särskilt intresserade, eller åtminstone ser det inte ut som om de är det. De är förmodligen mer intresserade än de låter dig veta, men de ser inte intresserade ut. Hur ska vi hantera det? Hur hjälper ni dem?

Ju fler frågor vi kan få från eleverna om något, desto mer engagerade blir de i inläringen.

Broder Wada: Ibland sker inläringen inte just i klassrummet. Ibland sker den utanför. När jag lärde mig om kyrkan undervisade missionärerna mig, och en vecka senare tänkte jag på det och sade: "Det är så det är." Så vi behöver inte förutsätta att själva inläringen behöver hända i just det ögonblicket.

Äldste Holland: Mycket bra. Jag är säker på att det var Herrens ande som verkade i dig under en vecka eller så länge som det behövdes.

Det är ett exempel på en typisk undersökare i kyrkan. Vi vill att Anden ska verka i dem i flera timmar och dagar efter det att missionärerna har gått och innan de kommer tillbaka för nästa lektion.

Syster Naomi Wada: Ibland har barn så väldigt många frågor, och jag har förberett så många exempel eller praktikfall eller visuella hjälpmedel och kan inte använda dem alla. Ibland är jag upptagen med att besvara frågor. Går det bra? Jag har försökt förenkla lektionen, och om jag bara inriktar mig på ett ämne att undervisa om, så känns det bra för dem.

Äldste Holland: Bra. Du sade det där bättre än vad jag gjorde förut. Försök inte göra för mycket. När det gäller ett primärbarn — och kanske varje barn och även oss andra — om vi kan förmedla en tanke, en princip, något genuint och betydelsefullt som broder Wada fortfarande upplever en vecka senare, så är det förmodligen värt alla goda upplevelser i en klass.

Var förvissade om det. Tveka inte angående detta.

Äldste Kerr: Det hon just sade öppnade mina ögon. Finns det någon mer spännande situation i klassrummet än när barnen eller de vuxna i klassen ställer frågor?

Äldste Holland: Det kommer ett gensvar.

Äldste Kerr: De tänker.

Äldste Holland: Tänk er en situation när eleven ännu inte deltar, och att bollen är hos er för en stund.

Broder Bruce Miller: Ska vi då gå vidare med lektionen, eller ska vi stanna upp och göra något som inbjuder Anden, även om vi har haft inledningssång, bön och ett skriftställe? Om Anden ändå inte är där, stannar vi då upp och säger, i stället för att gå vidare med lektionen: "Okej, hur kan vi få Anden att närvara?"

Äldste Holland: Vill någon svara på det?

Äldste Snow: Jag tror att det är lång process. Det händer inte den första lektionen. Jag tror att man ibland bara får göra sitt bästa, och så inträffar en situation när det verkligen fungerar, när Anden är där och alla bidrar till lektionen. Och då stannar man upp och säger: "Känner ni vad som händer nu? Känner ni skillnaden?"

Äldste Holland: Syster Hughes sade tidigare: "Hur vet vi om vi haft Anden med oss?" På sätt och vis kanske det är frågan som broder Miller vill ha svar på — med denna ointresserade klass framför mig, hur vet jag hur det går för mig? Kärrnan i

"Var tålmodiga och framför allt, förlora inte Anden. Vi får inte på något sätt bli sårade eller arga eller besvikna då vi

har arbetat så hårt på vår lektion och det inte verkar som att eleverna deltar. Vi måste bara vara tålmodiga och kärleksfulla. Det bänder mer i deras hjärtan än vi tror."

Äldste Jeffrey R Holland

det hela för dem och för er är på något sätt *hur känner ni er?* Kan ni känna att Herren är med er, att Herren älskar er, att ni gjort ert allra bästa, att han älskar dem? Om vi bara har några känslor för evangeliet, om vi bara älskar varandra, så antar jag att det är en början. Och om ni inte får något gensvar från barnen så kanske ni inte kan undervisa dem än, men ni kan älska dem. Och om ni älskar dem idag så kanske ni kan undervisa dem i morgon.

Men jag tror absolut att vi har den förmågan. Inget av det där är beroende av dem. Vi kan älska dem från början till slut, och underverk kommer att ske, sådana underverk som ni pratar om.

Om jag, läraren, vill ha frågor från dig, eleven, så måste jag kanske uppmuntra dig lite, så som vi försökt göra här idag. Jag kan försöka ställa en fråga som får sitt eget liv, och allt jag behöver göra är att dirigera trafiken för att få eleverna att delta.

Kan jag ta en paus här och

informera om något? En lärare kanske vet att broder Merrill talade om ett ämne på konferensen och säger: "Bra, jag går till möteshusbiblioteket och jag ska få tag på den där videon. Jag kan spela upp den och visa talet med broder Merrill."

Om ni gör det är det utmärkt. Vi borde göra det då och då. Men audiovisuella hjälpmedel är inget mer än just hjälpmedel. Man ersätter inte lektionerna med dem. Använd dem som ni skulle använda kryddor i matlagning — för att smaksätta, förhöja, betona och berika. En karta eller en målning eller ett video-avsnitt eller en huvudtanke som skrivits på tavlan kan ofta utgöra skillnaden mellan en bra och en mycket bra lektion. Men ingen vill ha en måltid som bara består av kryddor. Så min vädjan till er alla är: Överdriv inte er

Min vädjan till er alla är: Överdriv inte er användning av visuella hjälpmedel. Använd dem när ni behöver.

användning av visuella hjälpmedel. Det går inte att ersätta en lärare med dem, det går inte att ersätta kursmaterialet med dem och det går inte att ersätta Herrens ande med dem. Använd dem när ni behöver.

Syster Wada: Det finns ett barn som verkligen är mycket störande ibland i primärklassen, och jag försöker tänka mig barnet i vitt och som en av Herrens andar. När allt kommer omkring är vi alla Guds barn, och denna intelligens, även om dess form är liten, kom hit till jorden för att lära sig något, och det finns anledning till att han är här. Det hjälper verkligen att tänka så.

Äldste Holland: Tack så mycket. Det var en fin kommentar.

Broder Howell: Det jag hör är att ibland är det läraren som är elev och eleven som är lärare.

"Jag gick på morgonseminariet och jag kände att min seminarielärare hade tagit på sig

ansvaret att undervisa oss. Han antog att vi tog emot det budskap han gav oss. Det fanns gånger då vi kom till seminariet i pyjamas. Det fanns gånger då några av oss tog med sig kuddar och filtar. Det fanns gånger då flickor höll på med att måla naglarna medan de lyssnade på hans undervisning, men vi var välsignade med en seminarielärare som förutsatte att vi lyssnade på honom. Vi engagerade honom inte i samtal, men det fanns inte en dag i seminariet då jag inte var uppmärksam och lyssnade med öronen och hjärtat på det som han sade.

Jag tror att om vi som lärare har gjort allt vi behöver göra och gjort vår del, och vi har Anden där, då kan vi förmoda att eleverna tar sitt ansvar att lyssna."

Syster Tamu Smith

Äldste Holland: Nästan alltid är det läraren som lär sig mer än klassen. Det är en del av glädjen i att undervisa.

Vittna

Låt oss sammanfatta. Nummer 5, ett enda ord: "Vittna."

Låt oss sammanfatta det hela här på samma sätt som alla lärare måste göra en sammanfattning av lektionen, i kyrkan och hemma — i vittnesbördets anda.

Jag har i många år tyckt om berättelsen som president Packer berättat om William E Berretts barndoms söndagskollärare. En äldre dansk broder kallades att undervisa en klass bråkiga pojkar. Det såg inte ut att vara så lyckat. Han kunde inte språket så bra, han hade fortfarande en stark dansk brytning, han var mycket äldre och hade stora bondhänder. Ändå skulle han undervisa dessa unga, oregerliga femtonåringar. Inte i något avseende verkade det vara lämpligt. Men broder William E Berrett brukade säga, och det är det här som president Packer citerar, att denne man undervisade dem på något sätt. Han lyckades riva alla barriärer och övervinna alla hinder och nå dessa bråkiga femtonåringars hjärta och förändra deras liv. Och broder Berretts vittnesbörd var: "Vi kunde ha värmt våra händer vid hans tros eld."

Varje elev förtjänar åtminstone detta. Vi kanske inte håller den mest utstuderade lektionen. Vi kanske inte är så duktiga med audiovisuella

hjälpmedel (fastän vi kan använda alla som vi vet hur man använder). Men vi kan påverka alla elever med vår tros eld, och de kan värma sina händer vid den.

Jag har blivit mycket besviken under årens lopp under underbara lektioner av lojala, begåvade lärare som i slutet av lektionen säger: "Där har vi ringsignalen. Broder Jones, kan du hålla bönen?" Och så är det slut. Inga böcker som slås ihop, ingen längre ögonkontakt, ingen paus för att säga var vi har varit och vart vi är på väg och vad Herren vill att vi ska göra. I vissa fall — jag är lite orädd här och överdriver lite, men bara för att betona detta — inte ett enda uttalande om vad lektionen skulle innebära för eleven eller för läraren. Jag går iväg och säger: "Jag undrar hur han kände för det där. Jag undrar vad hon tänkte om det eller vad det var avsett att betyda för mig." Så mycket ansträngningar görs för att förevisa en lärdom, en princip, en karta eller ett videoavsnitt för eleverna, men inte någon antydning om ett vittnesbörd om vad lärdomen eller principen betydde för läraren, som skulle leda oss och stödja och gå bredvid oss.

Som president J Reuben Clark sade en gång: "Låt aldrig din tro bli svår att upptäcka." Låt mig upprepa det: "Låt aldrig din tro bli svår att upptäcka." Så aldrig frön av tvivel. Undvik att framhäva dig själv. Försök inte blända alla med hur fantastisk du är. Blända dem med hur fantastiskt

evangeliet är. Bekymra dig inte om var de förlorade stammarna befinner sig, eller de tre nephiterna. Bry dig lite mer om var din elev befinner sig, vad som händer i hans hjärta, vad som sker i hennes själ, hungern, det ibland nästan desperata andliga behovet hos vårt folk. Undervisa dem. Och framför allt, vittna för dem. Älska dem. Bär ditt vittnesbörd från din själs innersta. Det är det viktigaste du kan säga till dem under hela timmen, och det kan rädda någons andliga liv.

Säg att du "talar med hela [din] själs kraft". (Alma 5:43) Jag älskar det skriftstället. Jag vill vittna med hela min själs kraft. Om vi känner för det kan vi fråga de församlade det som Alma frågade sina bröder, nämligen: "Menen I icke, att jag själv fått kännedom om detta?" Han fortsätter: "Jag betygar för eder, att jag förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna ... Jag säger eder, att jag för min egen del vet, att de är sanna." (Se Alma 5:45, 48.)

Jag vet att Gud lever och älskar oss. Jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, världens Frälsare och Återlösare. Jag vet att detta är hans kyrka och jag vet att undervisning är viktig.

Därför vet jag att himlen hjälper oss om vi undervisar så som vi har skildrat här. Och detta är inte allt. Detta är bara en början. Välkommen till sökandet efter gåvan att undervisa. Men när vi söker efter den gåvan och ber om den, om vi ber och söker och bultar andligen, om vi undervisar från

skrifterna, om vi undervisar genom och med den Helige Anden, om vi hjälper eleven ta ansvar för inläringen, om vi vittnar om sanningarna vi undervisat om, så kommer Gud, för vårt hjärta och för våra elevers hjärta, att bekräfta Jesu Kristi evangeliums budskap.

Bröder och systrar, nära och fjärran, i närheten och runtom i världen, Jesu Kristi evangelium betyder allt för mig. Det betyder allt för mig. Det är hela mitt liv. Det är mitt hopp och min trygghet och min strävan efter frälsning. Det är allt som jag önskar för mina barn och mina barnbarn.

Och jag känner det jag känner för evangeliet på grund av er, för att människor som ni undervisade människor som mig. Någonstans i de små primärklasserna och under dessa första hemaftnar och i diakonernas kворum och på en mission

och på alla andra platser, så fanns det någon som ni som undervisade någon som mig. Och jag är inte allt det som jag vill vara än. Jag är inte allt jag borde vara, men vad det än är jag ska bli så blir jag det tack vare en del underbara lärare, till att börja med mina älskade föräldrar och alla andra goda människor som har påverkat mitt liv längs vägen, ända till och inbegripande de magnifika råd och kворum som jag nu tillhör, där jag kan få undervisning av första presidentskapet och de tolv kворum, andra generalauktoriteter och underbara biorganisationsledare som ni alla.

Jag vittnar och bär vittnesbörd om kärlek. Jag vet att Gud älskar oss. Och det vet jag till en del för att jag älskar er, och jag älskar att undervisa. Jag ber att vi ska bli bättre på det, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Gåvan att undervisa

1. Be, sök och bulta på dörren andligen.
2. Undervisa från skrifterna.
3. Undervisa genom och med Anden.
4. Hjälp eleven att ta ansvar för inläringen.
5. Vittna.

Stora lärare

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Vi har fått lyssna till några av de bästa lärarna i kyrkan. De har gett oss underbara insikter om många av elementen i och principerna för god undervisning.

Som tidigare nämnts är vi alla lärare i viss mån, och vi har en plikt att undervisa efter bästa förmåga.

Jag vill berätta om några personer som jag har känt som har berört mitt liv och gett mig viktiga och oförglömliga lärdomar.

Alla har något att berätta

Jag har tänkt på en av våra generalauktoriteter emeritus, nämligen äldste Marion D Hanks, som utmärkte sig i undervisning inom seminariet, institutet och i kyrkan i allmänhet. Han har använt många olika undervisningsmetoder.

En gång reste äldste Hanks runt i en mission och intervjuade varje missionär som arbetade i området. Jag hade haft ett uppdrag i ett närliggande område och fick skjuts till flygplatsen tillsammans med äldste Hanks och missionspresidenten.

Äldste Hanks berättade för missionspresidenten vilken förmån det hade varit att få träffa och intervjuas och en av missionärerna. Han sade att han hade känt sig manad att säga till en kvinnlig missionär: "Berätta för mig om din mission och hur det kändes att kallas som kvinnlig missionär."

Hon berättade att hennes ödmjuka far, en bonde, villigt hade gjort stora uppoffringar för Herren och hans rike. Han hade redan två söner ute som missionärer när han

en dag talade med henne om hennes uttalade önskan att bli missionär och förklarade för henne hur Herren hade hjälpt honom förbereda sig så att han kunde hjälpa henne.

Han hade gått ut på fälten och talat med Herren och sagt att han inte hade några fler materiella ägodelar att sälja eller offra eller använda som säkerhet för ett lån. Han behövde veta hur han skulle kunna hjälpa sin dotter att gå ut som missionär. Han kände sig inspirerad att börja odla lök. Han trodde att han hade missförstått Herren. Det var inte troligt att löken skulle växa så bra i det här klimatet. Inga andra odlade lök och han hade ingen erfarenhet av att odla lök.

Efter att ha argumenterat med Herren en tid kände han sig åter manad att börja odla lök. Alltså lånade han pengar från banken, köpte frön, planterade, gav näring åt jorden och bad.

Vädret blev gynnsamt och löken växte. Han sålde löken, betalade sina

Vilka intryck får du om inläring och undervisning då du läser om upplevelserna i president Monsons tal? Vilka upplevelser har du haft som lärare eller som elev som liknar exemplen i berättelserna?

Hur illustreras Frälsarens sätt att undervisa av varje upplevelse som president Monson återger? Be om och begrunda vad du kan göra för att följa Frälsarens föredöme.

Det vita kuvertet med vår värdefulla aktivitetskassa överlämnades av vår lärares spröda hand till den sörjande fadern.

skulder till banken, till staten och till Herren och satte in resten på ett konto i sin dotters namn — tillräckligt för att hon skulle klara sig som missionär.

Sedan sade äldste Hanks till missionspresidenten: "Jag ska aldrig glömma den berättelsen eller det ögonblicket eller tårarna i hennes ögon eller hennes röst eller den känsla jag fick när hon sade: 'Broder Hanks, jag har inga svårigheter att tro på en kärleksfull himmelsk Fader som känner till mina behov och hjälper mig enligt sin visdom om jag är tillräckligt ödmjuk.'"

Äldste Hanks lärde mig något mycket viktigt: Varje barn i klassrummet, varje ung man och ung kvinna, varje elev i seminariet eller institutet, varje vuxen i klassen Evangeliets lära, varje missionär — ja, var och en av oss — har något att berätta. Att lyssna är en mycket viktig del av undervisning och inläring.

"Det är saligare att giva än att taga"

Jag blev som liten pojke påverkad av en mycket effektiv och inspirerad lärare som lyssnade på oss och älskade oss. Hon hette Lucy Gertsch. På söndagsskolektionerna undervisade hon oss om världens skapelse, Adams fall och Jesu försoningsoffer. Hon bjöd in som hedersgäster till klassrummet Mose, Josua, Petrus, Tomas, Paulus och, naturligtvis, Kristus. Vi kunde inte se dem men vi lärde oss att älska, hedra och efterlikna dem.

Aldrig hade hennes undervisning varit så dynamisk eller dess inverkan så långvarig som en söndagsmorgon när hon sorgset berättade för oss att en klasskamrats mor hade dött. Billy var inte där den morgonen men vi visste inte varför han var borta.

Temat för lektionen var "Det är saligare att giva än att taga". (Apg 20:35) Mitt under lektionen slog läraren ihop boken och öppnade våra ögon och våra öron och vårt

hjärta för Guds härlighet. Hon frågade: "Hur mycket pengar har vi i klassens aktivitetsfond?"

Detta var under depressionens dagar och vi svarade stolt: "Fyra dollar och sjuttiofem cent."

Sedan föreslog hon mycket milt: "Billys familj har det svårt och de är mycket sorgsna. Vad tror ni om att besöka familjen nu på förmiddagen och ge dem era pengar?"

Jag ska alltid minnas den lilla skaran som gick de tre kvarteren hem till Billy och hälsade på honom, hans syster och deras far. Hans mor var märkbart frånvarande. Jag glömmer aldrig tårarna som glittrade i allas ögon då det vita kuvertet med vår värdefulla aktivitetskassa överlämnades av vår lärares spröda hand till den sörjande fadern.

Vi nästan hoppade tillbaka till kapellet. Våra hjärtan var lättare än någonsin förr. Vår glädje var större och vår insikt djupare. En lärare som var inspirerad av Gud hade gett sina pojkar och flickor en evig lärdom av gudomlig sanning: "Det är saligare att giva än att taga."

Vi skulle mycket väl ha kunnat göra en omskrivning av lärjungarnas ord på vägen till Emmaus: "Brann inte våra hjärtan när ... [hon] öppnade skrifterna för oss?" (Luk 24:32)

Lucy Gertsch kände var och en av sina elever. Hon besökte alltid dem som var borta en söndag eller som inte kom över huvud taget. Vi visste att hon brydde sig om oss. Ingen av oss har glömt henne eller lektionerna hon höll.

Många många år senare, i slutet av Lucys liv, besökte jag henne. Vi talade om tiden för så länge sedan när hon hade varit vår lärare. Vi talade om var och en av eleverna i klassen och vad de gjorde nu för tiden. Hennes kärlek och omsorg sträckte sig över ett helt liv.

Trosartiklarna

En annan inspirerad lärare i mitt liv var Erma Bollwinkel, en medlem av stavs-kommittén för Primär. Hon betonade hela tiden vikten av att lära sig trosartiklarna. Faktum är att vi inte kunde gå vidare från Primär förrän vi hade lyckats återge varje trosartikel för henne — något av en utmaning för stökiga små pojkar, men vi var ihärdiga och lyckades. I hela mitt liv har jag till följd av detta kunnat återge trosartiklarna.

I många år hade jag som medlem av de tolv apostlarnas kворum ansvar för dåvarande Östtyskland, som också kallades Tyska Demokratiska Republiken. Under den tiden var min kunskap om trosartiklarna till stor

hjälp. Vid varje besök under de tjugo åren jag var ansvarig för området påminde jag alltid medlemmarna i det området om tolfte trosartikeln: "Vi tror på att erkänna konungar, presidenter, styresmän och domstolar samt att lyda, ära och understödja lagarna."

Våra möten bakom det som var känt som järnridån övervakades alltid av den kommunistiska regeringen där. I början av 1980-talet när vi sökte godkännande från regeringen att bygga ett tempel där, och senare när vi ansökte om godkännande för unga män och kvinnor från området att verka som missionärer runt om i världen och för andra att komma in i landet och verka som missionärer, lyssnade de och sade sedan: "Äldste Monson, vi har iakttagit dig i tjugo år och vi har lärt oss att vi kan lita på dig och din kyrka eftersom du och din kyrka lär era medlemmar att lyda landets lagar."

Jag vill ge ett annat exempel på värdet av att lära sig trosartiklarna. För fyrtiofem år sedan arbetade jag tillsammans med en man som hette Sharman Hummel på ett tryckeri i Salt Lake City. En gång skjutsade jag hem honom från arbetet och frågade honom hur han hade fått sitt vittnesbörd om evangeliet.

Han svarade: "Det är intressant, Tom, att du skulle fråga mig det, för den här veckan ska min hustru och mina barn och jag besöka tempel i Manti för att beseglas för all evighet."

Han fortsatte sin berättelse: "Vi bodde i östra USA. Jag reste med buss till San Francisco för att starta ett nytt tryckeri och min hustru och mina barn skulle komma senare. Bussresan från New York City till Salt Lake City var ganska händelselös. Men i Salt Lake City blev en liten flicka på bussen — en primärflicka — som satte sig bredvid mig. Hon skulle till Reno i Nevada och besöka sin faster. Under färden västerut lade jag märke till ett anslag: 'Besök mormonernas söndagsskola den här veckan.'

Jag sade till den lilla flickan: 'Jag antar att det finns många mormoner i Utah, eller hur?'

Hon svarade: 'Ja, sir.'

Sedan sade jag: 'Är du mormon?'

Hon svarade återigen: 'Ja, sir.'"

Sharman Hummell frågade sedan: "Vad tror mormonerna på?" Och den lilla flickan återgav första trosartikeln. Sedan berättade hon lite om den. Därefter fortsatte hon med den andra trosartikeln och berättade om den. Sedan återgav hon den tredje och den fjärde och den femte och den sjätte och alla trosartiklarna och berättade lite om dem alla. Hon kunde återge dem i rätt ordning.

Sherman Hummell sade: "När vi kom till Reno och släppte av den lilla flickan som mottogs av sin fasters armar var jag mycket imponerad."

Han sade: "Hela vägen till San Francisco tänkte jag: 'Vad är det som gör att den lilla flickan känner till läran så bra?' Det första jag gjorde

när jag kom till San Francisco”, sade Sharman, ”var att leta i gula sidorna efter Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag ringde till missionspresidenten och han skickade två missionärer för att träffa mig. Jag blev medlem i kyrkan, min hustru blev medlem, alla våra barn blev medlemmar, delvis för att en primärflicka kunde sina trosartiklar.”

Jag tänker på aposteln Paulus ord: ”Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser.” (Rom 1:16)

För bara tre månader sedan kom familjen Hummel till Salt Lake City för att vara med på dottern Mariannes bröllop. De kom till mitt kontor. Vi hade ett härligt samtal. Alla sex döttrarna kom, tillsammans med fyra svärsöner och tolv barnbarn. Hela familjen hade hållit sig aktiv i kyrkan. Var och en av döttrarna har varit i templet. Oräkneliga är de som har fått vetskap om evangeliet tack vare denna familj — och allt detta för att ett litet barn hade fått lära sig trosartiklarna och hade tillfälle och mod nog att förkunna sanningen för någon som sökte evangeliets ljus.

”Var alltid beredda”

Jag älskar Herrens uppmaning i 88:e kapitlet i Läran och förbunden: ”Jag befaller eder, att I skolen undervisa varandra om rikets lära. Lären flitigt så skall min nåd vara med eder.” (L&F 88:77–78)

För många år sedan när jag flög

till ett uppdrag i södra Kalifornien satte sig en vacker ung kvinna på det tomma sätet bredvid mig. Hon började läsa en bok. Som man brukar sneglade jag på titeln: *Ett stort och förunderligt verk*.

Jag sade till henne: ”Å, du måste vara mormon.”

Hon svarade: ”O nej, varför frågar du det?”

Jag svarade: ”Jo, du läser en bok som är skriven av en framstående medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.”

Hon sade: ”Verkligen? En vän gav den till mig men jag vet inte så mycket om den. Men den har i alla fall gjort mig nyfiken.”

Sedan undrade jag: ”Ska jag vara framfusig och berätta lite mer om kyrkan?” Och så kom jag att tänka på aposteln Paulus ord: ”Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger.” (1 Petr 3:15) Jag bestämde att det här var ett tillfälle när jag skulle bära mitt vittnesbörd.

Jag berättade för henne att jag hade förmånen många år tidigare att hjälpa äldste Richards trycka *Ett stort och förunderligt verk*. Jag berättade lite om den beundransvärde mannen. Jag berättade om alla tusentals människor som hade tagit emot sanningen efter att ha läst det som han hade skrivit.

Sedan hade jag förmånen att hela vägen till Los Angeles besvara hennes frågor om kyrkan — intelligenta frågor som kom från ett hjärta som

sökte efter sanningen. Jag frågade om jag kunde få ordna så att två kvinnliga missionärer besökte henne. Jag frågade om hon ville besöka vår gren i San Francisco där hon bodde. Hon tackade ja.

När jag kom hem skrev jag till Irven G Derrick, president för San Francisco stav, och gav honom denna information. Kan ni föreställa er hur glad jag blev när jag några månader senare fick ett telefonsamtal från president Derrick där han sade: ”Äldste Monson, jag ringer angående Yvonne Ramirez, en flygvärdinna, en ung kvinna som satt bredvid dig under en flygtur till Los Angeles, en ung kvinna till vilken du sade att det inte var någon slump att du satt bredvid henne eller att hon läste *Ett stort och förunderligt verk* på den resan. Broder Monson, hon har just blivit den nyaste medlemmen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon skulle vilja tala med dig och säga hur tacksam hon är.” Naturligtvis blev jag överlycklig. Det var ett underbart samtal.

President McKays föredöme

Ett exempel på en läromästare var president David O McKay som kallade mig att bli medlem i de tolv apostlarnas kvorum. Han undervisade med kärlek och lyhördhet. Han var ett ypperligt exempel på allt han undervisade om. Han hade ett gott hjärta och ett behagligt uppträdande. Han undervisade om sanningen efter Frälsarens mönster.

Jag lade märke till detta

Söndagsmiddagarna smakade alltid lite bättre när jag hade återvänt från mitt ärende.

karaktärsdrag när jag långt innan jag blev generalauktoritet besökte hans kontor för att gå igenom några korrektur till en bok som vi skulle trycka. Vid just det tillfället lade jag märke till en tavla på väggen och sade till honom: "President McKay, vilken vacker målning! Är det ditt barndomshem i Huntsville i Utah?"

Han lutade sig tillbaka i sin stol och skrockade till på sitt karaktäristiska sätt och sade: "Jag ska berätta något om den där tavlan. En älskvärd kvinna kom och hälsade på mig en höstdag och gav mig denna vackra målning, inramad och redo att hängas på väggen. Hon sade: 'President McKay, jag tillbringade en stor del av sommaren med att måla den här tavlan av ditt fädernehem.'" Han sade att han tacksamt tog emot gåvan och tackade henne om och om igen.

Och sedan sade han till mig: "Vet du, broder Monson, den kära kvinnan

hade målat av fel hus. Hon hade målat av grannhuset! Jag hade inte hjärta att tala om för henne att hon hade målat av fel hus."

Men sedan sade han, och här har vi en viktig lärdom för oss alla. Han sade: "Egentligen, broder Monson, så målade hon det rätta huset för mig, för när jag som ung pojke brukade ligga på sängen som stod på verandan till mitt barndomshem så var huset hon målade den vy jag hade. Hon målade *verkligen* det rätta huset åt mig!"

Lärdomar om att tjäna andra

Några av de bästa lärdomarna i livet kommer från våra föräldrar. Mina lärde mig mycket som var värdefullt när jag växte upp. Ofta handlade det om att tjäna andra. Jag har många minnen från min barndoms dagar. En av dem var min förväntan inför söndagsmiddagarna. Just när vi barn så att säga stod på svältgränsens

rand och otåligt satte oss runt bordet med doften av rostbiff som fyllde rummet, brukade mor säga till mig: "Tommy, innan vi äter vill jag att du tar den här tallriken som jag har gjort i ordning och ger den till gamle Bob. Och skynda dig tillbaka."

Jag kunde inte förstå varför vi inte kunde äta först och sedan gå till honom med tallriken. Jag ifrågasatte det aldrig utan sprang ner till hans hus och väntade otåligt tills Bob till slut hade hasat sig fram till dörren. Jag gav honom tallriken med mat. Han i sin tur gav mig den rena tallriken från söndagen innan och ville ge mig tio cent för besväret.

Mitt svar var alltid detsamma: "Jag kan inte ta emot några pengar. Mamma skulle ge mig ett kok stryk."

Då brukade han dra sin rynkiga hand genom mitt blonda hår och säga: "Min gosse, du har en underbar mor. Hälsa henne och tacka."

Jag minns också att söndagsmiddagarna alltid smakade lite bättre när jag hade återvänt från mitt ärende.

Min morfar, Thomas Condie,

Morfar tog fram en nyckel som han gav till gamle Bob.

lärde mig också något mycket värdefullt som rörde samme gamle Bob, en man som blev en del av vårt liv på ett intressant sätt. Han var änklings och runt åttio år när huset han hyrde ett rum i skulle rivras. Jag hörde honom berätta för morfar om sin belägenhet medan vi satt på den gamla gungan på morfars veranda. Med sorgsen röst sade han till morfar: "Herr Condie, jag vet inte vad jag ska göra. Jag har ingen familj. Jag har ingenstans att ta vägen. Jag har inte så mycket pengar." Jag undrade vad morfar skulle säga.

Vi bara satt där och gungade. Sedan tog morfar upp en gammal läderportmonnä ur vilken han efter en del tjat från mig hade plockat fram många mynt under årens lopp för något särskilt gott. Den här gången tog han fram en nyckel som han gav till gamle Bob.

Han sade vänligt: "Bob, här är nyckeln till huset jag äger här bredvid. Ta den. Flytta in dina saker. Stanna så länge du vill. Du behöver inte betala någon hyra och ingen ska någonsin köra ut dig igen."

Tårar vällde upp i gamle Bobs ögon, strömmade nerför hans kinder och försvann ner i hans långa, vita skägg. Morfars ögon var också blanka. Jag sade inte något, men den dagen var jag oerhört stolt över honom. Jag var stolt över att ha hans förnamn. Fastän jag bara var en pojke gjorde den händelsen stort intryck på mitt liv.

Det var bara några av de lärdomar jag fått av personer som har berört mitt liv och undervisat mig.

Återigen vill jag betona att vi alla är lärare. Vi bör alltid komma ihåg att vi inte bara undervisar genom ord, utan också genom de personer vi är och hur vi lever vårt liv.

Det fullkomliga föredömet

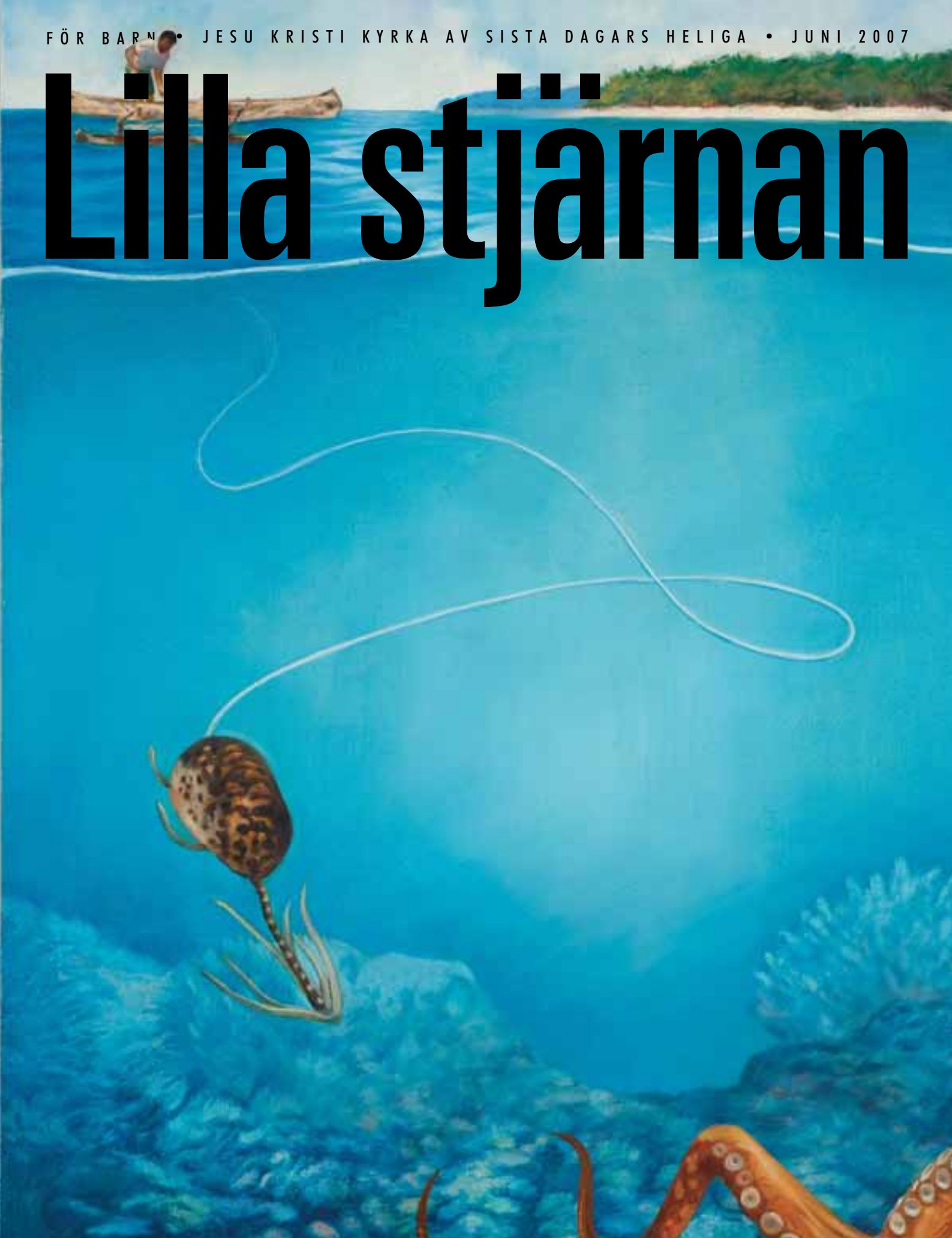
Må vi, när vi undervisar andra, följa den fullkomliga lärarens föredöme, vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Han lämnade fotsteg efter sig i sanden, men han lämnade sina undervisningsprinciper efter sig i hjärtat hos alla han undervisade. Han undervisade sina lärjungar på den tiden och säger samma sak till oss: "Följ du mig." (Joh 21:22)

Må vi sträva framåt i lydnadens anda, så att samma sak må sägas om var och en av oss som sades om Frälsaren: "Det är från Gud du har kommit som lärare." (Joh 3:2) Må det bli så, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

FÖR BARN • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JUNI 2007

Lilla stjärnan

DÖDLIGA MAKA-FEKE

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

För många år sedan åkte jag på ett uppdrag till de vackra Tongaöarna där jag hade förmånen att få besöka en av kyrkans skolor, Liahona High School. När jag kom in i ett klassrum lade jag märke till hur noga barnen lyssnade på sin lärare. I handen höll han ett konstigt fiskedrag som tillverkats av en rund sten och stora snäckskal. Jag fick höra att det tonganska ordet för fiskedraget är *maka-feke*. Det betyder "bläckfiskdraget".

Läraren förklarade att fiskare i Tonga glider över ett rev, paddlar sina kanoter med ena handen och dinglar en maka-feke över relingen med den andra. Bläckfisken störtar fram ur sitt gömställe i klippan och griper tag i draget i tron att det är en efterlängtd munbit. Bläckfiskens grepp är så fast och dess instinkt att inte släppa det kostbara bytet så orubblig att fiskaren kan rycka upp bläckfisken i kanoten.

Det var lätt för läraren att få de ivriga, storögda ungdomarna att förstå att den onde — Satan — har tillverkat så kallade maka-feke för att snärja intet ont anande personer.

I dag är vi omgivna av de maka-feke som Satan försöker locka oss och sedan snärja oss med. Har man väl gripit tag i en sådan maka-feke är det förskräckligt svårt — ibland nästan omöjligt — att släppa taget om den.

**President Monson
varnar för attraktiva
lockbeten som kan
förgöra oss.**

Vi har ständigt omoralens och pornografins maka-feke inför oss. Och så finns det maka-feke i form av droger, bland annat alkohol.

Det finns många andra maka-feke som den onde lockar med för att leda oss bort från rättfärdighetens väg. Skickligt kamouflerade maka-feke är listigt placerade och de lockar oss att gripa tag i dem och förlora det som vi mest av allt önskar. Låt er inte luras. Vår himmelske Fader har gett oss förmågan att tänka och älska. Vi har kraft att stå emot frestelser.

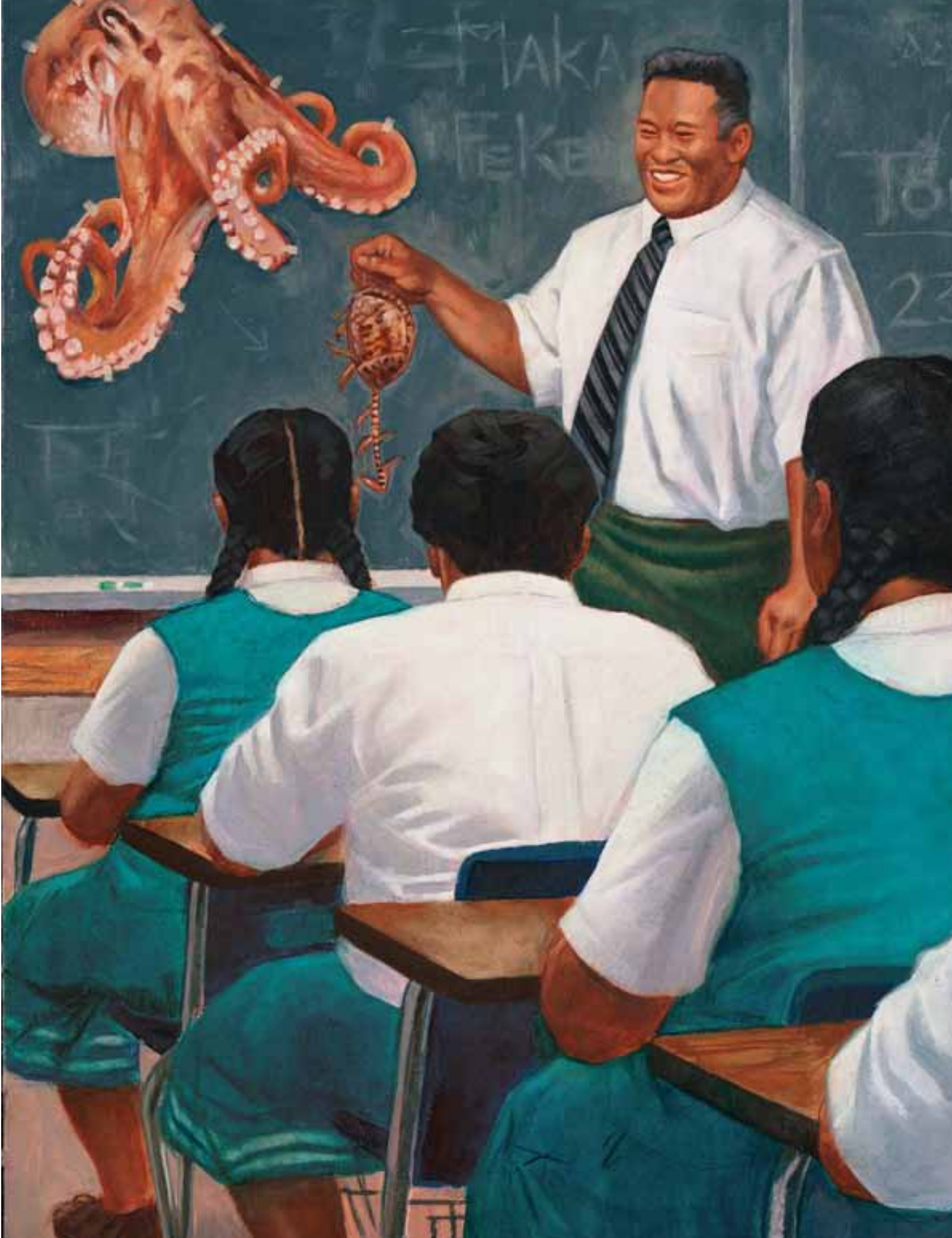
Stanna upp och be. Lyssna på den stilla, tysta rösten som ni kan höra inom er. När vi gör det vänder vi oss från undergång och död och finner lycka och evigt liv. ●

Ur ett tal under generalkonferensen i april 2006.

NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

- 1. Varför griper en bläckfisk tag om en maka-feke? Varför släpper den inte taget? Vad har detta att göra med dina egna val?**
- 2. Hur kan vi känna igen Satans maka-feke?**
- 3. Vilka andra maka-feke, förutom dem vi ställs inför i form av omoral, pornografi och droger, ska vi akta oss för?**

KOM IHÅG

KOM IHÅG

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

Kom ihåg

”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.” (Joh 3:5)

ELIZABETH RICKS

Vilka tror du är de viktigaste orden i ett lexikon? President Spencer W Kimball (1895–1985) sade att de kanske viktigaste orden är *kom ihåg*. Han sade att vårt största behov är att komma ihåg. (Se ”Circles of Exaltation”, tal till religionslärare, Brigham Young-universitetet, 28 juni 1968, s 8)

Profeten Helaman i Mormons bok visste hur viktigt det är att komma ihåg. Han uppmanade sina söner Nephi och Lehi att komma ihåg att hålla Guds bud. Han bad dem komma ihåg de stora män som de hade fått sitt namn efter. Han bad dem komma ihåg profeternas ord. Och han bad dem framför allt att komma ihåg att Jesus Kristus skulle komma för att återlösa världen. Helaman sade: ”Mina söner! Kommen ihåg att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måste lägga eder grundval.” (Helaman 5:12; se också v 5–9.)

Nephi och Lehi kom ihåg sin fars undervisning. De var modiga män som höll Guds bud i hela sitt liv.

Vi går på sakramentsmötet varje söndag för att ta sakramentet. Det är en tid när vi kommer ihåg vårt dopförbund. När en präst välsignar sakramentet hör vi honom säga: ”Alltid *minnas* honom samt hålla de bud han givit dem.” (L&F 20:77; kursivering tillagd)

Din tro stärks när du ingår dopförbunden. När du har döpts och konfirmerats måste du komma ihåg att hålla förbunden i hela ditt liv. Din tro kommer att fortsätta bli starkare när du kommer ihåg Jesus Kristus.

Aktivitet

Klistra fast sidan LS4 på tjockt papper och klipp ut bilderna. Lägg dem med framsidan ner. Vänd upp

två av bilderna. Om de matchar lägger du dem i en hög och prövar igen. Om de inte matchar vänder du tillbaka dem och låter nästa person vända upp två bilder. Försök komma ihåg var varje bild är. Fortsätt spela tills alla bilder och orden *kom ihåg* har blivit matchade.

Förslag till samlingsstunden

1. *Skriv varje ord i Johannes 3:5 på olika papperslappar och dela ut lapparna till barnen. Be barnen att läsa upp orden i slumpvis ordning och fråga vad skriftstället kan handla om. Säg att orden vatten, Ande och komma in, kan vara till hjälp. När barnen gissar rätt, att skriftstället handlar om dopet, ger du dem skriftställe hänvisningen och hjälper dem sätta orden i rätt ordning. Läs skriftstället flera gånger tillsammans. Be flera barn en vecka i förväg att kort berätta vad deras namn betyder eller varför deras föräldrar valde deras namn. När de har berättat frågar du barnen vad det innebär att ta på sig Kristi namn. Led en diskussion om hur man tar på sig Kristi namn. Var förberedd med exempel, till exempel att missionärerna har Jesu Kristi namn på sina namnbrickor eftersom de är hans representanter.*

2. *Dela upp Primär i två grupper. Be den första gruppen att bitta ett skriftställe som berättar vem den tredje medlemmen i gudomen är. Be den andra gruppen bitta ett skriftställe som berättar vad evangeliets fjärde princip och förordning är. Om de behöver en ledtråd kan du påminna dem om att Trosartiklarna finns i Den kostbara pärlan. Gå igenom den första och den fjärde trosartikeln. Säg till barnen att det är svårt att förklara precis hur Anden känns. Be ett äldre barn att läsa Johannes 14:26. Be barnen lyssna efter ett annat namn för den Helige Anden (Hjälparen). Nämn några olika sätt på vilka den Helige Anden är Hjälparen. ●*

FRÅN PRESIDENT SPENCER W KIMBALLS LIV

Exemplets makt

När Spencer bestämde sig för att han skulle gå ut som missionär åkte han hemifrån på sommaren för att arbeta vid ett mejeri.

Det är hårt arbete. Händerna blöder. Men jag tänker inte sluta arbeta!

På mejeriet blev Spencer vän med en återvänd missionär. Under långa promenader bland Arizonas kullar diskuterade de missionärsarbete och evangelieämnen.

Vi har så mycket att vara tacksamma för. Låt oss gå ner på knä och tacka Herren.

Här?

Man kan be var som helst.

Inte alla i samhället tyckte om kyrkans medlemmar.

Hur är det?

Två arbetare från mejeriet överföll mig. Jag är glad att du fann mig.

Men Spencer och hans vänner var respekterade av många — bland andra deras cigarr-rökande chef.

Mormoner verkar vara hyggliga människor. Jag vill inte ha några bråkstakar här.

Ni två är avskedade.

När Spencer skulle åka iväg som missionär höll hans chef en fest för honom. Alla anställda kom. Spencer hade gjort ett gott intryck på alla.

Vi vill att du ska ha den här guldklockan.

Jag känner mig rörd över att ni vill ge mig en sådan dyrbar och användbar gåva.

Dessa upplevelser förberedde Spencer W Kimball för att bli en duktigt missionär.

Kom ihåg JESUS KRISTUS UNDER SAKRAMENTET

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

LAUREL ROHLFING

Det finns många sätt vi vördnadsfullt kan komma ihåg Jesus Kristus på, särskilt när sakramentet delas ut. Vi kan komma ihåg hur han led för våra synder och hur han dog och uppstod. Vi kan komma ihåg hans liv och lärdomar. Vi kan tänka på hur vi kan bli mer lika honom. Vi

kan komma ihåg det som vi har gjort fel och be om förlåtelse. Och vi kan komma ihåg alla de välsignelser han har gett oss. Jesus sade: "Om I alltid kommen ihåg mig, skolen I hava min Ande hos eders." (3 Nephi 18:11) Sakramentet är en stor välsignelse i vårt liv.

Instruktioner

Klistra fast de två cirkelarna på tjockt papper och klipp ut dem. Sätt cirkeln som har en bit utskuren ovanpå den andra cirkeln. Fäst ihop de två cirkelarna i mitten med en påsklomma. Snurra på den

översta cirkeln så att du kan se varje bild. Tänk på vad den representerar. Du kan också använda cirkelarna när du håller tal i Primär eller på en hemaftonslektion. ●

TILL VÄNSTER: DETALI FRÅN KRISTI BESÖK I AMERIKA, AV JOHN SCOTT; TILL HÖGER, MEDURS: FOTO MATTHEW REER, BILDERNA ÄR ARRANGERADE; KORSFÄSTELSEN, AV HARRY ANDERSON; ILLUSTRATION PAUL MANN; UPSÄNDSELN AV HARRY ANDERSON

Vänlighet

Från en intervju med äldste Won Yong Ko i de sjuttios kvorum, som nu verkar i området Asien Nord. Av Melvin Leavitt, kyrkans tidningar.

"Vänlighet börjar inom mig". (Barnens sångbok, s 83)

När jag var sexton år och studerade på gymnasiet i Söul i Korea bjöd en klasskamrat som var sista dagars helig in mig till en grensaktivitet. Jag blev förundrad över hur många människor som hälsade på mig som om jag var en gammal vän. Jag tänkte: "Vilken underbar kyrka det här måste vara som har så vänliga medlemmar!"

På söndagen gick jag dit igen och fick återigen ett varmt välkomnande. Jag blev också presenterad för missionärerna och de började snart undervisa mig om evangeliet. Två månader senare döptes och konfirmerades jag. Jag hade inte någon djupare insikt om evangeliet men jag hade en god känsla för principerna som jag hade fått undervisning om. Jag tyckte särskilt mycket om frälsningsplanen och läran om evig utveckling. Det var trösterikt att veta att om jag gör allt jag kan själv så gör Frälsaren resten. Men det var egentligen medlemmarnas värme som ledde till min omvändelse.

Sedan dess har jag försökt vara vänlig

mot alla jag möter. Jag vill föra vänligheten vidare som jag upplevde från medlemmarna i grenen. Jag vill aldrig någonsin vara ett hinder för att någon ska bli medlem i kyrkan.

Efter mitt dop hjälpte jag till att städa kapellet och tomten varje lördag. Ingen bad mig om det. Jag gjorde det eftersom jag kände att det var en stor ära. När jag

ordinerades till diakon fick jag veta att en uppgift jag hade var att städa möteshuset. Jag fortsatte att göra det med glädje. Men på sätt och vis hade det varit mer givande när det inte förväntades av mig.

Alltså, gör alltid er plikt, barn. Men tveka inte att göra mer än ni blir tillsagda om. Ni kommer att känna stor glädje i sådant tjänande.

Trots att jag inte var med på Primär som barn så lärde jag mig vilken välsignelse Primär är när jag själv fick barn. En gång flyttade vår familj till ett annat hus i centrala Söul. När vi hade flyttat in upptäckte vi att det fanns en del dåliga underhållningsplatser i området. Min hustru och jag oroade oss för hur det skulle påverka barnen. En dag hörde vi vår dotter och hennes lillebror prata i baksätet på bilen. ”I skolan kanske några vänner frågar dig varför du bor i ett sådant dåligt område”, sade vår dotter. ”Men oroa dig inte. I Primär får vi lära oss hur man lever efter Jesu Kristi evangelium. Så länge vi följer Jesu lärdomar är vi trygga.”

Min son svarade: ”Ja, det har ingen betydelse var vi bor om vi väljer det rätta.”

De pratade med varandra, inte med oss. När jag lyssnade kände jag en överväldigande tacksamhet mot deras underbara primärlärare. Min dotter och son växte upp och blev trofasta sista dagars heliga. Så ha roligt i Primär och gör det som era lärare ber er om. Ni kommer att vara bättre och tryggare människor om ni gör det. ●

”Det är genom tro som underverk göras.” (Moroni 7:37)

Mirakulöst räddad från

FARA

MYRA HAWKE DYCK

Byggt på en sann berättelse

Det var en solig vårdag, en vecka efter min åttaårsdag — en perfekt dag för en cykeltur. Min syster Marla, hennes vän Lisa och jag cyklade iväg på en liten landsväg som gick på en del av min familjs ägor i British Columbia i Canada. Bergen gnistrade när solen lyste på de snötäckta bergstopparna. Jag kände mig glad där jag cyklade.

Jag hade bara cyklat utan stödhjul i omkring en vecka så jag var fortfarande lite ostadig. Den första delen av vägen var av jord som hade plattats till av regelbundna färder med traktor och höskrinda. När vägen svängde runt förbi de täta, gröna alfalfafälten började vi cykla fortare. Jag kände mig stark och fri där jag susade igenom den friska brisen från bergen.

Sedan kom vi till ett vägshål. Vi kunde fortsätta rakt fram längs kanten på fältet eller ta vägen som gick längs bäcken vid bergsfoten. Vi bestämde oss för den mer spännande vägen.

Marla och jag hade varit på den här vägen flera gånger med familjen, men det här var första gången jag cyklade här. Jag var lite nervös när cykeln vinglade över en färst, ett dike täckt av ett galler som hindrar korna från att gå över diket. Jag cyklade fort för att hålla mig nära Marla och Lisa. Solen sken mellan de majestätiska tallarna och bildade ett vackert mönster på den ojämna vägen.

Ju ojämna vägen blev, desto nervösare blev jag. Jag

hade svårt att hålla balansen. Jag var rädd att stenarna skulle göra hål i mina däck.

”Jag tror att vi kanske ska vända tillbaka”, sade jag.

”Varför det?” frågade Marla. ”Är du rädd?”

Jag skulle aldrig erkänna för min storasyster att jag var rädd. ”Nej. Jag vill bara inte få punktering.”

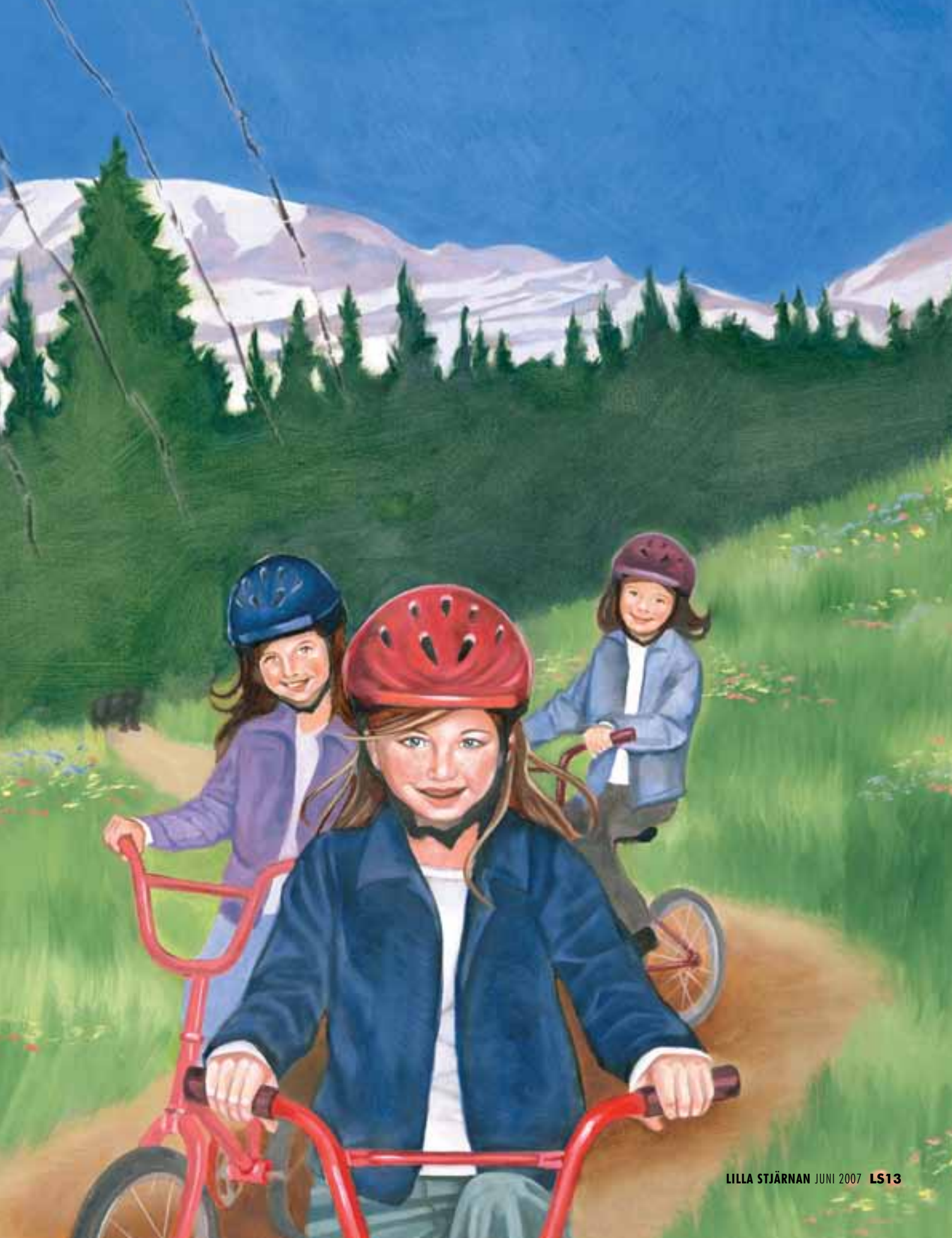
”Ja, du kan cykla tillbaka om du vill men vi ska fortsätta”, sade hon.

”Hej då”, ropade jag när jag vände på cykeln.

”Vi ses hemma”, sade Marla. ”Vi ska nog inte cykla så mycket längre.”

Jag vände tillbaka hemåt alldeles ensam. Mönstret på vägen såg inte så vackert ut längre. Plötsligt hörde jag de konstiga ljuden som kom från den mörka skogen. Men eftersom jag visste att tryggheten hemma inte var långt borta så cyklade jag vidare. Jag hade nästan kommit fram till färsten när det kändes som om någon var bakom mig. ”Marla och Lisa måste ha bestämt sig för att vända om också”, insåg jag lättat. ”Nu behöver jag inte cykla hem ensam.” Jag stannade cykeln och vände mig om för att se var de var. Jag såg inte Marla och Lisa någonstans men jag såg däremot en stor björn som kom lufsande rakt mot mig!

Jag blev som förlamad. Min cykel ramlade till marken. Alla råd jag hade hört som gällde björnar snurrade runt i huvudet. *Spring inte iväg för då börjar den jaga dig.*

Du kan aldrig springa ifrån en björn. Jag började långsamt gå bakåt.

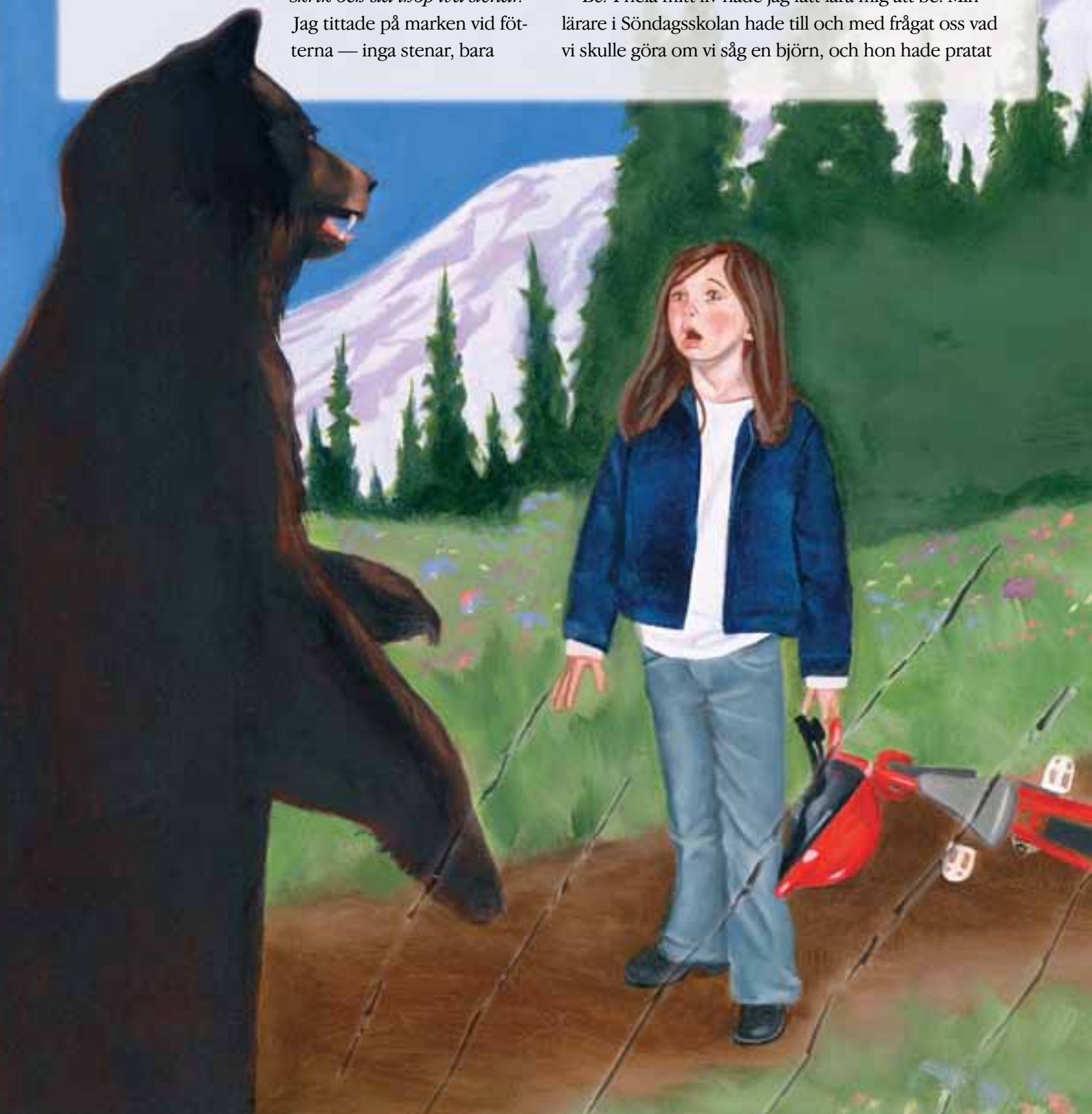
Gör något ljud för att skrämman bort björnen.

Skrik och slå ihop två stenar.

Jag tittade på marken vid fötterna — inga stenar, bara

jord. Jag klappade händerna så hårt jag kunde. Men jag kunde inte skrika. Jag hade en klump i halsen. Björnen fortsatte att komma emot mig.

Be. I hela mitt liv hade jag fått lära mig att be. Min lärare i Söndagsskolan hade till och med frågat oss vad vi skulle göra om vi såg en björn, och hon hade pratat

om att be. Jag hade fått lära mig att be med nedböjt huvud och slutna ögon, men det var omöjligt nu. Jag höll ögonen på björnen och bad tyst: "Käre himmelske Fader, snälla, hjälp mig! Snälla, rädda mig från den här björnen! Tala om för mig vad jag ska göra."

Medan jag bad och klappade händerna gick jag långsamt baklänges mot färsten. Om en ko inte kunde komma över den så kanske en björn inte kan det heller. Den skulle kanske snubbla så att jag fick en chans att springa hem! Jag klev försiktigt över det glesa gallret.

Björnen frustade och dreglade. Den följde lätt efter mig över färsten. Den reste sig på bakbenen. Jag stod där skräckslagen när den grymtande björnen kom emot mig med utsträckta tassar. Den tornade upp sig ovanför mig och jag kunde se de vassa, våta tänderna. Plötsligt slog den till mot mitt huvud! Jag skrek när de stora, krokiga klorna fastnade i mitt hår och slog mig till marken. Jag kom upp på benen igen. Björnen som nu stod på alla fyra benen bet mig i låret och drog ner mig på marken. Den började dra mig längs vägen.

Vid det laget hade Marla och Lisa hittat mig. Marla försökte distrahera björnen men inget fungerade. Inom några sekunder hade björnen dragit mig över vägen till bergsfoten. Den skulle säkert ha dragit in mig i det täta buskaget men plötsligt gick mina byxor sönder. De revs i två stycken, från framsidan till baksidan. Till och med resåren gick av. Mirakulöst nog hade tänderna inte gått igenom huden. Jag hoppade upp. "Spring!" sade en röst inom mig.

Jag sprang mot Marla och Lisa, och lämnade björnen med ena byxbenet i munnen. Utan byxor och med bara en sko sprang jag fort som en OS-stjärna. Jag kom ifatt Marla och Lisa som också sprang. Vi kastade oss in i buskarna och fortsatte i ilfart mot bäcken. De taggiga björnbärsbuskarna rev mot benen men jag saktade inte ner farten.

Utan att stanna eller se bakåt flög jag över ett taggtrådsstängsel och plaskade ner i bäcken. Jag tappade den andra skon när den fastnade under en trädstam. Jag var nästan hemma och vadade fort igenom vattnet och sprang över den våta kofällan. Jag tog mig igenom

"Till följd av de många underverken i vårt liv borde vi bli mer ödmjuka och mer tacksamma, mer vänliga och mer troende."

President Howard W Hunter (1907–1995), "Den Gud som gör under", Nordstjärnan, jul 1989, s 14.

ett stängsel och rusade uppför verandatrappan och in genom ytterdörren.

Mina föräldrar bombarderade mig med frågor när de såg mig utan skor eller byxor och täckt av rivsår.

"Vad har hänt?" utbrast mamma.

"Var är dina byxor?" frågade pappa. "Hur fick du alla de här rivsåren?"

Jag var fortfarande rädd och kunde knappt andas. Jag stammade, kippade efter luft, grät och fick till slut ur mig: "Jag ... äh ... bu ... bj ... björn!"

Marla och Lisa kom springande upp på verandan och Marla berättade för mamma och pappa vad hon hade sett. Mamma försökte lugna ner mig och hjälpte mig ner i ett varmt bad.

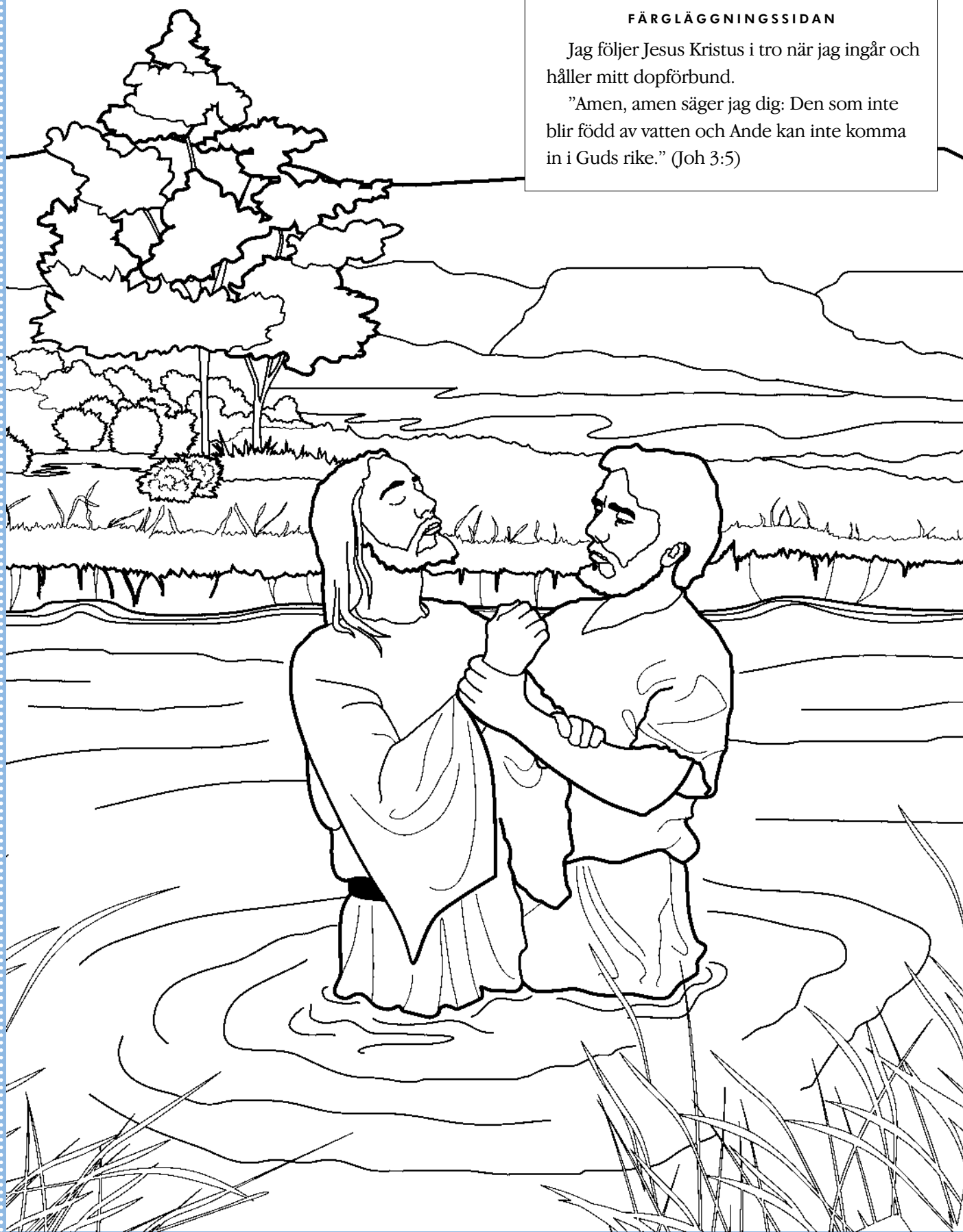
Senare på kvällen när jag var ren och kände mig trygg så pratade vi om den hemska upplevelsen. Handflatorna var blå av blåmärken från allt klappande och mina ben var täckta av skrapsår från buskarna, men det fanns inga märken från björnen. Klorna hade nuddat vid mitt huvud och tänderna hade huggit tag i ena benet, men huden var oskadd. Om björnens klor hade kommit närmare huvudet eller om tänderna hade bitit igenom låret så kunde jag ha blivit allvarligt skadad och inte haft någon möjlighet att springa iväg.

Jag vet att min himmelske Fader hörde mina böner den dagen, och jag vet att jag hörde den Helige Andens röst som sade åt mig att springa. Min himmelske Fader välsignade mig med ett underverk. ●

FÄRGLÄGGNINGSSIDAN

Jag följer Jesus Kristus i tro när jag ingår och håller mitt dopförbund.

”Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.” (Joh 3:5)

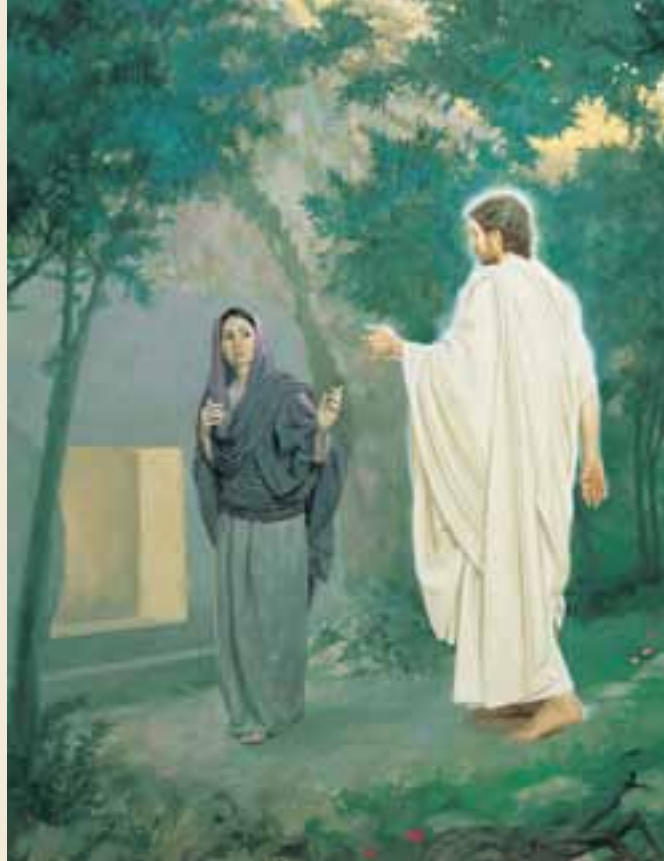

KOPIERING FÖRBUDEN

Profetissan Hanna, av Elspeth Young

Hanna, en änka och profetissa från Asers stam, var 84 år gammal vid tiden för Kristi födelse. "Hon lämnade aldrig templet utan tjänade Gud med fastor och böner natt och dag." (Luk 2:37) Hon var en av dem som hälsade den nyfödde Jesus välkommen när han bars fram i templet.

I Nya testamentet berättas det om många kvinnor som kände och följde Frälsaren, bland andra Maria från Magdala som Frälsaren först visade sig för efter sin uppståndelse (ovan), och även om en kvinna (på omslagets framsida) som "med sina tårar började ... väta hans fötter och torka dem med sitt hår." Om denna kvinna sade Frälsaren: "Hon har fått förlåtelse för sina många synder. Det är därför att hon visar så stor kärlek." (Se Luk 7:38, 47.) Se "Hon visar så stor kärlek: Kvinnor i Nya testamentet", s 26.